

DE STAD AMSTERDAM PANORAMA

6 OCTOBER 1938 — No. 40

LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE EERSTE RIJLES

KOSTBAAR WATER

„Allah zij geprezen voor het geschenk des hemels”. Een avondgebed bij het ondergaan der zon met 't gezicht naar het oosten gekeerd.

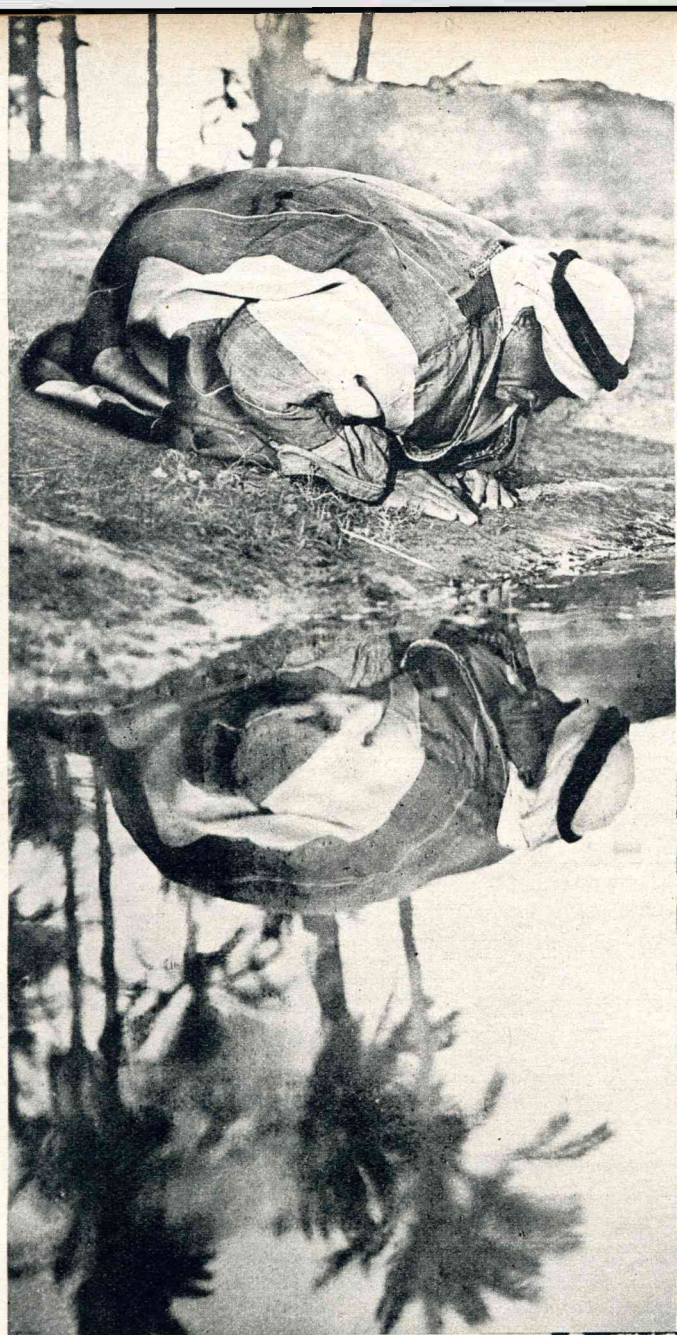
De eenige overstrooming ter wereld, die vreugde brengt

Egyptische beschaving: de pyramiden, obeliskken, koningsgraven... Het komt niet dikwijls voor, dat men nauwkeurig kan aanduiden, waarom in de oudheid een bepaald land een cultuur heeft voortgebracht, die hooger was dan die der omliggende streken. Peru met zijn groote steenen vestingen en zijn zonnetempels, Mexico met zijn pyramide-achtige bouwsels en zijn paleizen, zelfs Griekenland met z'n beeldhouwkunst en druk scheepvaartverkeer: we kunnen slechts gissen, waarom juist daar en niet in een naburig land een cultuur ontstond, die zelfs den modernen mensch nog imponeert. Bij Egypte behoeven we echter geen oogenblik te twifelen: de Nijl bepaalt het heden, het verleden en de toekomst van dit land.

Als een eenzaam eiland ligt dit kleine dorp in 'n breede watervlakte. Maar niemand is bezorgd, integendeel, men is dankbaar gestemd.

Het moet 'n vreemde gewaarwording voor de eerste bewoners van deze streken geweest zijn, toen zij tot de ontdekking kwamen, dat de rivier, waarvan zij den oorsprong zelfs niet vermoedden, plotseling buiten haar oevers trad en het land overstroomde. Misschien ontstond er een soort paniekstemming, die echter plaats maakte voor vreugde, toen men merkte, dat de oogst overvloediger werd, naarmate het water langer bleef en hooger kwam. Wat moeten deze ten slotte op vele punten primitieve menschen, die geen denkbeeld hadden van de natuurkrachten, gedacht hebben? Dat de Nijl een bovenmenselijk wezen

De sheik knielt om den oever van de rivier uit dankbaarheid te kussen.

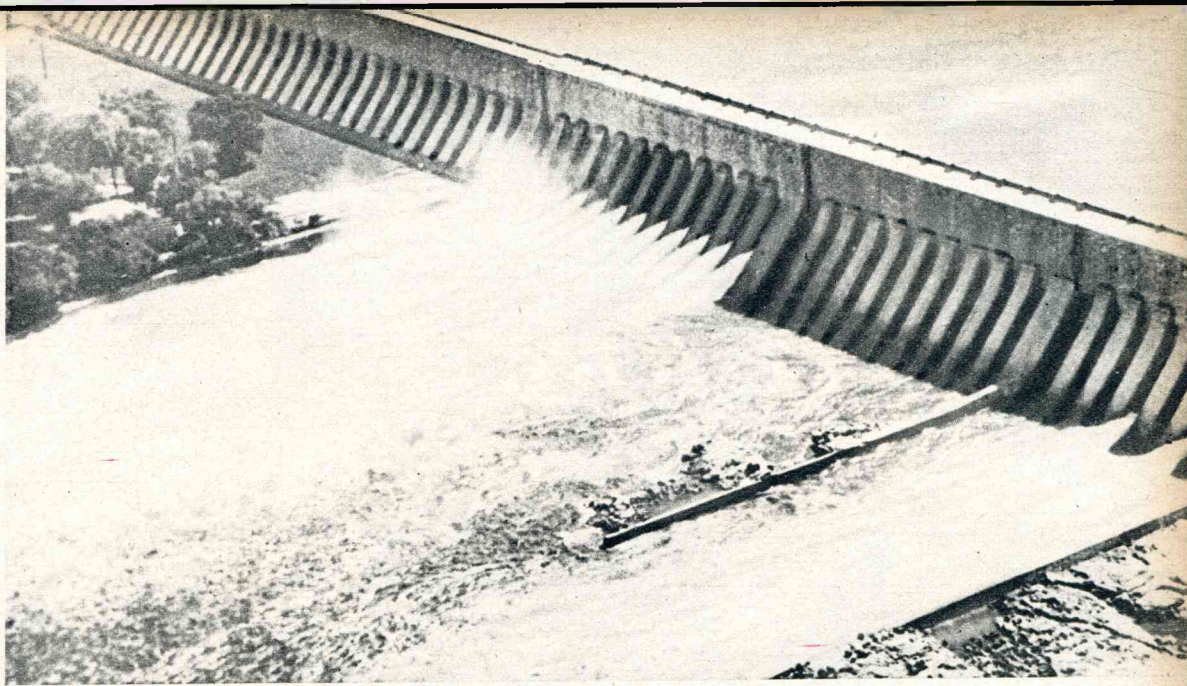
was, dat het goed met de Egyptenaren meende en dat men vriendelijk diende te stemmen door het offers te brengen als de zegenbrengende vloed eens wat lang uitbleef.

De Mohammedanen, die heden aan de oevers van de rivier wonen, hebben in overeenstemming met hun geloof andere opvattingen en spreken over het „geschenk des hemels”, maar nog steeds knielt de sheik van het dorp bij het wassen van den Nijl aan den oever neer om uit dankbaarheid den grond te kussen.

Hoe ontstaan nu deze twee jaarlijksche overstromingen? Om dit te begrijpen moet men zich indenken, dat het stroomgebied van den Nijl zoo uitgestrekt is, dat de uiteinden der voornaamste takken een verschillenden regentijd hebben. De zijrivieren van den Nijl stroomden niet zooals Neckar of Main, Saône of Theiss rustig in de hoofdader om in vereeniging kalmpjes verder te kabbelen. Zij houden elkaar tegen en laten elkaar den voorrang in regelmatige afwisseling.

Wij kunnen het veiligst den Witten Nijl als den hoofdstroom beschouwen, omdat hij zoo langzaam stroomt. Hierdoor verdampt onderweg de helft van het water, zoodat hij in zijn eentje nauwelijks een overstroming tot stand kan

Het water van den Nijl is tot aan het dorp gekomen.

Het bericht, dat de Nijl wast, wordt in Egypte met vreugde ontvangen. De eerste teekens worden opgemerkt bij den stuwdam van Assoean, waar het water dan met kracht doorheen stroomt.

Vreugdevuur aan den Nijl, dat in elk dorp door de oudste inwoners ontstoken wordt. De wijze van feestvieren is anders dan bij de oude Egyptenaren, maar de dankbaarheid is dezelfde.

Vliegtuigopname van het overstroomde land bij Gizeh. In duizenden jaren is langs de rivier een strook akkergrond ontstaan, die vijf oogsten per jaar oplevert.

brengen, zelfs al regent het aan zijn oorsprong in den winter hard. Maar dan komt in April de Sobat uit Abessinië, die met zoo'n kracht den Witten Nijl in stroomt, dat als het ware een stuwdam van water ontstaat. Het water van den Witten Nijl wordt opgehouden en veroorzaakt een na-overstroming of liever: het verlengt de overstroming van den Sobat.

De voornaamste overstroming is echter die van Augustus, September en October, veroorzaakt door den Blauwen Nijl. Dit is de overstroming, die het vruchtbare slib op het land brengt; blauw is de Nijl, omdat hij donker is van slib. De eerste twee maanden zijn voor rekening van den Blauwen Nijl alleen, de laatste voor rekening van den intusschen opgestuwden Witten Nijl en den Sobat.

Zoo zorgt de Nijl dus op tweeërlei wijze voor de bewoners van Egypte: in de lente krijgen zij voldoende water om hun land te kunnen bevoeien, en in den herfst worden hun akkers „vernieuwd” of „gratis bemest”. Geen wonder, dat er feest in het land is, als het bericht binnenkomt, dat de Nijl wast.

De oudste inwoners van het dorp in gebed verzonken aan den oever van den Nijl.

HET PANEEL DER HONDERD TAFEREELLEN

Morgenrood en krijgsgewoel zijn op dit werk van Albrecht Altdorfer in een meesterlijke symphonie van kleur en beweging vereenigd. Ontelbare kleinere en grootere figuren, gebouwen en berggevaarten noodigen den beschouwer uit tot een waren ontdekkingstocht. Men bekijke maar eens aandachtig de fragmenten, op de volgende bladzijden gereproduceerd.

In zijn oorlogswagen neemt de Perzenkoning Darius de vlucht voor de aanstormende vijandelijke troepen. Men lette, onder meer, op den door een vijandelijken pijl getroffen paardenmenner, die dwars over de disselhooien is neergevallen.

Alexander de Groote — zijn naam prijkt, evenals die van Darius in het Latijn op een schild, zet, aan het hoofd zijner zegevierende ruiters, met gevelde lans den Perzenkoning na. Men merke op dat aan de zijde van Alexander overal orde en regelmaat heerscht, terwijl de troepen van Darius in een wilde mengeling vechten en vluchten.

Het meesterwerk van Albrecht Altdorfer: ALEXANDER DE GROOTE VERSLAAT DARIUS BIJ ISSUS

Over het algemeen hebben de schilders van groote veldslagen zich bij 't schilderen van hun onderwerpen slechts er toe bepaald, hiervan een

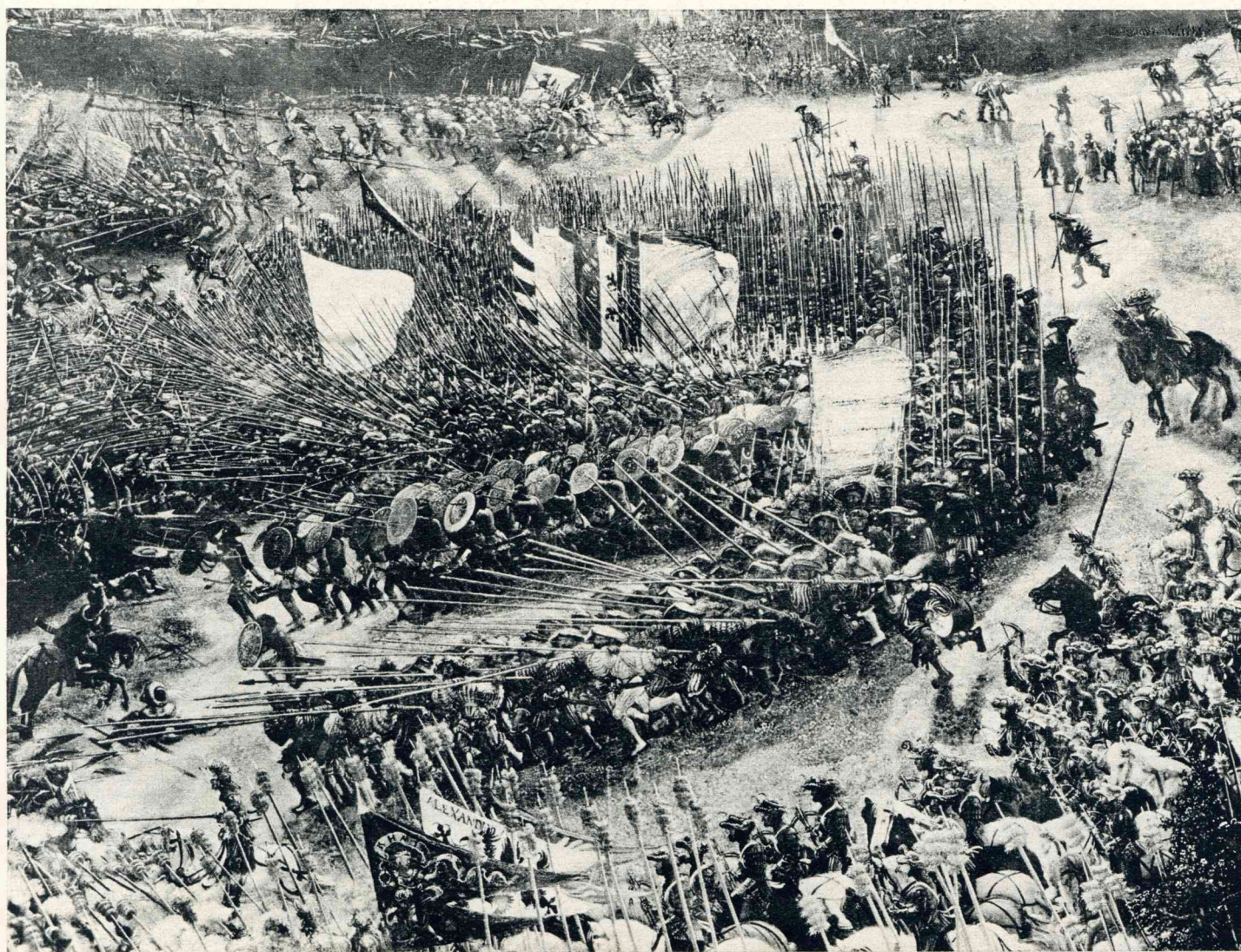
enkele episode, een beslissend moment weer te geven of op den voorgrond te plaatsen. Panoramische overzichten schilderde men slechts zelden: in de prent-

kunst kwamen deze over het algemeen, vanwege de gemakkelijkere detaillering, beter tot hun recht.

De Regensburger architect en schilder Albrecht Altdorfer, die van omstreeks 1480 tot 1538 leefde, en van wien we dus in dit jaar den vierhonderdsten sterfdag gedenken, mag zeker wel als de voornaamste voorlooper worden beschouwd van 'een heele pleiade veldslagen-schilders, in Duitschland en elders. Een voorlooper nog wel van zeer bijzondere betekenis, om de unieke wijze waarop hij het ongetwijfeld moeilijke gegeven — het in beeld brengen van 'n veldslag — wist op te lossen.

Wie ooit in de Alte Pinakothek te München voor dit imposante en toch niet wondergroote schilderwerk stond, zal nauwelijks begrijpen, hoe een menschenhand in staat was, zulk 'n arbeid tot stand te brengen. Zeker verbaast niemand zich over het feit, dat de schilder, die tevens architect was, in het jaar 1528 zich genoodzaakt zag, voor het hem aangeboden ambt van burgemeester van Regensburg te bedanken, omdat hij geheel en al in beslag genomen werd door zijn arbeid aan den Veldslag van Alexander te Issus. Een paneel, zoo rijk aan details, dat elke vierkante

De lanskneden van Alexander in botsing met de Perzen, die met bogen gewapend zijn. Terwijl de hoofdtroep rondom de vanen geschaard den aanval in front uitvoert, maakt een kleinere groep, zooals men duidelijk ziet, een omtrekkende beweging, om den vijand van ter zijde aan te vallen. Een trommel slaat den roffel. Het paardenvolk op den voorgrond van dit fragment wacht het gunstige moment af, om zich in den strijd te mengen.

Langs den rotsigen zee-oever strekt de stad Issus zich uit. Aan den voet van de stadsmuren is het tentenkamp van Darius opgeslagen, van waaruit diens legerscharen, voet- en paardenvolk, zijn opgetrokken, steun zoekend tegen den berg en de vesting links.

decimeter ervan een tafereel op zich vormt, terwijl deze toch ook weer onderling zoo sterk gebonden zijn dat zij samen één geheel vormen, hetwelk bovendien van een kleur- en lichtwerking is, die waarlijk verrassend mag heeten.

Een fel voorjaarslicht verspreidt zich over de zee, de bergen en het slagveld: het speelt in rossige glansen langs de tinnen van burchten, kerken en ruïnen, glijdt over het tentenkamp. De zware bewolking, als de hemelbaaierd bij de Schepping, laat een deel van het slagveld in een doorzichtigen schemer, waarin toch nog tientallen opmerkelijke details bij nauwkeurige beschouwing zichtbaar worden. In den zonneschijn schitteren en fonkelen de wapenrustingen, de vaandels en de uniformen. Het verschildt, waarbij Altdorfer ongetwijfeld geïnspireerd werd door 't weidsche Beiersche berg- en merenlandschap, gaat verloren in de oneindigheid en lost zich op

in de licht-schietende en reflecteerende bewolking.

De voorstelling zelf slaat op den beroemden veldslag van den Griekschen veroveraar Alexander den Grooten tegen Darius, den koning der Perzen, nabij Issus, in het jaar 333 voor onze tijdrekening. Napoleon, een groot vereerder van Alexander, vond het paneel zoo interessant, dat hij het na een zijner veldtochten mee naar Frankrijk nam, waar het tot 1815 bleef. Na den val van den grooten Franschen keizer werd het naar Duitschland teruggebracht, en sedert 1836 wordt het bewaard in de reeds genoemde Alte Pinakothek te München, waar het wel het middelpunt vormt van de uitgebreide tentoonstelling, ter gelegenheid van het vierde eeuwfeest aan den kunstenaar Altdorfer gewijd.

Het zestalf fragmenten, dat we op deze bladzijden reproduceeren, moge onzen lezers een indruk geven van den rijkdom aan details, waardoor dit vroege

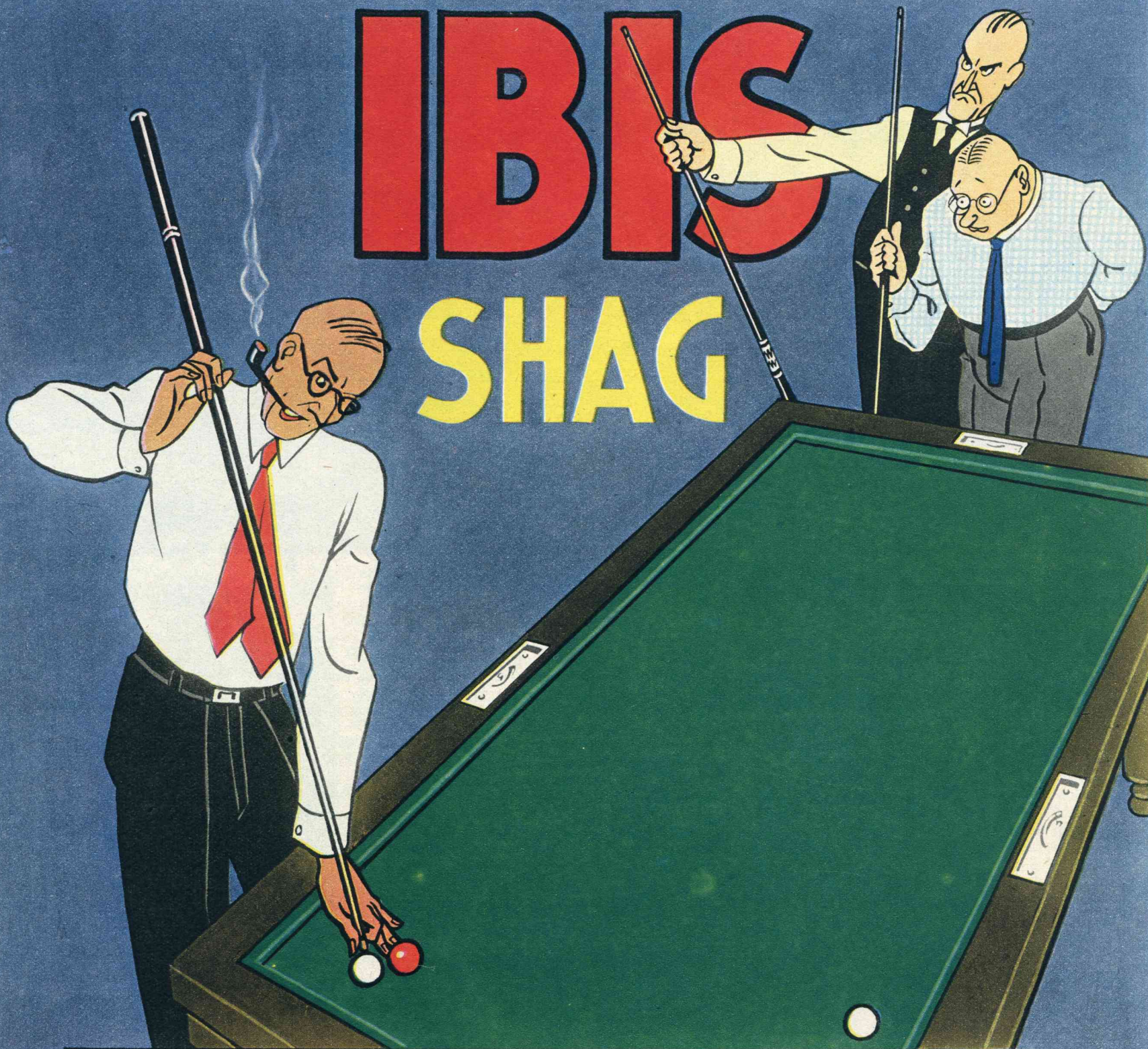

De dag breekt aan — de morgenzon giet haar rossige stralenbundels uit over de wereld — een machtig panorama van bergen en zeeën, dat zich uitstrekt tot aan den verren gezichtseinder, waar wolken en bergen zich in elkander oplossen. Op den voorgrond van dit fragment de torens en de huizen der stad Issus. Altdorfer was immers tevens architect, en bouwde Issus in zijn verbeelding als een middeleeuwse stad met versterkte burchten.

kunstwerk uitblinkt boven soortgelijke andere. Bij een aandachtige beschouwing zal men, zooals dit ook bij vele schilderwerken uit onze oude Hollandsche schilderschool het geval is, zelfs op deze fragmenten nog tientallen bijzonderheden ontdekken even karakteristiek als interessant.

Het treffen der ruiters. Duidelijk ziet men op den voorgrond hoe een der ruiters van Alexander door een lansstoot geveld is, terwijl over het paard van den gevallen heen een tweede aan den hals wordt gewond. De aanstormende ruiter behoort oogenschijnlijk bij de groep, die onmiddellijk achter Alexander aansluit, doch deze laatkomer vult uitstekend een ietwat leegen hoek van het groote paneel.

IBIS SHAG

Die maakt-ie niet!

Maakt hij die niet? Wacht maar eens af.... tik.... verdraaid 't is weer carambole. Het is een ijskouwe, die Kees, en 't lijkt wel of hij ze aan een touwtje heeft.

Neen, de eigenlijke oorzaak is.... zijn pijpje IBIS SHAG. Dat redt hem uit de moeilijkste situaties.

IBIS SHAG is een zeer lichte melange voor pijp en sigaretten met den smaak van een Amerikaansche sigaret. IBIS SHAG brandt niet op de tong en waait niet uit de pijp. Stop Uw pijp luchtig met IBIS SHAG en U zult proeven hoe heerlijk koel deze aromatische tabak rookt. Met een pijp IBIS SHAG doet U veel langer dan met een pijp gewone Hollandsche rooktabak. Daarom is IBIS SHAG zoo voordeelig.

DOBBELMANN.... lekker, man!

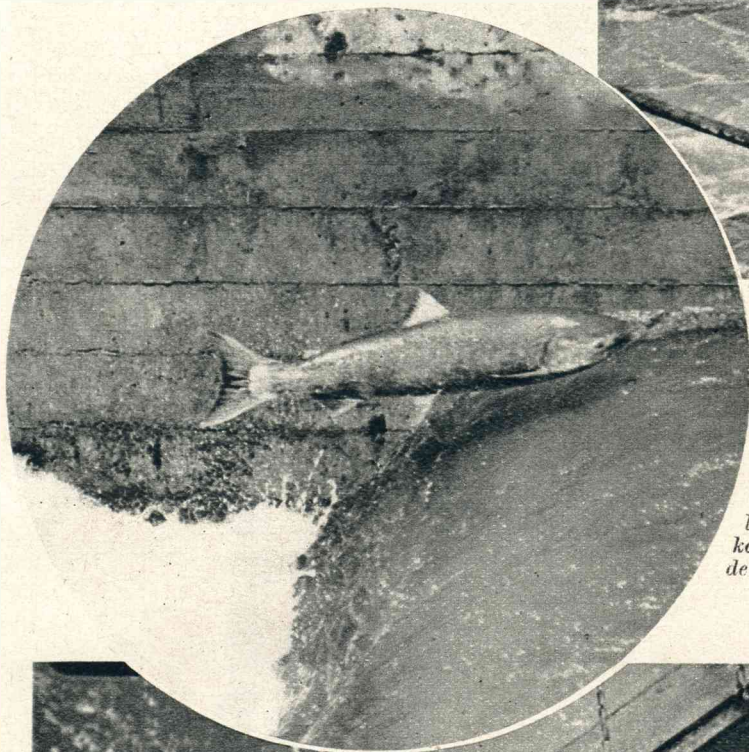
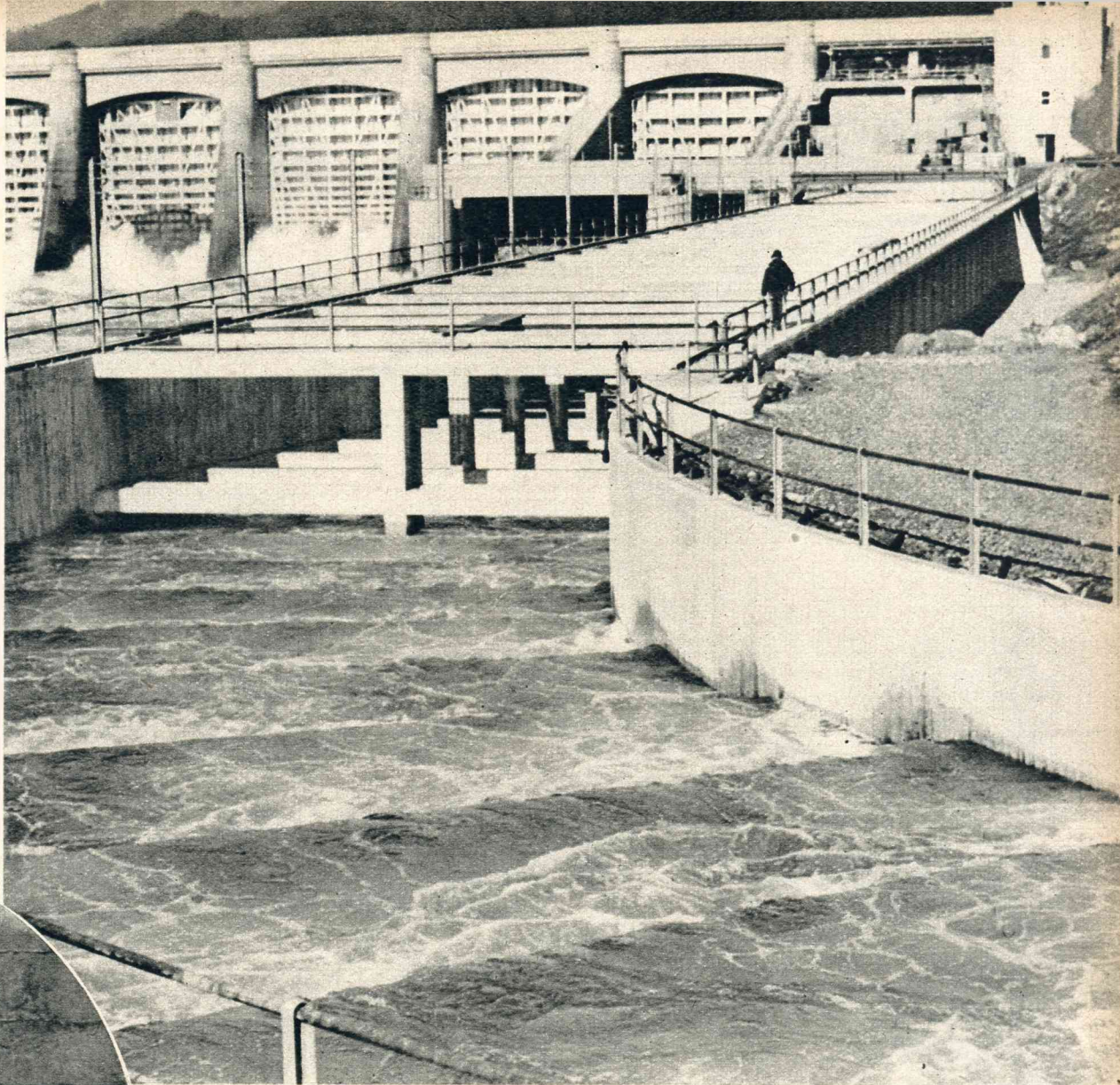
Hoe komt de zalm over den dam?

De techniek snelt de visschen ter hulp

De 52 miljoen dollar kostende dam, dwars door de Columbia-rivier in westelijk N.-Amerika, heeft de zalmindustrie, waar een 10 miljoen dollar mee zijn gemoeid, voor onverwachte moeilijkheden geplaatst. Wilde men de industrie in stand houden, dan moest men de visch over den dam heenhelpen. Men heeft zijn toevlucht genomen tot een systeem van kronkelvormige waterwegen van 360 m. lengte, waardoor de zalm trapsgewijze over een niveauverschil van ongeveer 19 m. wordt heengeholpen en de zalmindustrie, blijkens de resultaten van dit jaar, onverminderd kan doorgaan.

Na een zwerftocht van vier à vijf jaar keert de zalm terug naar de plaats van zijn geboorte om er het leven te schenken aan talloze nakomelingen en te sterven. Een speciaal kanaal, dat $6\frac{1}{2}$ miljoen dollar kostte, helpt de moeilijkheden van dezen grooten „trek” uit den weg.

De hellingen in de „waterladder” zijn zóó geregeld dat de visch geen sprongen behoeft te maken om hoogerop te komen, maar gemakkelijk onder water tegen den stroom op kan zwemmen. Ook hier verloochent de natuurlijke drang zich echter niet.

Onder in den dam zijn groote vischpoorten aangebracht, die vanonder sterk belicht worden door reflectors. Dit vergemakkelijkt het tellen van de visch. De knaap rechts is er een van 1.20 m.

Het tellen van de visch wordt, behalve door reflectors, nog vergemakkelijkt door een groot wit vlak onder de sluisdeur. Zoodra een visch erover zwemt, teekent hij zich vrij scherp op dien witten, sterk belichten ondergrond af.

Voor **LIPPEN** van
Natuurlijke Schoonheid

Laat Tangee's wonderlijke eigenschap
der kleurverandering Uw lippen de
frischheid der jeugd geven

Tangee geeft Uw lippen steeds een aantrekke-
lijke, jeugdige kleur, want Tangee neemt op
Uw lippen die kleur aan, welke het best bij
Uw uiterlijk past. De speciale crème-basis
houdt Uw lippen zacht en gaaf.

Gebruikt ook Tangee-poeder en -rouge. Beide
schenken U een jeugdige en frisch gelaat.
Indien U de voorkeur geeft aan een meer
levendige kleur voor 's avonds, vraagt dan
Tangee Theatrical.

Hel rood
geveride lippen

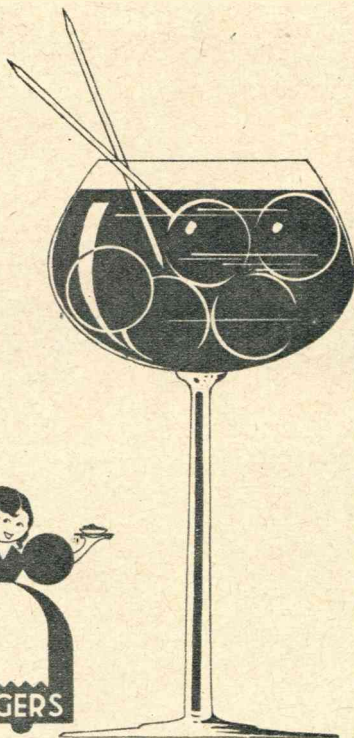
Met Tangee
natuurlijke lippen

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Alleen recht met den naam Tangee op de metalen huls.

Waar niet verkrijgbaar vraagt: Importeur
Fa. Jacq. Mot Jr., Sarphatistr. 115, A'dam C.

**KERSENBOWL
BONBONS**

Een heerlijke vruchten-
bowl in bonbonvorm.

RINGERS
Let op den naam!

**OVO VERDRIJFT
„OCHTEND-
MOEHEID“!**

Kent U' dat prettige gevoel van 's mor-
gens geheel uitgerust te zijn? Vol
energie om den nieuwen dag te be-
ginnen! Een kop Ovo voor het naar
bed gaan geeft U niet alleen een
gezonden slaap, maar zorgt er bij
het ontwaken ook voor, dat U ge-
heel vrij bent van „Ochtendmoeheid“!
Volkomen uitgerust, heerlijk frisch,
klaar om den nieuwen dag met een
glimlach tegemoet te gaan. Weg
dat matte gevoel,
Ovomaltine stelt er
gezondheid en
levensblijheid
voor in de plaats.

OVOMALTINE
meer
levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 60 cent af

Als de Nijl buiten zijn oevers treedt....

DE STAD AMSTERDAM

KANTOOR: N.Z. VOORBURG WAL 262 - AMSTERDAM
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 33170 - GIRONUMMER 97946

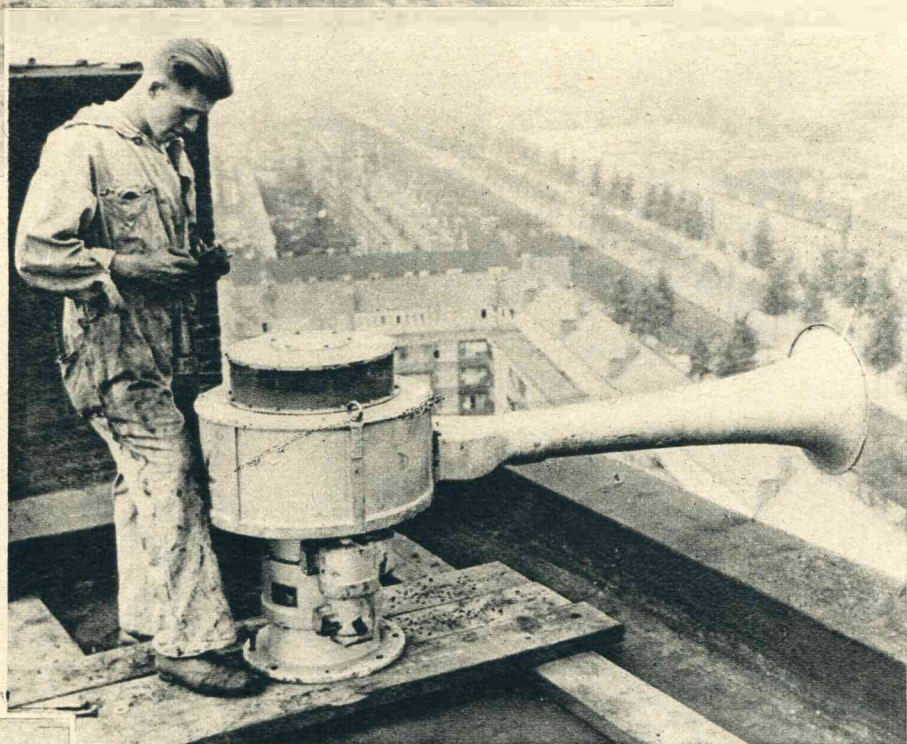

Lily Bouwmeester, de Hollandsche filmster, die met zooveel succes optrad in „Pygmalion”, speelt thans de hoofdrol in de nieuwe Nederlandsche film „Vadertje Langbeen”.

Leden van de burgerwacht inspecteren een bomerijeschuilplaats te Breda.

De luchtbeschermingsdienst te Amsterdam plaatste sirenes op de daken der groote gebouwen om de bevolking in geval van een lucht-aanval te waarschuwen.

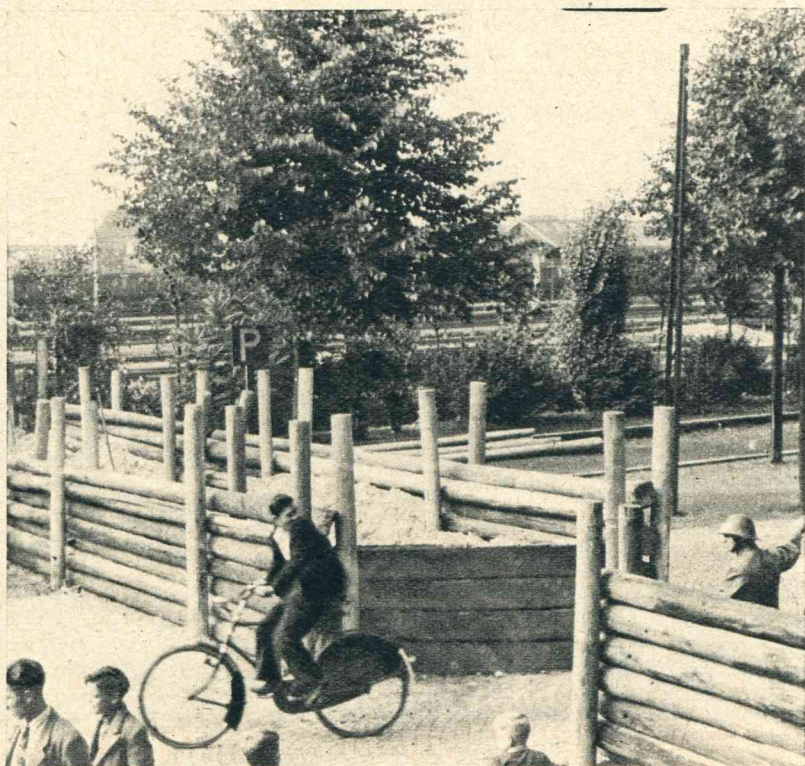

Het oorlogsgevaar geweken

Op deze bladzijde publiceeren wij eenige foto's van de voorzorgsmaatregelen, die in ons land genomen werden, toen de Sudeten-Duitsche kwestie bijna tot een wereldoorlog tusschen de groote mogendheden aanleiding dreigde te geven. Gelukkig zijn deze voorbereidingen overbodig gebleken door de conferentie te München, waar de betrokken partijen tot overeenstemming kwamen.

De gemeente 's-Gravenhage liet in verschillende deelen der stad schuilloopgraven aanleggen, waar in geval van nood 190.000 menschen beschutting konden vinden.

Een barricade op een weg naar de grens.

Maandagmorgen in alle vroegte ontlastte zich boven Heerhugowaard een hevig onweer. De bliksem sloeg in bij den heer K. Hooiveld en vernielde practisch de geheele woning. Drie kinderen, die op zolder lagen te slapen, werden uit het bed geslingerd, het ledikant werd geheel vernield, de kussens vlogen door het dak en kwamen in een in de nabijheid gelegen sloot terecht. De drie kinderen kregen wonder boven wonder geen letsel. Een kijkje op den zolder, met in den hoek het ledikant, waarin de kinderen rustig lagen te slapen, en dat geheel vernield werd.

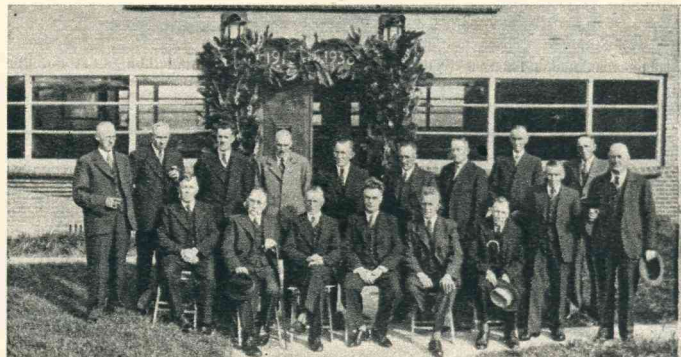

Ter herdenking van het feit, dat 40 jaar geleden de Hr. Ms. Gelderland van stapel liep, hield kapitein luit. ter zee P. B. M. van Straelen een rede voor de aanwezige reinisten.

UIT DE PROVINCIE

Minister P. C. Romme opende begin dezer week het vierde paviljoen van het sanatorium Julianaoord. Van links naar rechts: minister Romme, mr. Van den Berg, directeur-generaal der Volksgezondheid, en dr. Th. Planten, directeur der inrichting.

Het bestuur van de Tuinbouwreiling te Warmenhuizen, welke instelling op den eersten October haar zilveren bestaansfeest vierde.

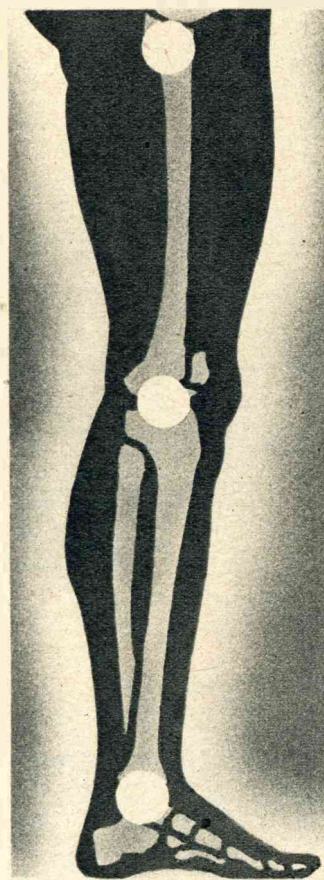

In den Wieringermeerpolder wordt wederom een 45-tal nieuwe boerderijen gebouwd, doch ook de hoofdweg Aardswoud-Wieringen, die dwars door de Wieringermeer loopt, wordt gedeeltelijk vernieuwd. Op den achtergrond een der in aanbouw zijnde boerderijen.

De Nederlandsche graanvoorraden hoopen zich op. In de Wieringermeer worden momenteel ontzaglijk veel groote graanhoopen voor den komenden winter opgeslagen. Nergens in ons land vindt men zulke massale voorraden als in dit nieuwe land, en door den geheelen polder ziet men deze hoopen graan staan. Het afdekken van het graan, dat dezen winter gedorscht zal worden.

RHEUMATIEK

Tegen beter weten in zijn er nog steeds mensen die liever allerlei huismiddeltjes probeeren tegen hun rheumatische pijnen. Zoo doet ook U! En waarom? Gebruik Fynnon Salt, het zout dat talloze eigenschappen in zich verenigt, die er stuk voor stuk toe bijdragen U van die smartelijke rheumatische pijnen te verlossen.

Fynnon Salt, het eenige zout dat Lithium bevat. Fynnon Salt, het eenige zout dat is samengesteld uit 7 geneeskrachtige actief werkende zouten.

Laat dit voldoende zijn U ervan te overtuigen, dat Fynnon Salt het middel is, waar U reeds zoo lang naar hebt gezocht. Doe vanaf morgen een intensieve Fynnon-kuur.

Iederen ochtend een half theelepeltje Fynnon Salt op een glas warm water, ingenomen op de nuchtere maag, is meer dan voldoende om U die verlichting te schenken waarop U reeds zoo lang hebt gewacht. Fynnon Salt is verkrijgbaar bij iederen drogist of apotheker à Fl. 1.25 per groote.

Mevr. A. te C. schrijft:

Ik heb jarenlang in hevige mate aan Rheumatiek geleden en heb verschillende middelen geprobeerd, doch niets hielp totdat ik FYNNON SALT ging gebruiken. Reeds na een week waren de pijnen zeer sterk afgenomen. Ik kon mij bijna niet meer bukken doch thans gaat het weer zeer gemakkelijk zonder enig spoor van pijn. Ik acht mij verplicht U te vertellen van de groote weldaad welke FYNNON SALT mij bewezen heeft.

FYNNON SALT

NOODSEINEN IN HET LEVEN

door John Coldon

Norma Ellington verbrak met een korten groet de telefoonverbinding, stond van haar schrijftafel op en begaf zich met een bloenotes in de hand naar het privékantoor. Het was allang geweest en het personeel was reeds naar huis, maar Alex Burton had zij nog niet zien verschijnen.

Een klopje op de deur deed Alex Burton daarbinnen opzien van zijn papieren. Nu pas viel hem de stilte op in het groote kantoor en met een blik op de klok ontdekte hij, dat hij zich verlaat had vanmiddag. „Ja,” riep hij, terwijl hij haastig overeind kwam. Het volgende oogenblik zag hij zijn secretaresse binnentreden.

„Kapitein Max van de „Yersey Queen” telefoneert, dat hij zonder marconist zit, meneer. Mark Lynn heeft vanmiddag aan den wal een aanrijding gehad en is naar het ziekenhuis gebracht. Het is niet ernstig, maar hij kan toch vanavond niet uitvaren.”

„Beroerd geval,” bromde Alex Burton. „Hebben we nog iemand beschikbaar?”

„Niemand, meneer. Maar we kunnen het Scheepvaartkantoor opbellen.”

Alex Burton trok een knorrig gezicht. „Inderdaad, dat is de eenvoudigste oplossing, juffrouw. Maar ’n oplossing, die alweer extra-geld kost. Het geld groeit ons niet op den rug in dezen tijd van tekorten. Is er anders niets aan te doen?”

Ongeduldig greep hij naar zijn hoed en wendde zich naar de deur. „Wacht eens,” viel het hem plotseling in, „waar bevindt zich de „Selby”?”

„Ter hoogte van Kaap Blanco op het oogenblik. Morgen komt zij in Crescent City aan.”

„Mooi, en daar zou ze dokken. Laat den marconist van de „Selby” dan op de „Yersey Queen” overstappen, juffrouw.”

„Bedoelt u, dat de „Yersey Queen” vanavond uit moet varen zonder marconist?”

„Jawel; is dat soms iets bijzonders? Dat gebeurt wel vaker met een vrachtboot, al is ’t dan ook officieel verboden. Voor de kustvaart komt dat er niet zoozeer op aan.”

Hij greep naar den knop van de deur om te verdwijnen, maar Norma's stem weerhield hem. „Het mag meer voorkomen, meneer, maar bij deze reederij is het nooit gewoonte geweest. Meneer Burton Senior zou er niet aan hebben gedacht. Er is slecht weer op komst volgens het kuststation en de „Yersey Queen” kan op haar vroegst over drie dagen in Crescent City aankomen.”

Er verscheen een diepe rimpel in het voorhoofd van Alex Burton. Hij duldde geen tegenspraak — zelfs niet van iemand als juffrouw Ellington, die de laatste jaren in alles zijn vaders vertrouwde was geweest.

„Juffrouw Ellington,” zei hij hoog en stijf, „bepaalt u er zich nu maar toe mijn orders uit te voeren. Ik ben geen kind en weet wat ik doe. Ik neem de volle verantwoordelijkheid op mij voor die order. Telefooneer aan kapitein Max, dat hij vanavond uitvaart zonder marconist en in Crescent City dien van de „Selby” overneemt. Telegrafeer in gelijken geest aan den kapitein van de „Selby”.”

Norma beet zich even op de lippen bij die terechtwijzing. Zonder tegenspraak verliet zij het privékantoor. Alex Burton bleef achter. Hij had plotseling zoo'n haast niet meer. In het naaste kantoor

hoorde hij het meisje spreken, maar wat zij zei verstond hij niet. Het interesseerde hem ook niet. Hij was geërgerd. Dat meisje irriteerde hem. Zeker, zij verrichtte nauwgezet haar werk; zij was altijd opgewekt en een nooit falende vraagbaak voor het bedrijf. Sinds zijn vader kort geleden gestorven was, had er nimmer iets gehaperd in de machinerie, die het bedrijf gaande hield en zij was dus een onschatbare hulp. Maar wat hem irriteerde was haar tegenspraak, 't vooropzetten van haar eigen meening, alsof die onfeilbaar was, en het stille verwijt, dat hij er soms in voelde, dat hij een verkeerde beslissing nam.

Dit was zoo'n geval. Hij en geen ander droeg de verantwoording voor zijn besluiten. Ook al waren ze verkeerd. Norma Ellington was er slechts om ze uit te voeren en niet om ze te criticeeren. Hij wist zelf ook wel, dat het tegen de voorschriften was zonder marconist uit te varen. Maar men hoefde die voorschriften niet altijd letterlijk te nemen, als de omstandigheden er zich tegen verzetten. Over drie dagen had de „Yersey Queen” haar marconist en het was dwaasheid te veronderstellen, dat er juist in die drie dagen iets gebeuren zou. Er kon iets gebeuren, natuurlijk! Maar het schip was volkomen zeewaardig en kon tegen een stootje. Een dwaas, die zich uit elke onbenulligheid zorgen schiep...

De telefoon rinkelde. Hij greep den hoorn en toen hij even geluisterd had, verscheen er een glimlach op zijn gelaat.

„Jij, Elly...? Wat zeg je? O, best. De partij bij de Levinsons...? Ja zeker, ik ben uitgenodigd. Morgenavond. Natuurlijk kom ik... Wat? Samen...? Hoe laat? Wel, laten we zeggen negen uur... Ja, ik kom je halen, natuurlijk... Ja, ja, het beste, tot ziens...”

Hij verbrak de verbinding en bleef een oogenblik in gedachten voor het toestel staan. De glimlach lag nog steeds om zijn mond. Zijn gedachten verwijlde bij Elly Masters. Een aardig meisje — knap, sportief en mondain. Hij aarzelde nu al zóo lang, hij moest eindelijk maar eens besluiten. Hij voelde zich eenzaam, sinds zijn vader gestorven was en kon in dat groote, holle huis niet meer wennen. Misschien bood het bal van morgenavond een gunstige gelegenheid — een weigering hoefde hij niet te vreezen.

Eindelijk trad hij opnieuw naar de deur. In het groote kantoor sloot Norma Ellington haar schrijftafel. Haar gezicht stond ernstig, in haar hand hield zij een brief. „Goedenavond, juffrouw,” zei hij koel.

„Goedenavond, meneer,” antwoordde Norma.

Hij ging de deur uit en met de lift naar beneden. Buiten wachtte zijn auto. Hij reed weg en een paar straten verder herinnerde hij zich plotseling, dat hij vergeten had zijn bureau te sluiten. Er zaten geen kostbaarheden in geborgen, maar wel zijn particuliere correspondentie en hij kende de nieuwsgierigheid van neuzende werkvrouwen.

In een paar minuten tijds was hij omgereden. Hij stopte voor het kantoor en ging met de lift naar boven. Toen hij het privékantoor binnentrad, viel zijn oog op een brief zonder postzegel, die er niet gelegen had, toen hij wegging. Iets van juffrouw Ellington, dacht hij terstond. Hij scheurde het couvert open en doorliep de weinige regels. Tusschen zijn

Wij gaan onbezorgd den winter tegemoet!

Wind en regen, vorst en sneeuw kunnen ons niet hinderen. Wij kunnen er tegen. Onze kleding is prima in orde. Wij hebben een fijnen wintermantel en we dragen heerlijke warme japonnen.

„Dat zal jullie heel wat geld kosten,” zult U zeggen.

Niets is minder waar! We zullen U vertellen, hoe we dat aanlegden. We kochten eerst de nieuwe „Winterweelde”. (Het goedkoopste modeboek met de mooiste modellen en de grootste keus.) Daarna bestelden we van de uitgezochte modellen de knippatronen. (Ook alweer zoo goedkoop en... den volgende dag in huis.) We kochten een paar stukjes stof en konden meteen met knippen beginnen. (Wat zijn die Kant-en-klaar-patronen toch handig.) En toen andere dames nog mantels aan 't passen waren in de stad, was onze garderobe al tip-top in orde en hadden we een hoop geld bespaard. Kunt U begrijpen, dat we plezier hebben en dat we onbezorgd den winter tegemoet gaan?

Doe als wij en begin met het fraaie Hollandsche modeboek „Winterweelde 1939” te bestellen. Het bevat o.a. 350 modellen dames- en kinderkleding en kost slechts... **60 cent**. Knippatronen van alle modellen **direct** leverbaar. Prijzen 20, 35 en 50 cent.

Bestellingen kunnen geschieden: bij Uw agent, Uw bezorger of den boekhandelaar; door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan onderstaand adres:

PATRONENKANTOOR PANORA • Nassauplein 1 • Haarlem

oogen verscheen een diepe frons. Zoo, zoo, dus die jongedame vertrók den eersten. Voelde zich blijkbaar op haar teenen getrapt, omdat hij haar terechtgewezen had. Wel, zij kon gaan, hij zou haar niet tegenhouden. Maar dat plotseling opgekomen besluit typeerde haar karakter. Zij stelde zich aan als een koppig kind, dat zijn zin niet kreeg.

Hij wierp den brief met een onverzettelijk gebaar in zijn schrijftafel, sloot de lade en verliet ten tweeden male het kantoor. Hij dacht aan Elly Masters en floot.

„Wees op uw hoede,” had de kustwacht van Portland 's middags aan de posten van den Pacific geseind en vóór de nieuwe morgen aanbrak, waren overal langs de kust de stormballen gheschen. De wind huilde en rukte machteloos aan de stalen vensters van de Portland-Reederij en daarbinnen zat Alex Burton aan zijn schrijftafel en luisterde verstrooid naar zijn chefs. Zijn gedachten waren bij de „Jersey Queen”, die de volle laag thans kreeg en zich in geval van nood noch met de kust, noch met andere schepen in verbinding kon stellen.

Plotseling merkte hij op, dat niemand meer sprak. Hij wist niet, of hem een vraag gesteld was, maar zonder op te zien wist hij, dat drie paar oogen op hem gevestigd waren. Hij loosde een zucht.

„Mijne heeren, brengt uw rapporten maar over aan juffrouw Ellington. En vraag, of zij hier komt voor de post.”

Hij verwachtte zijn secretaresse te zullen zien verschijnen met een blik vol leedvermaak, of anders even angstig en verontrust als hij. Maar Norma Ellington trad precies zoo onbewogen binnen als gewoonlijk en zette zich met een korten groet aan zijn bureau. Haar rustige houding bemoedigde hem. Het was belachelijk terstond het ergste te vreezen. De „Jersey Queen” was een sterk schip en kapitein Max een zeeman uit honderden.

Een beetje norsch begon hij aan de behandeling van de post. Norma Ellington zat tegenover hem en nam vlug en feilloos zijn dictaat op. Ongemerkt, slechts half met zijn gedachten bij zijn onderwerp, zat hij haar te bestudeeren. Het was voor de eerste maal sinds hij haar kende, dat haar knap uiterlijk hem opviel. Haar fijnbesneden gelaat met de blanke, bijna doorzichtige teint, de lichtblauwe oogen, helder en diep als de kleur van viooltjes, de kastanjebruine haardos, haar kleine, frissche mond — inderdaad, dat alles was van een aparte aantrekkelijkheid. Zij viel niet op, zooals Elly Masters, maar haar schoonheid was even natuurlijk als die van Elly gecultiveerd was.

Toen hij aan het eind was van zijn dictaten, moest hij zich bijna geweld aandoen, om zijn blik van haar af te wenden.

„Het spookt leelijk buiten, juffrouw Ellington,” zei hij vriendelijker dan hij bedoeld had.

„Ja, meneer,” antwoordde Norma beleefd.

„Nog niets van de „Selby” gehoord, zeker?”

„Nee, maar volgens het laatste draadlooze rapport van den kapitein dacht hij pas tegen den middag Crescent City aan te loopen. En de storm kan die reis wel eens een paar uur vertraagd hebben.”

Alex Burton knikte. „Ik heb niets meer, juffrouw,” zei hij tot afscheid.

Zijn blik volgde haar tot zij achter de deur verdwenen was. Hij voelde zich plotseling zoo ongerust niet meer; beheerscht kon hij naar den storm luisteren. 's Middags tegen twee uur kwam het telefoonbericht binnen, dat

de „Selby” veilig Crescent City had bereikt en hiermee viel de laatste zorg van hem af. De „Selby” had geen noemenswaardige vertraging gehad — onder de kust hadden de schepen dus blijkbaar niet veel last van den storm.

Opgewekt verliet hij tegen half zes 't kantoor. En een paar uur later was hij zoowel den storm als de „Jersey Queen” vergeten. Elly Masters was verrukkelijk en haar charme boeide hem vaster dan ooit te voren. Zij zaten samen wat afgezonderd van de andere gasten en niemand verstoorde hun vertrouwelijk tête-à-tête.

„Je bent zoo stil — is er iets, dat je hindert?” vroeg Elly plotseling, toen hij eenige oogenblikken geluisterd had naar de opwindende jazz, die uit de danszaal daarnaast weerklonk.

„Ik?” glimlachte hij. „Volstrekt niet. De jazz trok mijn gedachten even af.”

„Waarvan?”

„Vraag van wie?” lachte hij.

„Van wie dan?”

„Van het liefste meisje, dat ik ken.”

De jonge vrouw naast hem trok een pruillend gelaat. „Ik vind het niet aardig van je, Alex. Je maakt me jaloersch.”

Alex Burton lachte opnieuw, een diepen, voldanen lach. Ja, hij was zeker van Elly Masters, hij hoefde zijn hand slechts uit te strekken en zonder aarzeling zou zij er de hare inleggen. Maar dit was niet het geschikte oogenblik. Straks, als zij alleen waren in een restaurant, waar geen tientallen oogen hen gadesloegen zooals hier, kon hij zijn hart ongehinderd uitstorten.

„Alex....”

„Ja?”

Zij keek hem aan met een uitdrukking in haar oogen, die in staat moest zijn een hart te breken. „Biecht eens op: wie is dat liefste meisje?”

„Vanavond,” glimlachte hij haar tegen. „Vanavond zal ik het je zeggen. Niet hier, waar zooveel menschen bij zijn. Nu wil ik op haar gezondheid drinken. Op de gezondheid en het geluk van het liefste meisje, dat ik ken.”

Hij hief zijn cocktail op en glimlachte, met een heimelijken blik van verstandhouding, staarden zij elkander een oogenblik aan. Maar eensklaps klonken er stemmen in hun nabijheid. Zij schoven een eindje van elkander af.

„Noodseinen. Nou ja, dat wil nog niets zeggen.”

„Het wil alleen zeggen, dat zij in nood verkeerden,” antwoordde de andere stem droog.

Alex keek schichtig op. Noodseinen? Spraken ze over noodseinen? Hij dacht plotseling aan de „Jersey Queen”.

„Hallo, lui,” riep hij de twee heeren toe, die een eindje van hem verwijderd aan een rooktafel hadden plaatsgenomen, „is er iets aan de hand? Hoorde ik jullie van noodseinen spreken?”

Een van de twee, een kennis van hem, kwam nader. „Hallo, Alex. Ja, de radio maakte het zooveel bekend. Er ligt ter hoogte van Empire City een schip onder de kust, dat noodseinen geeft.”

Ter hoogte van Empire City? Dat lag één dag varen vóór Kaap Blanco. De „Jersey Queen” moest thans ongeveer op die hoogte zijn.

„Hoe heet dat schip?” vroeg hij onzeker.

„Niet bekend. Er zijn geen radioseinen aan de kustwachstations opgevangen. Waarschijnlijk hebben ze geen radio aan boord, dus dan moet het een klein kustvaartuig zijn. Eigen roekeloosheid — als ze wel radio hadden gehad, dan zouden ze het waarschijnlijk niet tot het uiterste hebben hoeven laten komen.”

Slot op blad. 20

65 PRACHTIGE ZILVERVOSSEN

MOETEN GEWONNEN WORDEN IN DE PALMOLIVE VOSSENJACHT

ELKE DAG 6 GROOTE PRIJZEN

Een prachtige zilvervos (of honderd gulden).

Een BURGERS E. N. R. rijwiel, model S. K. met Torpedonaaf, jaszak, beschermers, electr. verlichting, voor en achter en controlelicht, waarde f. 60.- (of f. 45.- in contanten).

Vier autopeds, model 1938, met ballonbanden.

De schitterende prijzen van deze Palmolive wedstrijd zijn gemakkelijk te winnen!

Dit is alles wat U te doen heeft:

1. Maak deze zin af: Ik geef de voorkeur aan Palmolive zeep omdat..... (maximum dertig woorden). Vertel het ons in Uw eigen woorden.

2. Haal bij Uw winkelier 5 stukken Palmolive zeep van 12½ cent. U ontvangt van hem een inschrijff-formulier.

3. Stuur het formulier aan Palmolive, Postbus 635, Amsterdam C., met 5 zwarte Palmolive-bandjes.

4. Elke inzender, die een postzegel van 10 cent bijvoegt, ontvangt het in kleuren gedrukte «Uitknipboek van de Vijfing Dionne», nieuwe uitgave (waarde 25 cent).

KAUW! KAUWEN

voor een
gaaf gebit
en frissche
adem.

Wrigley's zorgt er voor, dat U behoorlijk kauwt. Het versterkt het tandvleesch en helpt U de tanden schoon en gezond te houden, verfrist de adem en - door de grootere speekselafscheiding - bevordert het bovendien de spijsvertering. Wrigley's P.K. kalmeert de zenuwen en houdt U monter en frisch. Koopt nog heden een pakje.

KAUW REGELMATIG

5 CENT PER PAKJE

WRIGLEY

Marlene Dietrich

ONTSLUIERT DE WERELD VAN DEN DROOM

Hollywood biedt, vooral 's avonds, een sprookjesachtigen aanblik. Toch is deze schitterende stad voor velen slechts een oord van verloren illusies. In bijgaande reportage onthult Paul Bringuier ons het drama van vele Amerikaansche schoonheidskoninginnen.

„Ik had gewonnen!”

MET DEZE WOORDEN VERVOLGT MARLENE DIETRICH HAAR LEVENSVERRHAAL. ZEKER, ZIJ HAD GEWONNEN, HAAR EERSTE GROOTE FILM WERD EEN SUCCES. MAAR WAT BETEKENET HET SUCCES VAN EEN ENKELINGE, VERGELEKEN BIJ DE WANHOOP DER VELE TELEURGESTELDEN?

Meer dan drieduizend schoonheidskoninginnen leven in Hollywood, eens toegejuicht door een op sensatie belust publiek en thans door ieder vergeten!

Ik had gewonnen. Langzamerhand werd de regisseur Josef von Sternberg bezielde door mijn idee, hij begreep het en staarde mij aan. Soms trachtte hij mijn betoog te weerstreven, maar ik weerde zijn tegenwerpingen vastberaden af. Het was al zeer laat dien avond en in het restaurant, waar wij ons bevonden, was bijna geen enkele gast meer. Dat was gelukkig, want nu durfde ik opstaan en hem de nieuwe scènes voorspelen, die ik in gedachten reeds lang in mijn onbeduidende rol had ingelascht. Bij het ochtendkrieken was het scenario van „De Blauwe Engel” veranderd en was de rol van Lola gepromoveerd tot de rol van een ster. . . .

Marlene zweeg, uitgeput van emotie. De nacht begon te vallen. De rotsplateau's van Arizona schenen te ontbranden en straalden een gloed uit van fantastische kleuren. Een dichte, violette nevel verspreide zich over het woeste landschap en versmolt in een oranje-kleurigen nevel. De laatste uitloopers van het Rotsgebergte waren van een zuiver en hard blauw. Marlene was aan het eind gekomen van haar biecht en haar oogen stonden vol tranen. Zij

Van dien dag af had ik kwelling na kwelling te verduren. Von Sternberg liet mij eindeloos scène na scène overspelen in de studio, totdat ik er bij neerviel van vermoeienis. De groote Jannings was stom verbaasd, toen hij die onbekende aan zijn zijde zag spelen, maar dat deerde mij niet. Zelfs 's nachts, als alle anderen vertrokken waren, liet Von Sternberg mij nog niet met rust. Alleen met een operateur en een electricien liet hij me poseeren voor eindeloze reeksen opnamen. Hij wist niet van ophouden en als de vermoeidheid mijn trekken tot een masker misvormde en mijn oogen vol tranen stonden, kwam hij pas goed los en barstte met een wilde vreugde tegen den operateur uit:

„Draaien! Draaien! Draai dan toch!”

Maar drie maanden later aanschouwde de wereld de verschijning van een meesterwerk en hoorde zij een naam, waarvan de klank niet meer verstommen zou — die van Marlene, Marlene Dietrich....”

vond zichzelf bespottelijk en probeerde te lachen.

„Wat daarop volgde is niet meer van belang,” besloot zij haar relaas. „Het is reeds bijna tien jaar geleden. „De Blauwe Engel” was nauwelijks uitgekomen, of ik ontving aanbiedingen uit Amerika. En toen werd mijn geschiedenis die van mijn films. Maar nooit, nooit zal ik vergeten wat ik verplicht ben aan Von Sternberg. Hij was reeds beroemd en had mij dus niet noodig. Maar als ik hem niet had ontmoet, zou ik zonder twijfel nimmer naam hebben gemaakt.”

Pasadena

Het is de morgen van den vierden dag. De trein is dezen nacht de grens van Californië gepasseerd. Binnen een half uur zullen wij den Pacific aan den horizon zien schitteren. In de corridors stapelen de negers de valiezen op. Allen stappen in Los Angeles uit. Marlene en ik verlaten echter den trein een paar minuten eerder, in Pasadena. Dit is een station, vanwaar een weg direct naar Hollywood leidt, stilzwijgend gereserveerd voor de filmsterren.

Marlene staat reeds gereed, gewapend voor de vuurproef, den strijd, dien zij verwacht. Nu reeds herken ik de ontspannen, zelfstandige vrouw niet meer van de reis. Zij heeft veel zorg besteed aan haar uiterlijk en aan haar toilet kleefte niet de minste smet. Maar zij is zenuwachtig en krampachtig aangedaan.

„Telkens als ik hier aankom, ben ik bang,” zegt zij. „Plankenkoorts, evenals bij een optreden. Hollywood is onmeedoogend, weet u. . . . Een kleine on-

achtzaamheid, een bezwijming, kan in een oogwenk tijds een carrière breken. U zult het zien....”

Er klonken signalen, gevolgd door het geluid van een klok. Ik zie witte huizen. Een palmboom, die zich over den weg neigt. De wissels knarsen, de remmen schuren langs de wielen. Marlene buigt zich gespannen uit het portier en houdt haar glimlach gereed.

**EEN
REPORTAGE
VAN PAUL
BRINGUIER**

De trein staat stil. Ik zie een klein provinciestation met 'n landelijk huisje en 'n tuintje. En 'n bank van groen hout. We zijn in Pasadena. Dit is Hollywood.

Op het perron schijnen alleen jonge meisjes aanwezig te zijn. Zoodra Marlene op de treeplank van den wagon verschijnt, stormen zij op haar toe. Eenige van hen bieden haar bloemen aan, die zij haar in de armen drukken. De anderen zwaaien met foto's, met papieren of notitieboekjes. Zij allen verlangen Marlene's handteekening en lachen, schreeuwen en roepen haar allemaal tegelijk toe, om haar opmerkzaamheid te trekken.

Marlene stapt uit, omhelst een hunner, streelt de wang van een ander, zet een paar handteekeningen en veinst glimlachend in zwijm te zullen vallen. Zij smeekt om genade. Aangezien deze ceremonie zich herhaalt bij iedere aankomst van een ster, heeft de ervaring van jaren op den duur alle bijzonderheden van deze ontvangst geregeld. De jonge bewonderaars verwijderen zich, doch nu wacht Marlene de tweede bestorming. Het zijn de fotografen. Zij stellen zich op naast elkander, schouder aan schouder, hun toestellen op Marlene gericht. Marlene glimlacht.

„Alstublieft, Marlene, en profil, wilt u? Houd uw bloemen zóó. Dank u...”

Eindelijk laten de fotografen Marlene los. Thans is het oogenblik voor de vertegenwoordigers van de Paramount daar, om hun ster te begroeten. Zij doen het ernstig en hoogdravend. De aanwezige reporters betoonen geduld. Zij weten dat het dadelijk hun beurt zal zijn.

Ten slotte kan Marlene haar persoonlijke vrienden naderen, die haar stormachtig begroeten en haar meedrekken naar 'n grooten, zwartwitten auto. Ik heb reeds afscheid van haar genomen in den trein, aangezien ik liever niet in de ontvangst deelde. Een minuut later is het perron verlaten.

Een neger, een afgestompt type, vergaart in een vuilnisbak de stommige getuigen van den wekelijks terugkeerenden triomf, die altijd hetzelfde zijn, of het een Marlene Dietrich dan wel een Joan Crawford of een Clark Gable geldt: papierrommel, een verloren handschoen, verkreukte kranten en vertrapte bloemen. De stationschef geeuwt. Pasadena is niet meer dan een plattelandshalte, een station waarom men kan lachen. De werkliedentreinen stoppen er zelfs niet.

Terwijl ik in een auto stap, die mij wacht, ontdek ik plotseling de vrouw met den rooden mantel, met haar twee valiezen in de hand. Zij wacht bij een stilstaanden autobus. Werktuiglijk is ook zij uitgestapt op het station der sterren.

Er zijn nooit reizigers voor dien autobus, ofschoon hij om de twee of drie uren het station passeert. Ik maak een beweging, om de onfortuinlijke vrouw met de hardnekkige hoop aan te roepen en haar den wagen aan te bieden. Zij wendt echter het hoofd af. Zij wenscht mijn medelijden niet. Mijn wagen ver-

trekt, doch lang nog zie ik haar staan — een onbeweeglijke roode vlek in de verlaten laan, als een luchtspiegeling in de woestijn.

De doode stad

Het is Zondag, negen uur in den morgen. Hollywood loopt van Vrijdagavond tot Maandag bijna totaal leeg. Ik betreed 'n doode stad, dood als Pompei. Een stad van wit cement, van blauw cement, van rose cement. De lanen kruisen elkander en vormen delta's en meren, omzoomd van palmboomen, van oranjeboomen en van lage villa's, gebouwd naar een stijl, die tegelijk koloniale, landelijke en gothische invloeden verraaft — met kleine, vierkante grasperken voor de deur en glas-in-loodvensters, die aan gebrandschilderde kerkramen doen denken. Het lijkt allemaal nieuw. Ik krijg den indruk dat men deze stad dadelijk gaat inwijden, dat het leven haar nog niet is ingeblazen. Ik heb 't geluk de filmstad bij de eerste kennismaking te aanschouwen als een filmdecor, dat men naar verkiezing kan bezielen met een kunstmatig leven. De verkeerssignalen ontbranden en dooven uit, automatisch, zonder politieagent, die ze bedient, en zonder iemand, die ze respecteert of overtreedt.

Ah! Hollywood is dus op Zondag toch bewoond. Daar verlaat iemand zijn villa. Hij draagt zijn pantalon zonder bretels, loopt op sloffen, rookt een pijp en leest zijn krant. Hij schudt het hoofd; de politiek van meneer Roosevelt schijnt hem bezorgd te maken. Hij is het type van den goeden, den gemiddelden Amerikaan van Californië. Als hij het hoofd opheft bij het passeeren van mijn auto, herken ik hem pas. Het is Gary Cooper.

Hollywood telt op dezen Zondag nog meer hunkvasten. Ik ontmoet Robert Florey. Hij neemt mij bij mijn arm en sleept me mee met lange stappen. Hij is een Fransman, die het betere Hollywood kent. Een kwart eeuw geleden kwam hij hier aan en hij is hier in goeden doen gekomen. Hij maakte films, zooals vroeger vele van zijn collega's het deden. Dat wil zeggen dat hij 's morgens acteur was, 's middags operateur, 's avonds in het laboratorium werkte en 's nachts zijn scenario's schreef.

„U gaat met mij ontbijten in Vendôme,” zegt hij. De Vendôme is een restaurant — een kubus van beton en rose kalk en lijkt precies op een paleis in de tropen. De vestiairejuffrouw is blonder dan Carole Lombard, mooier dan Loretta Young en trotscher dan Garbo. Ik word rood van verlegenheid, als ik haar mijn hoed geef en een kaartje aanneem uit haar doorschijnende, geparfumeerde handen.

De zaal is leeg. Maar toch niet heelemaal. Er zit een jong meisje, een echte schoonheid. Zij is in gezelschap van een dik, rood jongmenschen. Het meisje is zichtbaar verrukt, maar hij toont een verveeld uiterlijk. Zoodra hij ons ziet, knipoogt hij tegen Florey. Wij naderen hen en gaan zitten. Hij is een reclamechef. Hij wil ons het meisje voorstellen, maar hij stottert een beetje. Daarom stelt zij zichzelf voor, terwijl zij half uit haar stoel overeind komt. „Angeline Lebster.”

Sinds eergisteren vertoeft zij in Hollywood. Alleen. Zij heeft een schoonheidswedstrijd gewonnen in Denver, in den staat Texas. De eerste prijs was een contract voor Hollywood...

Zij schijnt in 'n paradijs te leven. De reclameman, die haar alleen gezelschap houdt op bevel van zijn superieuren, eet met 'n knorrig gezicht zijn cotelet. Florey luistert slechts vaag naar haar. Ik ben de eenige die zich interesseert voor die oogen, verrukt door den droom, en voor die opgetogen stem, die van haar zalig avontuur vertelt.

„Ik ben eigenlijk niet van Denver, maar van 'n dorp in de nabijheid. Toen ik als de schoonste werd uitgekozen, was iedereen bij ons dol van vreugde. Ik was de eerste plaatselijke beroemdheid. Terstond hebben een paar inwoners verzocht

het dorp over te doopen en het Angelinastad te noemen. Maar de gemeenteraad heeft wijselijk gemeend, dat het beter was nog een poosje te wachten.

Ik ben eergisteren tot hier vergezeld door een heel gevolg. We zijn van Denver vertrokken in een speciaal gehuurden auto, versierd met bloemen en met standaarden van de oude Franse koningen. Vijftien inwoners van het dorp hebben er van geprofiteerd, om Californië eens te bezoeken. Zelfs onze sheriff was erbij en onze oude timmerman, die den heelen langen weg op zijn schuiftrompet heeft gespeeld. Vanmorgen zijn ze weer vertrokken. Zoodra ik rijk en beroemd zal zijn, zal ik zorgen dat het dorp een nieuwe school kan bouwen. Die we nu hebben, is werkelijk te oud en te vuil.”

Dit enthousiasme doet onzen publiciteitschef zichtbaar ontstellen. Hij werpt zijn mes en vork neer, betaalt en zegt het meisje, dat het tijd is om op te breken. Wij blijven alleen, Florey en ik, in de onmetelijke Vendôme. Ook hij lijkt thans terneer-geslagen.

Het lokaas van het contract

Een veelbelovend en symbolisch intermezzo, merk ik lachend op. „Misschien hebt u daar een plaatsvervangster gevonden voor Jean Harlow. Hetzelfde glanzend uiterlijk, dezelfde vitaliteit...”

„Zeg geen dwaasheden alsjeblieft,” bromt Florey. „Arme kleine meid! Binnen twee maanden zal zij ons dankbaar zijn, als wij haar in een bar een sandwich aanbieden.”

„Wat? Maar die schoonheidswedstrijd dan? En het contract...?”

„Die wedstrijden worden geregeld georganiseerd in de Vereenigde Staten. Van Dakota tot Louisiana, van Massachusetts tot Nieuw-Mexico houdt men er ongeveer vierhonderd per jaar. Gemiddeld dus een per dag. Sinds een paar jaar is de eerste prijs van deze wedstrijden onveranderlijk een engagement voor de film in Hollywood. Het contract zegt dat het meisje gedurende een maand zal worden gehonoreerd met een bedrag van vijfhonderd dollar per week, dat men haar reiskosten zal betalen en dat men haar in de gelegenheid zal stellen te toonen, of zij iets waard is voor de film. Maar dat is dan ook alles. Een rol vertrouwt men haar niet toe. Nôôit, begrijpt u?”

Ik knik. „Ik vrees dat ik u inderdaad begrijp...” „Juist. Daar is alles mee gezegd. Vier weken salaris plus de onkosten. Elke bekroonde schoonheidskoningin kost dus drieduizend dollar. Het comité, dat deze schoonheidswedstrijden in de provincie organiseert, betaalt de filmaatschappij in Hollywood deze drieduizend dollar prompt terug.”

„Maar welk belang heeft het comité bij die vertooning?” vraag ik verbaasd.

„Een financieel. De bekendmaking, dat de prijswinster een contract voor Hollywood krijgt, verzekert haar een geweldige deelname aan het schoonheidscours. En van de inleggelden en entree's voor den wedstrijd houdt het comité nog een behoorlijke winst over.”

„Een ordinaar handeltje dus,” stem ik toe. „Maar welk belang hebben de filmaatschappijen dan bij deze wedstrijden?”

„Zij maken met het contract een prachtige reclame in de streek, waar de wedstrijden gehouden worden. Na een maand vervalt het contract, het comité is zoet met de winst, de filmaatschappij heeft gratis reclame gemaakt in de provincie en de ongelukkige bekroonde valt weer van haar voetstuk omhoog.”

Het is ontstellend. „Ontvangt zij dan haar reiskosten naar huis?” vraag ik weer.

„Nee, daarin voorziet het contract niet. Het is ook niet nodig, want niemand keert ooit terug.”

„En wat komt er hier van hen terecht?”

„Sommigen doen een beetje aan figuratie en de verstandigsten kunt u hier overal ontmoeten. Zij verkoopen u sigaretten, hangen uw jas op en verzorgen bij den kapper uw handen. Zij zoeken 'n baan, de eerste de beste, die zich voordoet. De zwaksten en wanhopigsten vallen natuurlijk. Eén per dag, zei ik u, driehonderdvijftig per jaar. Dat duurt al jaren zoo. Er zijn er ruim drieduizend in Hollywood — drieduizend verheerlijkte en van hun voetstuk geworpen schoonheidskoninginnen...”

(Copyright by Agence Littéraire internationale, Paris. Nadruk - ook gedeeltelijk - verboden.)

VOLGENDE WEEK:

De wreede nacht van het Trocadero. Het spel van de hoop.

Handteekeningen zetten! Zoodra Marlene Dietrich zich in het openbaar vertoont wordt zij, zooals alle sterren van het witte doek, door bewonderaars en bewonderaars bestormd.

Een partij goud en zilver komt onder den hamer.

OOME JAN

houdt uitverkoop

Behalve mensen, die voorwerpen naar de bank van leening brengen, zijn er ook die uitsluitend dingen komen halen. Dat zijn de handelaars, die de veilingen bezoeken van niet op tijd ingeloste panden.

„Die rechtsche is keep, trouwens het zijn vermaaksteen,” zegt iemand.

Het is kijkdag, verschillende deskundigen staan op een hoopje bijeen, meten de diamanten met geheimzinnig uitzieende instrumenten, waarin gaatjes zijn aangebracht om de grootte van de steenen te bepalen, hangen de voorwerpen aan kleine zakweegschaaltjes en kijken dan nog eens voor alle zekerheid door een loupe, of ze aanstonds geen kat in plaats van een diamant in den zak zullen koopen. Vermaaksteen zijn geen steenen,

Kijkdag bij Oome Jan.

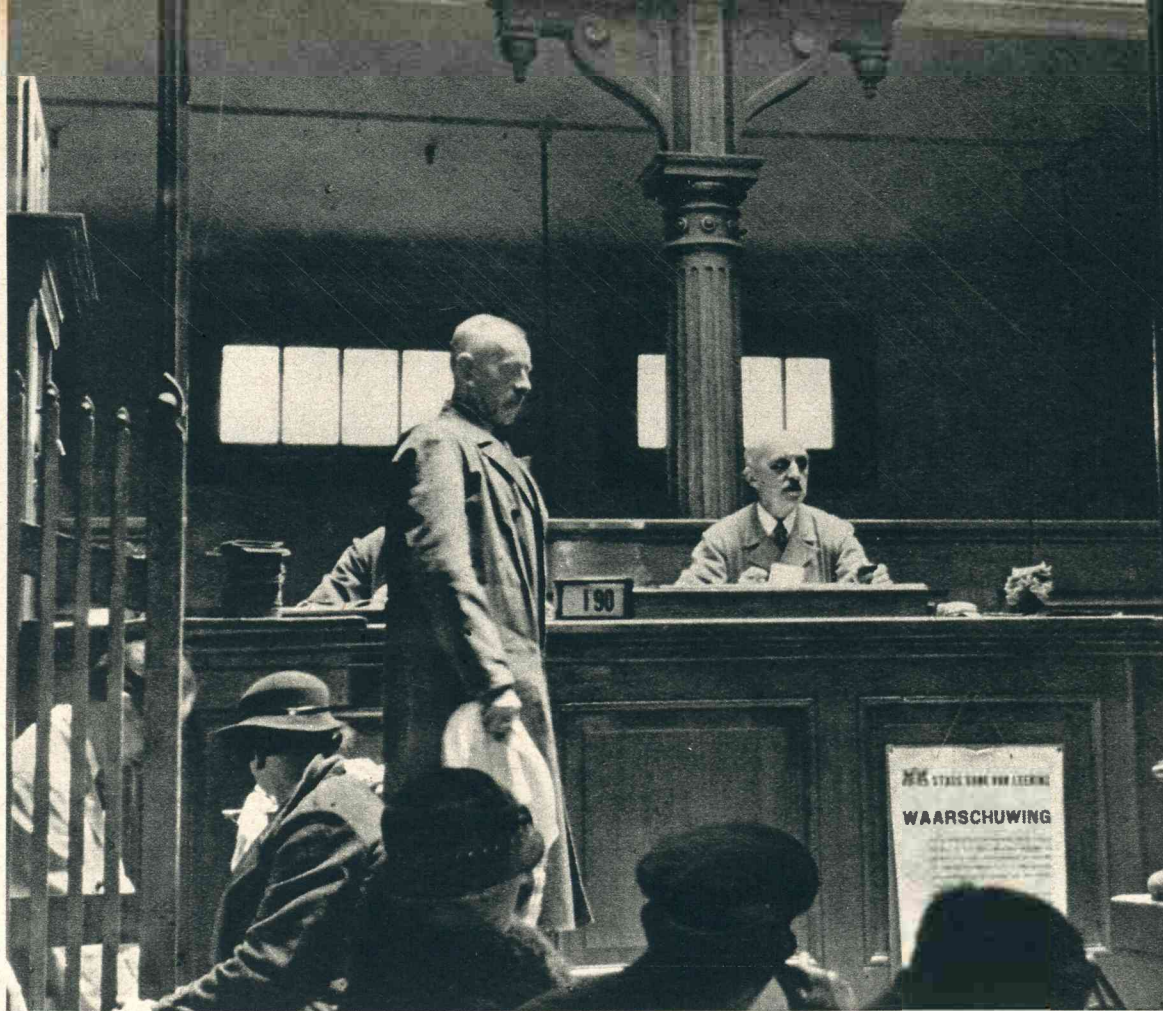
De bank van leening te Amsterdam.

waarmee je je vermaakt, maar ouderwetsche juweelen, die bijgeslepen moeten worden en als je de handelaars hoort is alles wat hier te zien is „keep”, d.w.z. de steenen zijn niet helder, doch gelig.

De beampten van de bank helpen de aspirantkoopters bereidwillig met het geven van inlichtingen, maar zij kennen hier hun vaste klanten even goed als beneden, waar de voorwerpen in pand gegeven zijn. De man, die het pand brengt, schrikt van het kleine bedrag, dat men hem er op voor wil schieten, de man, die haalt (aangenomen dat hij niet dezelfde is), schrikt even hard van den prijs, die het op moet brengen. De schrik van den koper is echter niet altijd even oprecht, want wij zien hem dertig gulden als kooplimiet opschrijven voor een pand van twintig gulden, maar hij doet dat met een gezicht, alsof hij van plan is twee kwartjes te bieden. „Paradeurtjes, mijnheer, paradeurtjes,” verzekert hij bij het onderzoek van een paar horloges, „geen ankertjes.” Paradeurtjes of parade-uurwerkjes? Hoe is deze schoone term ontstaan? In ieder geval in goed Hollandsch: het lijkt veel, maar het is niets bijzonders.

Maar de taal der kooplieden is niet de eenige, die den oningewijden bezoeker vreemd in de ooren klinkt,

De veiling der wollen goederen.

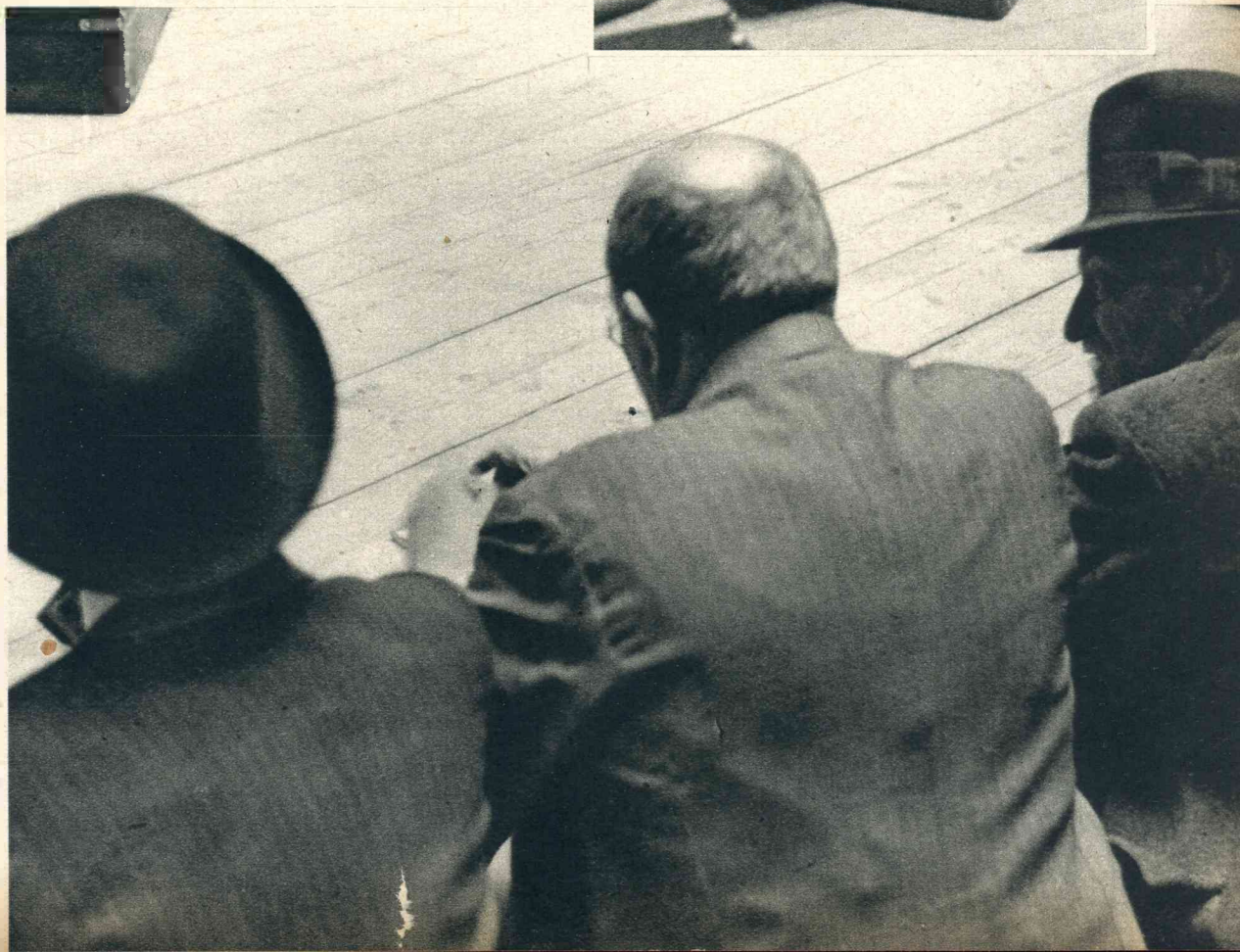
Na 'n koop verdringen de vakkui zich om het gekochte.

van alle kanten bekeken: geen animo. Volgende, nog een heerenkostuum, drie gulden, f 3.10, f 3.20, f 3.30. Voor drie gulden dertig een nieuw pakje, nou ja, zoo goed als nieuw. Contant betalen, want hier geeft men geen crediet meer, zes maanden geleden was het anders.

Wat niet verkocht wordt, gaat naar den winkel en daar ziet men dan ook broederlijk de meest uiteenloopende zaken naast elkaar uitgesteld: een motorfiets van fl. 70.— en een zeilboot van fl. 16.—, een taartenschep van 60 cent en Beethoven's eerste Pianoconcert voor acht gulden; het uitschot van den uitverkoop

Zoo is de bank een doorgangshuis van kleine en groote, kostbare en bijna waardelooze zaken; wat aan den voorkant niet teruggehaald wordt, sleept men aan den achterkant bij stukjes en beetjes weg. Handel en crediet, crediet en handel zijn samengekoppeld in deze bank voor kleine luyden, evenals bij de echte, „groote” banken met breede gevels en portiers in uniform.

Koopers wachten hun beurt a' tijdens de veiling.

Een bonte verzameling kooplustigen.

't Gekochte wordt direct met de loupe bekeken.

ook de bank heeft haar eigen uitdrukkingen: „de gouden en zilveren werken van de zich in deze vitrine bevindende panden worden, gestempeld of ongestempeld, voor sloop verkocht en voor de levering verbroken.” Hier kan een bank-van-leening-leek nog wat leeren: bij deze voorwerpen is het belastingmerk zoo gesleten, dat opnieuw belasting betaald zou moeten worden en om nu den pandgever het hoogste bedrag, 70 % van de waarde aan edel metaal, te kunnen voorschieten, neemt men aan, dat hij, als hij het pand laat verstaan, er ook geen bezwaar tegen heeft, dat het opgesmolten wordt. Hier ziet men dus achteraf hoe goed de bank voor haar klanten zorgt: zij trekt de belasting niet van te voren van de beleensom af, doch laat deze den koper betalen of levert „verbroken”.

Bovendien kan de pandgever zijn kostbaarheden, zelfs als hij zes maanden te laat is, nog inlossen, dikwijls nog een uur vóór de veiling begint.

Maar als de veilingmeester om tien uur een slag met zijn hamer gegeven heeft, dan is de verkoop begonnen. Het nummer van het pand wordt in een houder gezet. No. 1.... heerenkostuum.... het heerenkostuum is glad op den elleboog, het wordt

N
U
EEN BLOZENDE
levenslustige
jongen
Wat een verschil
met
een paar maanden
geleden...
Toen
zoo'n echt
zwak kind,
slap en
futloos.
Dat enorme verschil
danken wij aan
den dokter,
die Kalzan
aanriep...
schrijft
een gelukkige
moeder.
En zulke
positieve resultaten
zult U met
Kalzan
ook bij
Uw kinderen
bereiken.
Want Kalzan
bevordert
de harmonische
ontwikkeling
van spieren
en beenderen;
Kalzan
verzekert
den kinderen
een sterk en
mooi gebit;
Kalzan
geeft kracht
en weerstands-
vermogen...
Kinderen
Uw kinderen
hebben het nodig.

VERSTERK HET LICHAAM MET

KALZAN

Het kalkhoudende
 versterkingspreparaat
 in tablet- en poedervorm

Noodseinen in het leven

Slot van blz. 15

Alex sprong plotseling overeind. „Wat zeg je?” stootte hij schor uit. „Geen radio...”

„Kerel, wat mankeert je? Heb jij schepen buiten?”

„Eén,” antwoordde hij. „De „Yersey Queen” is gisteren uitgevaren.”

Een hand trok hem op zijn plaats terug. „Beheersch je een beetje, Alex. Iedereen kijkt naar ons. Wat is er met dat schip? Verkeert het in nood?”

„Noodseinen,” antwoordde hij ontdaan. „Onder de kust bij Empire City. Dat betekent, dat 't hoogst waarschijnlijk verloren gaat op de klippen.”

„Een schip van jou? Jammer; lijd je veel schade?”

„'t Gaat niet om de schade, het schip is verzekerd. Het gaat om de menschenlevens, die gevaar lopen. En om...”

Een verschrikkelijke gedachte viel hem plotseling in, die hij niet onder woorden kon brengen. Als het gerecht hieraan te pas kwam — en daar viel niet aan te twijfelen — dan wachtte hem gevangenisstraf...

De stem van de jonge vrouw ging fluweelig voort. „Ja, menschenlevens, dat is erger. Maar daar kun jij toch niets aan doen, Alex? Kom, drink nog een cocktail, dan bedaren je zenuwen wat.” „Nee, ik kan niet. Ik... ik moet weg...”

Zijn oogen stonden verwilderd. De gedachte aan de gevangenis wekte den aandring in hem op de vlucht te nemen, ergens heen, waar hij veilig was.

„Maar Alex,” klonk het teleurgesteld naast hem. „Wou je nu al gaan? Dat is immers dwaasheid? Denk je soms, dat je iets aan den toestand kunt veranderen door zenuwachtig op hol te slaan? Je moet 't maar nemen zoals 't valt — dat is de beste leefregel. Zeg, hoor nu eens naar mijn raad. Neem vlug een of twee cocktails, dan kom je tot bedaren en zie je alles héél anders. Kom, Alex, niet zoo kinderachtig nu. Of willen we soms samen naar „Charley's Bar” gaan?”

Hij hoorde de stem betoogen, vleien en smeeën en plotseling kreeg hij er een afkeer van. Vóór hem rees het beeld op van Norma Ellington met haar ongekunstelde manieren. Hij hoorde haar kalme, maar vastbesloten stem hem in alle oprechtheid waarschuwen voor de gevolgen van zijn roekeloos onverantwoordelijke beslissing en hij zag het forsche schrift voor zijn oogen dansen van haar brief, waarin zij haar betrekking had opgezegd. En nu zag hij haar plotseling niet meer als een koppig kind, dat wegliep, omdat het zijn zin niet had door kunnen drijven, maar als een ernstige jonge vrouw, die zich haar verantwoordelijkheid bewust was en liever het schip verliet, dan lijdelijk te moeten toezien, dat het door een verkeerde navigatie tot zinken werd gebracht.

„Ik moet weg, naar kantoor,” stiet hij hard uit, zijn hand losrukkend. „Ik weet wel, dat ik niets meer verhoeden kan, maar ik was het leven niet waard, als ik hier zou blijven fuiven, terwijl daarginds een aantal arme kerels met den ondergang en den dood worstelen.”

Met groote passen verliet hij het vertrek, nagestaard door de gasten, die hij vergat te groeten. In de garderobe wierp

hij zijn jas om en snelde vervolgens naar de taxi, die voorgekomen was. Tien minuten later stond hij voor het kantoor op het trottoir. Hij was vervuld van zorg en angst — zorg om het lot van de bemanning van de „Yersey Queen” en angst voor de gevangenis, die hem wachtte.

Daarboven brandde licht. Met drie treden tegelijk snelde hij de trappen op en wierp de deur van het groote kantoor open. Op den drempel bleef hij plotseling staan. Daar zat Norma Ellington, met den hoorn van de telefoon aan 't oor.

„Nee, niet noodig, meneer,” hoorde hij haar zeggen. „wij hoeven niet ge-waarschuwd te worden. Ik dank u vriendelijk. Zendt u eventuele telegrammen dus maar gewoon aan den waldienst door.”

Kalm legde zij den hoorn neer en stond op. Alex staarde haar aan, keek naar haar blank gelaat, de blauwe oogen en 't kastanjebruine, weerbarstig springende haar, dat in pieken omhoog stak.

„Juffrouw Ellington, de „Yersey Queen”...” stotterde hij.

„Veilig, meneer,” antwoordde Norma met een zweem van een glimlach. „Ik hoorde het omroepbericht en ben terstond hierheen gegaan, om te informeren. Het is de „Yersey Queen” niet.”

„Goddank!” ontviel hem uit den grond van zijn hart. „Welke schuit is het dan?”

„Dat is nog niet bekend. Maar hoogst waarschijnlijk is zij verloren. Arme jongens... het schijnt, dat hun radio defect is geraakt.”

Alex keek haar verbijsterd aan. „Maar... maar als u niet weet, hoe de schuit heet, hoe kunt u dan zeggen, dat het de „Yersey Queen” niet is?”

„Omdat de „Yersey Queen” radio aan boord heeft, meneer. Ik heb zooeven verbinding met kapitein Max gehad en alles is wel aan boord.”

Eensklaps vond Alex Burton den weg in het raadsel, dat hem voor de oogen schemerde. „Dus u hebt tegen mijn nadrukkelijke order...”

„Het Scheepvaartkantoor om een mareonist getelefoneerd,” antwoordde het meisje rustig. „Uw vader zou niet anders gedaan hebben. En u waarschijnlijk ook niet, als u de ervaring van heden eerder had opgedaan.”

„Tegen mijn nadrukkelijke order,” herhaalde hij, paf van zooveel vrijmoedigheid.

„En daarom heb ik mijn ontslag genomen,” voegde Norma eraan toe, en voor het eerst sinds hij haar kende ontdekke hij iets tartends in haar blik.

Hij bleef haar een oogenblik aanstaren, zonder dat zij haar oogen neersloeg. Hij moest even denken aan Elly Masters en voor de tweede maal dien avond bekwam hem een gevoel van afkeer. Met onzekere stappen ging hij op haar toe. „Blijf,” verzocht hij met een weeke stem. „Ik bid het je; blijf. Die noodseinen golden ook mijn leven. Ik kan Norma Ellington desnoods als secretaresse missen, maar als mijn geweten niet en als mijn vrouw nog minder...”

Hij sloeg een arm om haar heen en de echo van zijn lach klonk nog na door het geluid van hun eersten kus.

Laat dadelijk 'n grooten pot Akker's Kloosterbalsem halen en laat U drie maal per dag flink daarmee wrijven. Akker's Kloosterbalsem heeft de bijzondere eigenschap diep in de weefsels te dringen en daar oplossend te werken. Kloosterbalsem tast dus Uw spit in zijn oorzaak aan, verdrijft verrassend snel de pijn en maakt Uw spieren weer gezond.

Ongeëvenaard als wrijfmiddel bij spit, reumatiek, spierverrekkingen, stramheid, kneuzingen, ischias.

AKKER'S
KLOOSTERBALSEM

Per pot van 25 Gr. f 0.62 1/2, pot van 50 Gr. f 1.04

Harten veroveren

door een jeugdig frisch uiterlijk, ook wanneer men vermoeid is, hoe gemakkelijk is dat door Khasana Rouge en Lippenstift. Beide zorgen voor jeugdige frischheid en bevalligheid en zijn tegen weer en water bestand en kissproof. — Voor een discrete kleur: Superb, — voor een levendige kleur: corail of carmin, — voor een zongebruinde teint: Khasana Soleil.

KHASANA
 Lippenstift
 Rouge

Fl. 1.-, -.35 Fl. 1.25, -.75, -.35

Generaalvertegenwoordiging: J. Winkel Jzn.
 Den Haag, Merwedestraat 47, Tel. 772 595

Dit nummer van PANORAMA is uitgebreid met vier pagina's tot een totaal van vierenveertig, exclusief „De Humorist” en „Sjors”.

De 2e-klasse derby Zeeburgia-Watergraafsmeer werd Zondag met 3-0 door het bezoekende team gewonnen. Moment uit deze ontmoeting voor het doel van Watergraafsmeer.

Nog een spelmoment uit den 2e-klassewedstrijd Zeeburgia-Watergraafsmeer in de hoofdstad, eveneens genomen voor het Watergraafsmeerdoel, waar de Zeeburgianen maar niet konden scoren.

Sport van de week

Eén van de belangrijkste wedstrijden in de eerste klasse van afdeling I was ongetwijfeld het treffen tussen K.F.C. en D.W.S. te Koog a.d. Zaan. De Zaankanters zijn er daar in geslaagd de afdelingskampioenen met niet minder dan 4-1 te kloppen. K.F.C. gaat thans aan den kop met 5 punten uit 3 wedstrijden. Eenzelfde resultaat werd bereikt door A.D.O., dat thuis Stormvogels met 3-1 klopte. Hoe weinig het puntenverschil hier nog uiteen loopt blijkt wel uit het feit, dat D.W.S. tot de bovenste twee had behoord bij een overwinning en thans door de nederlaag op de 7e plaats van de competitie-ladder is terechtgekomen.

Xerxes werd op eigen terrein met 1-2 door C.V.V. geklopt. Met H.B.S. wil het nog steeds niet. In flagranten strijd met de uitstekende prestaties van A.D.O. verliezen de Houtrustbewoners wedstrijd op wedstrijd, waarbij het feit, dat zij in 3 matches 14 goals tegen zich zagen gescoord ook al niet zeer bemoedigend is. Ditmaal verloren deze Hagenaars te Amsterdam met 7-1 van Blauw Wit. De derby tussen Sparta en H.D.V.S. eindigde in een 3-3 gelijk spel, hetgeen van de Spartanen wel iets tegenvalt.

In de andere afdeling eindigde de groote strijd tussen Feijenoord en Ajax in een 1-0-overwinning voor de Rotterdammers, die door dit resultaat een voorsprong van 2 punten op hun hoofdstedelijke concurrenten hebben gekregen. Intusschen trekken de prestaties van D.H.C., dat vorig seizoen tot de zwaksten behoorde, nogal vrij sterk de aandacht. De Delftenaren klopten nu 't Gooi weer en zelfs met 4-1. Hierdoor zijn zij op de tweede plaats gekomen. Of zij zich daar zullen kunnen handhaven dient echter te worden afgewacht.

V.S.V., dat wij tot de sterkere ploegen rekenden, liet een steek vallen en zag zich op eigen terrein met 2-3 door D.F.C. geklopt. Een fraaie prestatie van de

Te Heemstede werd Zondag de dames-hockeywedstrijd Rood-Wit—Hilversum (4-5) gespeeld. De Haarlemsche dames voor het Hilversumsche doel in actie.

Een fraaie overwinning (4-1) van K.F.C. op D.W.S. Caldenhove probeert den in de knel geraakten doelman Heke-laar te ontzetten.

Uit den met 7-1 gewonnen wedstrijd van Blauw Wit tegen H.B.S. De strijd om het bruine monster.

Dordtenaren, die hiermede bovendien Feijenoord een goeden dienst bewezen.

V.U.C. en R.F.C. deelden de punten, een uitslag waar eigenlijk weinig commentaar op te leveren valt. Beide clubs huizen nog in de middenmoot, maar dan aan den lagen kant. 't Gooi is hier de eenige ploeg, welke tot op heden van elken winstvorm gespeend bleef en Haarlem? Ja, Haarlem heeft uit 3 wedstrijden 1 punt bemachtigd. Zondag werden de roodbroeken in Utrecht door D.O.S. geklopt. Wij zijn er van overtuigd, dat de Haarlem-ploeg zich wel zal weten op te werken, doch een kampioenscandidaat, zooals velen hadden gedacht en in de Spaarnestad misschien ook velen hadden gehoopt, zien wij in het Haarlem-team toch niet meer.

Schepen, die „veilig“ in de havens lagen, werden door de vloedgolf op de pier te pletter geslagen en op elkaar geschoven. De verwoesting in de haven van New London, Connecticut. In alle geteisterde gebieden werden onmiddellijk maatregelen genomen om plunderingen te vermijden en de orde te handhaven.

Op verschillende plaatsen braken geweldige branden uit, zooals hierboven in New London. Overal zijn huizen vernield, daken weggerukt, boomen ontworteld.

Door de en buiten Vele au vluchten.

ORKAAN TEISTERT

Vloedgolf, overstrooming en g

Op 21 September werden de Vereenigde Staten van Amerika geteisterd door een orkaan langs de kust van den Atlantischen Oceaan. Het aantal doden ten gevolge van de overstroomingen en de vloedgolf bedraagt ruim vierhonderd. Duizenden menschen zijn dakloos; de verkeerswegen werden geblokkeerd door

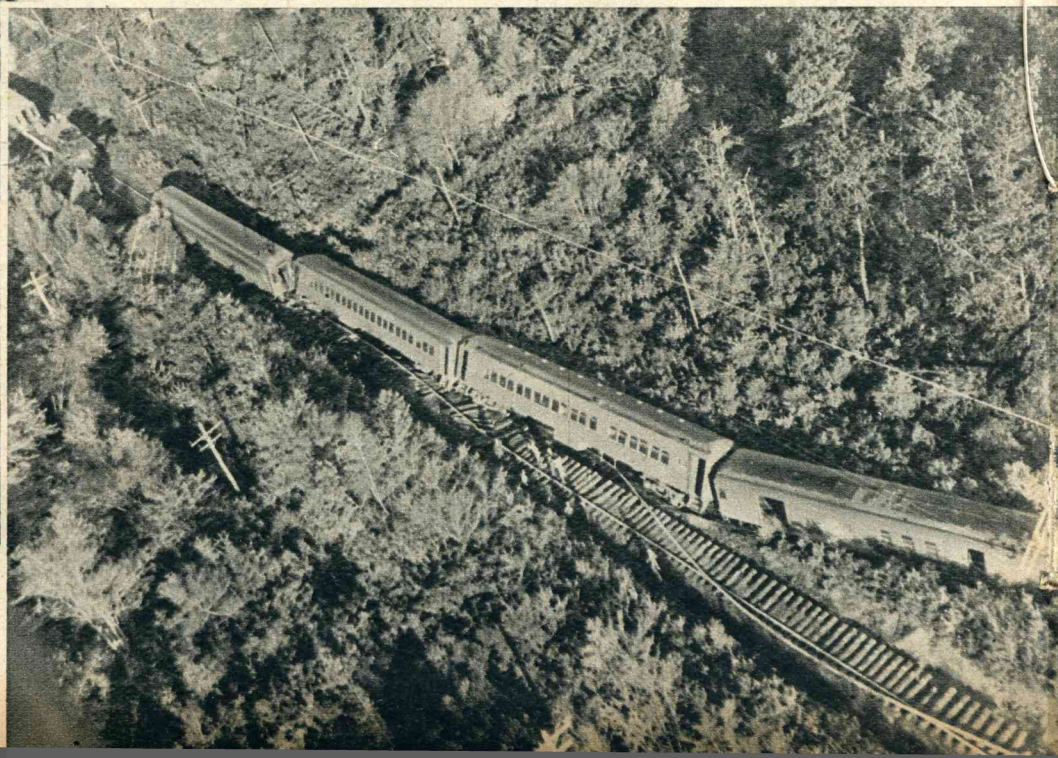
★
Een schade van meer dan
150 miljoen dollar
Ruim vierhonderd doden
★

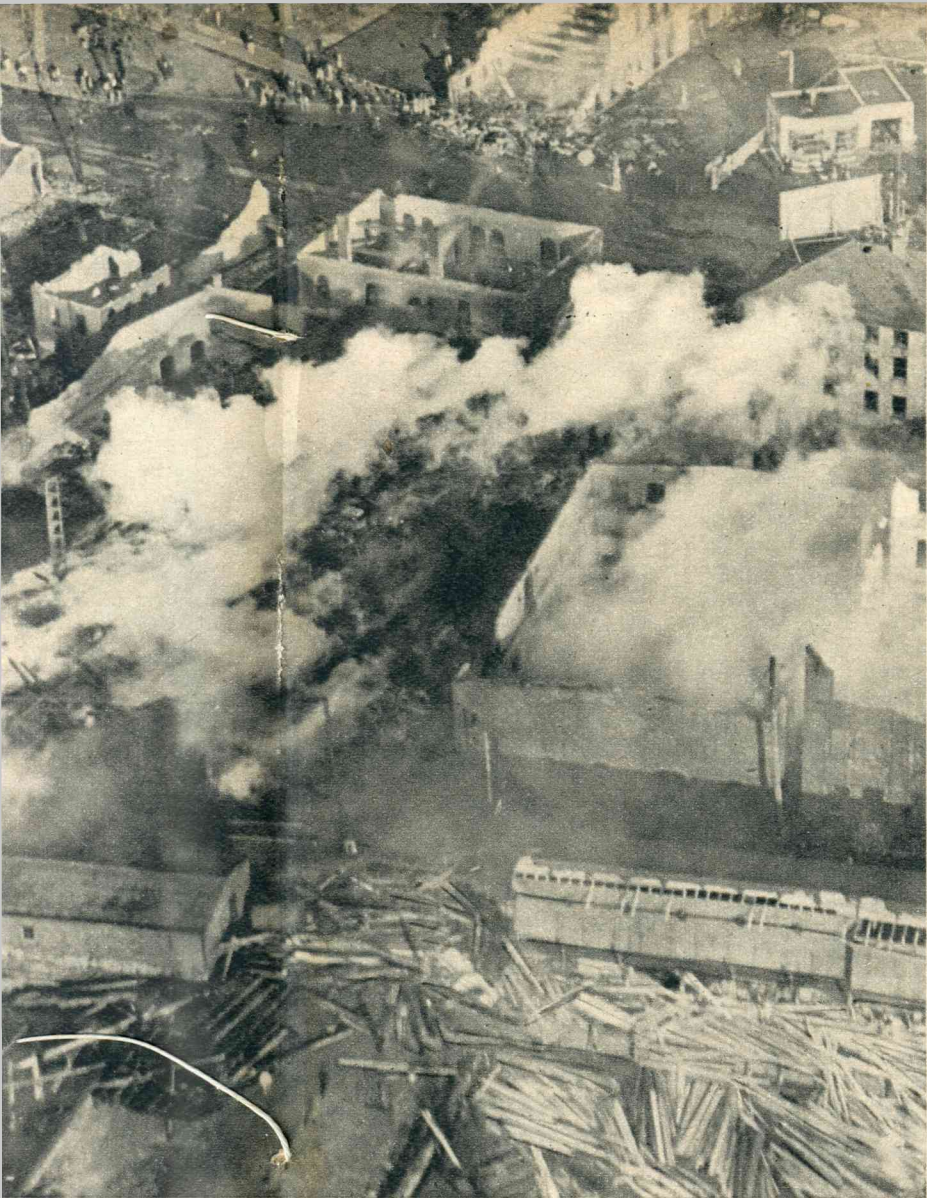
Fire Island en Westhampton op Long Island zijn letterlijk weggevaagd. Op Fire Island alleen werden vijfshonderd huizen vernield. Op vele plaatsen ontspoorde de treinen vol forensen.

Op 't oogenblik, dat d neervalle

Auto's werden omvergeblazen, hooimijten uiteengerukt, huizen schots en scheef geworpen. De straten werden in smerige modderpoelen herschapen. De storm heeft 't hevigst gewoed in de staten New England, New Jersey en New York.

edgolf
esting
vieden
rijden

Op verschillende plaatsen braken geweldige branden uit, zooals hierboven in New London. Overal zijn huizen vernield, daken weggerukt, boomen ontworteld.

Door de geweldige regens begonnen de rivieren in enkele uren tijds te wassen en buiten hun oevers te treden, zoodat 't land op vele plaatsen werd overstroomd. Vele automobilisten werden door 't water verrast en moesten hals over kop vluchten. Hoe de straten van Providence, op Rhode Island, er na den vreeselijken orkaan uitzagen.

TEISTERT AMERIKA

strooming en geweldige branden

in
in
e-
e-
in
or

★

**Een schade van meer dan
150 miljoen dollar
Ruim vierhonderd doden**

★

omgewaaide boomen, de treinen konden niet verder, geweldige branden braken uit, terwijl 't electrisch net op verschillende plaatsen vernield werd. De schade, alleen aan eigendommen toegebracht, bedraagt ruim 150 miljoen dollar. Wij brengen hier een pakkende fotoserie, in verschillende staten opgenomen.

ggewaagd. Op Fire Island
den de treinen vol forensen.

Op 't oogenblik, dat de auto's op onderstaande foto een brug passeerden, werden zij door neervallend gesteente getroffen. Politie zoekt naar de slachtoffers.

Slechts een klein stukje muur bleef overeind, toen de St. Hedwigkerk te Cambridge, Massachusetts, door den orkaan volkomen vernield werd. Oprallend is, dat de twee schilderijen op hun plaats zijn blijven hangen.

EEN SCHIP ZEILT UIT....

TIENDE HOOFDSTUK

Voor reizigers die niet over middelen beschikken is een zwerftocht door het land der Pharao's zeker geen plezierreis. George Resch wist er van mee te praten. Marschen over slechte wegen in gloeiende zonnehitte; vuil, walgelijk riekend water; insectenplagen en rauwe maïskolven als voedsel — dat waren zoo de dagelijks terugkeerende bezoeken, die hem vergezelden op zijn tocht. Na een paar dagen verwenschte hij zijn ondoordacht besluit en toen hij na verloop van anderhalve week eindelijk met doorgelopen voeten over de Nijlbrug Cairo binnenhinkte, voelde hij zich verdord en uitgeleerd als een mummie. Hij had kunnen huilen

ZESDE VERVOLG

van woede en vertwijfeling, maar evenmin als elders is in Cairo met huilen brood te verdienen. Hij moest aanpakken en wyl hij vastbesloten was de verdere reis naar Port Said per spoor af te leggen, moest hij zooveel trachten te verdienen dat hij zijn reisgeld kon sparen.

De eerste nachten sliep hij in een nis in den muur van het havenhoofd. Op den dag strompelde hij den bazar rond of door de straten, bestal hier of daar een ezel van een wortel, of een koopman van een handvol aardnoten en trachtte met bedelen een paar penny's bij elkaar te krijgen. Het laatste gelukte slechts zelden, want de lange politieagenten sloten weliswaar hun oogen als de fellahjongens bij het station en de hotels de reizigers huilend omzwermen en om geld bedelden, maar zij dreigden met hun stok, als een Europeaan het waagde zich bij die wolvenbende aan te sluiten. Een blanke mocht nu eenmaal niet bedelen. Hij mocht nog zoo aan lagerwal zijn — in Egypte behoorde hij een „heer” te blijven, evenals overal elders in het oosten.

De nood maakt echter vindingrijk en al was George Resch geen genie, een domkop was hij evenmin. Een paar dagen lang doolde hij hongerig in Cairo rond, totdat zijn wonden genezen waren en hij zich thuis begon te voelen in de stad. Toen begon hij energiek naar werk uit te zien. Het was niet gemakkelijk iets te vinden, maar toch slaagde hij eindelijk.

Op zijn zwerftochten had hij vriendschap gesloten met een jongen fellah, die kranten verkocht aan de vreemdelingen — een van de duizenden Ali's. Deze Ali was even lui als geslepen en nog niet lang in dit belangrijke onderdeel van het krantenbedrijf. Zijn zaken gingen slecht — niet alleen snoepten zijn oudere en meer ervaren kameraden hem alle klanten voor zijn neus weg, doch bovendien kon hij de vreemde opschriften der kranten niet lezen en uitschreeuwen — een handicap, die zijn omzet beudend drukte.

Ali kwam op zekeren dag op het idee, dat de hongerige vreemdeling, met wien hij kennis had gemaakt bij den stadsmuur, een uitstekende compagnon voor hem zou zijn. Hij overtuigde zich eerst dat George werkelijk de Engelsche, Deutsche en Fransche namen der kranten kon lezen en kwam toen met een grootmoedig voorstel aan: „Ik geef je te eten en elken dag zooveel kranten, als je wenscht. En jij betaalt me twee-derden van alles wat je ontvangt, ook van de fooien!”

George Resch greep toe — het was voorloopig zijn eenige kans om iets te verdienen. Reeds dien zelfden dag verscheen hij met een pak kranten aan de vreemdelingenhotels en van dien dag af leefde Ali voorloopig als een man van aanzien. Hij haalde de kranten af, droeg ze aan zijn Europeeschen compagnon over en verluierde de rest van den dag in de schaduw van een huis of verdubbelde zijn verdienste met de andere fellahjongens. De blanke compagnon zorgde voor de rest — Allah wilde het zoo....

Ali kon de zaken zonder zorg aan zijn compagnon overlaten. Hij kon goed tellen en evengoed rekenen en zelfs met de fooien kon hij hem niet bedriegen. George ontdekte spoedig, dat Ali nog geslepen en handiger was, dan hij vermoedde. Ali wist elken avond precies hoeveel fooi hij ontvangen had, nog beter dan hij het zelf wist, want hij moest eerst zijn ontvangsten nog tellen. Ali had daar een klein kunstje op gevonden. Hij zond vier kleine fellahjongens om

ROMAN

van
Axel Rudolph

KORTE INHOUD VAN 'T VOORAFGAANDE:

Het Deutsche opleidingsschip Gefion is in Maart 1913 voor een reis van twee jaar de haven van Flensburg uitgevaren. Detlev Sommer, een zoon van een armen boekbinder, bevindt zich aan boord. Na eenige maanden verneemt men niets meer van den machtigen vijfmaster en wanneer ten slotte 'n jaar verlopen is, worden schip en bemanning als verloren beschouwd. Alleen de moeder van Detlev en een jeugdvriendin, Raune Holk, een dochter van Flensburgs burgemeester, hebben het volste vertrouwen in zijn terugkeer. Aan de Malabarkust ontmoet de Britsche districts-controleur een jongen Europeaan, die zich Vidhaja noemt. De jongen verstaat geen woord Engelsch, doch spreekt vloeiend Hindostansch en Malabaarsch. De controleur leidt hem voor de Engelsche autoriteiten in Bombay. Al spoedig blijkt, dat hij geen Engelschman is. Men krijgt den indruk, dat hij z'n geheugen verloren heeft, waarom men hem bij de verschillende consulaten laat brengen om z'n nationaliteit vast te stellen. Vidhaja verlaat plotseling z'n begeleider en snelt weg. Hij volgt een zeeman, George Resch, geheeten, die hem op een der consulaten in het Duitsch heeft aangesproken. Deze stelt den kapitein van z'n boot voor den jongen mee naar Duitschland te nemen. Op zee breekt een geweldig onweer los; de bliksem slaat in het schip, waardoor de kapitein om het leven komt. George Resch weet zich op een vlot te redden. Vidhaja is geheel uitgeput door een boot opgepijkt. Hij spreekt nu weer Duitsch, doch weet niets meer omtrent z'n verleden. Hij noemt zich Dan, daar Resch hem zoo gedoopt had. George Resch ontmoet een jaar later in Alexandrië een Duitscher uit Flensburg, Walter Rommel, die hem vertelt, dat de dochter van Flensburgs burgemeester met zijn zoon getrouwd is. George wil zich liever niet bekend maken en geeft zich daarom uit voor Detlev Sommer, 'n naam welken hij in Dan's dagboek gelezen had.

beurten achter hem aan en dezen stonden er met hun neus op, als George een krant verkocht en geld ontving. Als loon voor die spionnendiensten ontvingen zij ieder een deel van de fooien, hetgeen Ali nog altijd voordeeliger vond, dan zijn compagnon de mogelijkheid te laten hem te bedriegen.

George Resch liep zich in 't zweet en schreeuwde zijn keel schor. Spoedig leerde hij de geheimen van het vak kennen — waar en hoe laat de meeste kranten werden gekocht, waar men schoon-gelezen bladen kon vinden om ze opnieuw te verkoopen en hoe men de koopers stilzwijgend kon pressen een kleine fooi te laten zitten.

Zijn verdiensten waren gering, maar ten minste toereikend voor zijn sobere behoeften. Hij kon zelfs nog iets overhouden, want voor zijn eten behoefde hij geen geld uit te geven. Daar zorgde Ali voor en inderdaad met bewonderenswaardige virtuositeit. Waar hij de dadels, sinaasappelen, maïsbrood en palmpitten vandaan haalde vertelde hij niet, maar zijn spitsboevenlachje verried, dat hij het met de eerlijkheid zoo nauw niet nam. Meermalen bespotten Resch zichzelf, omdat een bevaren matroos als hij loopjongen speelde voor een halfvolwassen fellah en even vaak maakte hij zich zóó woedend over zijn vernederenden toestand, dat hij zijn principaal bij den kraag nam en hem een stevig pak slaag toediende.

Maar daar gaf Ali niet om. Hij hilde erbarmelijk, schudde het pak slaag van zich af als een druipnatte hond de waterdruppels, liet zijn witte tanden zien — en verscheen den volgenden morgen opnieuw met zijn pak kranten. George Resch kon er nooit toe besluiten ze hem voor de voeten te werpen, hoewel hij er grooten lust toe had. Als hij dacht aan die voetreis van Alexandrië naar hier rilde hij en het denkbeeld dat hij nu nog eens honderd-twintig of misschien nog meer kilometers naar Port Said zou moeten loopen, maakte hem ziek. Hij hield dus vol en eindelijk brak de avond aan, waarop hij alle zuurverdiende muntstukken bij elkander telde en tot de verheugende bevinding kwam, dat hij juist genoeg bezat voor een spoorkaartje.

Tevergeefs bood Ali huilend aan voortaan de fooien samen te deelen. Tevergeefs ook deed hij ten slotte geheel afstand van de fooien. George Resch verbrak de vennootschap en stapte den volgenden morgen in den trein naar Port Said. En dienzelfden middag onderging hij een kort verhoor aan het Deutsche consulaat, waar hij zich had aangemeld, ten einde in het bezit te komen van geldige identiteitsbewijzen.

George Resch had zich nooit voor kunnen stellen dat zijn valsche rol hem zoo gemakkelijk zou afgaan. Het langdurig verhoor was bevredigend verlopen, maar toch weifelde de ambtenaar nog, die hem te woord stond.

„Nu ja, dat u Duitscher bent, geloof ik nu wel. En dat u uw papieren verloren hebt neem ik ook nog aan, ofschoon dit vaak voorwendsels zijn tot bereiking van zekere oogmerken. Maar hoe maakt u aan nemelijk, dat u inderdaad Detlev Sommer bent?”

George Resch krabde zich met een onschuldige gezicht het hoofd. „Ja, daar zou ik eerst voor naar Flensburg moeten reizen. Daar zijn getuigen genoeg, die het u kunnen bevestigen.”

„Bent u in Flensburg geboren?” vroeg de ambtenaar plotseling.

„Jawel,” antwoordde George Resch, „maar ik ben er nu al twaalf jaar vandaan.”

De ambtenaar nam een blad papier en trok er een paar potloodstrepen op. „Kijk eens, vriend, dit verbeeldt de Flensburger haven. Waar ligt nu de Noorderpoort?”

„Hier,” wees George zonder aarzelen. Hij nam ook een potlood en trok eveneens een paar strepen op het papier. „Dit is de Holm. En hier loopt de Noorderstraat. En daar is de Noorderpoort.”

De ambtenaar glimlachte. „Dat klopt, beste vriend. Weliswaar is de streek me vreemd, maar in Flensburg ben ik toevallig een beetje bekend. Detlev Sommer is uw naam? Geboren?”

„Den twintigsten December 1897, meneer.”

„Wacht dan een oogenblik. Ik zal u een voorlooppig vrijpas geven om in Duitschland te komen.”

George Resch was voldaan. Zijn opzet was gelukt. En thans zou het hem niet al te moeilijk vallen een schip te vinden. In ieder geval was hij van de zwarte lijst verdwenen. Hij zette zich op een stoel, zonder ook maar een oogenblik te vermoeden welke verrassing men hier voor hem in petto had.

Plotseling ging de deur van de wachtkamer weer open. „Meneer Sommer?” vroeg de ambtenaar, terwijl hij haastig binnentrad. „Meneer de consul wenscht u even te spreken.”

Georg Resch voelde zijn hoop neerslaan. Het was geen goed teken, als de consul het noodig vond zich persoonlijk met zijn geschiedenis in te laten. Hij volgde den ambtenaar naar de werkkamer van den consul en het volgende oogenblik was hij alleen met den hoogsten vertegenwoordiger van het Deutsche rijk in Port Said. Eenigszins tot zijn verrassing knikte de consul hem vriendelijk toe.

„U bent dus de matroos Detlev Sommer, geboren den twintigsten December 1897 in Flensburg?”

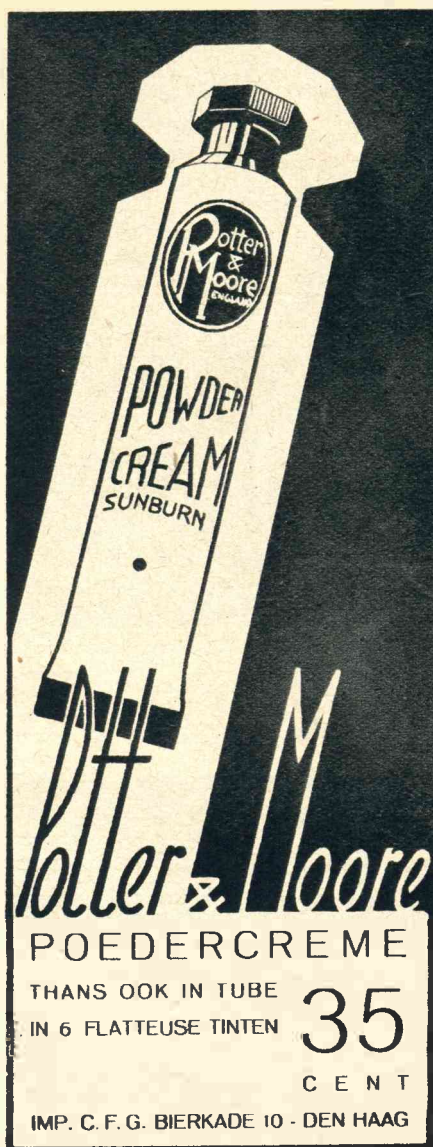
„Jawel, meneer de consul,” antwoordde George een beetje bedremmeld.

„Waar wonen uw ouders?”

„Slotstraat nummer negenenveertig.”

Geen trek op het gelaat van den ambtenaar verried, dat hij dit adres zooeven in 'n brief had gelezen, dien hij een paar dagen geleden ontvangen had. „Hoe lang bent u uit uw geboorteplaats weg geweest?”

„Twaalf en een half jaar, meneer de consul. En nu zou ik wel eens terug willen.”

Rotter & Moore
POEDERCREME
THANS OOK IN TUBE
IN 6 FLATTEUSE TINTEN **35**
CENT
IMP. C. F. G. BIERKADE 10 - DEN HAAG

U KENT UW KUNSTGEBIT NIET MEER TERUG!

Wanneer U, voordat U naar bed gaat, uw vuile kunstgebit in een bakje*) met Steradent-oplossing legt, zult U het den volgende morgen haast niet meer terugkennén, zoo mooi, frisch en vlekkeloos is het weer geworden.

Aanbevolen door
10.000 tandartsen
voor 't dagelijksch
onderhoud van uw
kunstgebit.

In bussen van 50 en 90 cent bij
apoth. en drogisten.

*) Na storting van 50 cent op postrekening no. 118638 van N.V. Handelsmij. Reckitts, Pharm. afd.. De Bilt, ontvangt U franco het hiernaast afgebeelde sierlijke bakje (met gepat. ventilatiesysteem) waarin plaats is voor boven- en ondergebit.

Steradent

„Bent u gedurende de oorlogsjaren geïnterneerd geweest?”

„Nee, meneer, gelukkig niet, maar ik was jammer genoeg niet in de gelegenheid naar huis terug te keeren.”

„Dus u wilt thans naar Duitsland terug. Uw papieren zijn verloren gegaan, nietwaar? Nu, dat komt vaker voor. Verloren — of verkwanseld — maar dat zullen we nu laten rusten. U gaat naar huis. Wij moeten met de financiële middelen, die te onzer beschikking gesteld worden, spaarzaam omgaan, maar in uw geval kunnen wij een uitzondering maken. U bent geheel zonder middelen?”

„Blut als een gelost Rijnschip, meneer,” verzekerde George Resch naar waarheid. Heimelijk zeggende hij zijn ondervrager — zoo'n goedgeefsch en ambtenaar had hij nog nergens ter wereld aangetroffen.

„Een paspoort kan ik u natuurlijk niet geven,” ging de consul nadenkend voort. „Maar ik kan u een voorloopigen reispas geven, waarmee u ongehinderd in Duitsland kunt komen.”

„Dank u zeer, meneer de consul, dat is meer dan voldoende.”

„Prachtig. Verder krijgt u 'n passagebiljet voor het stoomschip Hardenberg. Dit zal u naar Hamburg brengen. Van daar moet u maar op eigen gelegenheid naar Flensburg zien te komen.”

George Resch was zoo verbaasd, dat hij den ambtenaar met een open mond bleef aanstaren. „Een... een passagebiljet?” stamelde hij eindelijk.

„Jawel, u kunt er op wachten en u onmiddellijk inschepen. De Hardenberg vaart vanmiddag om drie uur af.”

Terwijl de consul naar de telefoon greep en eenige orders gaf, zat George Resch koortsachtig te overleggen. Hij had er geen flauw vermoeden van wat dit alles betekende. In ieder geval had die edelmoedigheid een bijzondere reden — daaraan hoefde hij althans niet te twijfelen. Dat al die goede zorgen Detlev Sommer en niet George Resch golden viel hem echter geen oogenblik in. Wel begreep hij dat er iets geheimzinnigs zat in de geschiedenis, een geheimzinnigheid, die hem onbehaaglijk stemde. Het aanbod van de hand wijzen kon hij echter niet, zonder wantrouwen te wekken en de verdenking op zich te laden, dat hij iets op zijn kerfstok had. En bovendien had hij een weigering te duchten op zijn verzoek om een voorloopig identiteitsbewijs.

De stem van den consul verbrak zijn overpeinzingen. „Ziezoo, alles is in orde. Maar u moet haast maken — de Hardenberg vertrekt reeds over een uur. Goede reis, meneer Sommer. En doet u de groeten aan Duitsland.”

Eenige oogenblikken later reed George Resch in gezelschap van een beambte van het consulaat met een hoofd vol verwarde gedachten naar de haven van Port Said. „U komt nog net op tijd voor de lunch, meneer Sommer,” lachte zijn metgezel, toen de auto stopte.

Als in een droom stapte hij uit, volgde den beambte naar de pascontrole en vergezelde hem eindelijk aan boord. Hier kreeg hij een hand ten afscheid en een steward nam hem onder zijn hoede. Deze ging hem voor naar de derde klas, waar hij een hut toegewezen kreeg, die hij deelde met vier anderen. De steward waarschuwde hem voor de lunch, de deur ging dicht en eindelijk bevond hij zich alleen. Alles was zoo vlug gegaan, dat hij een oogenblik beduusd stond te kijken. Pas toen de Hardenberg zich langzaam van den wal losmaakte en hij de sirene hoorde fluiten, durfde hij aan de werkelijkheid te gelooven. George Resch, een gedeserteerde matroos van de Deutsche handelsmarine, die gisteren nog kranten ver-

kocht in Port Said en vanmorgen zelfs geen penning had bezeten, om zich een droge korst maïsbrood te koopen als ontbijt, was door de Deutsche autoriteiten behandeld als een heer en als een voornaam passagier van het dubbelschroef-stoomschip Hardenberg onderweg naar huis.

In het Deutsche consulaat te Port Said las de consul intusschen de ambtelijke aanschrijving nog eens door, die op Detlev Sommer betrekking had. De brief bevatte de opdracht aan alle consulaire vertegenwoordigingen in het buitenland den Duitschen staatsburger Detlev Sommer, geboren den 20sten December 1897 te Flensburg, bij aanmelding aan een consulaat de terugreis naar huis mogelijk te maken door hem te voorzien van een passagebiljet, of middelen, waarmee hij een Deutsche haven kon bereiken. Hieraan was de mededeeling toegevoegd, dat alle onkosten zouden worden vergoed door een zekeren heer Walter Rommel, privaat-docent te Flensburg, wien de rekening gezonden kon worden. De opdracht was niet met redenen omkleed, zoodat de consul in het onzekere bleef, waarom de terugkeer van Detlev Sommer wenselijk of noodzakelijk was.

„Waarschijnlijk een erfenis-aangelegenheid,” oordeelde hij, terwijl hij de aanschrijving aan zijn secretaris overhandigde. „Wees zoo goed en bericht het ministerie van buitenlandsche zaken dat wij Detlev Sommer op de Hardenberg hebben ingescheept.”

Terwijl de Hardenberg de woelige wateren van de Golf van Biskaje doorploegde, ontving meneer Rommel in Flensburg na wekenlange spanning een verlossend bericht, waarin hij zich vooral verheugde ter wille van zijn schoondochter Raune: Detlev Sommer was terecht en met het stoomschip Hardenberg onderweg naar Hamburg.

ELFDE HOOFDSTUK

De bemanning der walvischvaarders, die zeer langdurige en avontuurlijke reizen maken, behoort gewoonlijk niet tot de elite der zeelieden. Uitvaren op de walvischvangst beteekent het gewillig aanvaarden van gestadigen en harden arbeid, gevaarlijke orkanen en stormen, slechte, eenzijdige voeding, gevaar voor scheurbuik en velerlei andere ziekten en weinig rustdagen in ver verwijderde havens, die slechts zelden iets aantrekkelijks hebben voor een zeeman. Zeelieden, die gunstige afmonsteringspapieren kunnen toonen, laten zich dan ook niet gemakkelijk vinden voor de walvischvangst, zoodat de walvischvaarders gedwongen zijn, genoeg te nemen met de bemanning, die zij kunnen krijgen. Vaak zijn de kapiteins zelfs verplicht hun toevlucht te nemen tot obscure ronselaars, die er hun werk van maken 'n onvoorzichtigen zeeman of een groentje in de haven dronken te maken, om hem daarna in halfbewusteloozen toestand aan boord te slepen. Vechtpartijen, doodslag, miterij en desertie zijn dan ook vaak voorkomende misdrijven in de journaals van deze schepen.

De Peacock, waarop Dan gemonsterd was, maakte geen uitzondering op dien regel. De bemanning behoorde grootendeels tot het uitschot van de havens, doch dit maakte geen indruk op Dan — evenmin als het veelbetekende feit, dat reeds op de Sandwich-eilanden twee matrozen en een stoker deserteerden. Hij voelde zichzelf niet eens bedrogen of ongelukkig aan boord.

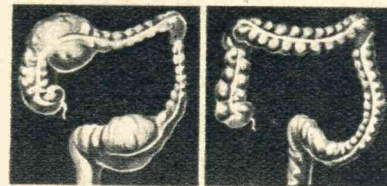

T 875 W.K. Fl. 139.

De hooge Onderscheiding

te Parijs aan Telefunken ten deel gevallen, wordt nog verre overtroffen door het enthousiasme, waarmee de nieuwe modellen ontvangen werden. Ge moet U deze toestellen eens laten demonstreeren. Ze voldoen het hoogst-ontwikkelde gevoel voor sublieme weergave...

NEDERL. SIEMENS MIJ. N.V. - 's-GRAVENHAGE

Gebrek aan „volume” doet de darmspieren verslappen met chronische verstopping als gevolg.

Normacol zorgt voor het nodige „volume”, waardoor de normale darmfunctie hersteld wordt.

Chronische verstopping kan thans met succes bestreden worden!

Gebrek aan „volume” vaak de oorzaak.

CHRONISCHE verstopping is vaak het gevolg van een gebrek aan „volume”. Immers, de moderne voedingswijze geeft de voorkeur aan sterk geconcentreerde spijsen, welke evenwel arm zijn aan spijsverteringslakken. Juist deze spijsverteringslakken zijn het, die een „volume” vormen en de darmspieren normaal doen functioneeren. Vandaar dat men een middel moet zoeken, dat dit gebrek aan „volume” opheft. Dit middel is Normacol.

Normacol werkt langs natuurlijke weg

In tegenstelling met laxemiddelen, die grondig reinigen, doch de oorzaak niet wegnemen, werkt Normacol regelmatig en zuiver natuurlijk. De plantaardige korreltjes zwellen in den darminhoud gelatineus op en vormen daar het noodzakelijke „volume”. Een kleine hoeveelheid Normacol van tijd tot tijd ingenomen houdt de normale darmfunctie in stand en zorgt dus voor een geregelden, gemakkelijken stoelgang. Overtuig Uzelf en lever onderstaande waardebon in bij uw apotheker of drogist. Indien niet voorradig, gelieve U zich te wenden tot C. N. Schmidt, Keizersgracht 31, A'dam-C.

WAARDEBON #32

Deze bon is goed voor 1 GRATIS monsterbusje Normacol. In te leveren bij Uw apotheker of drogist.

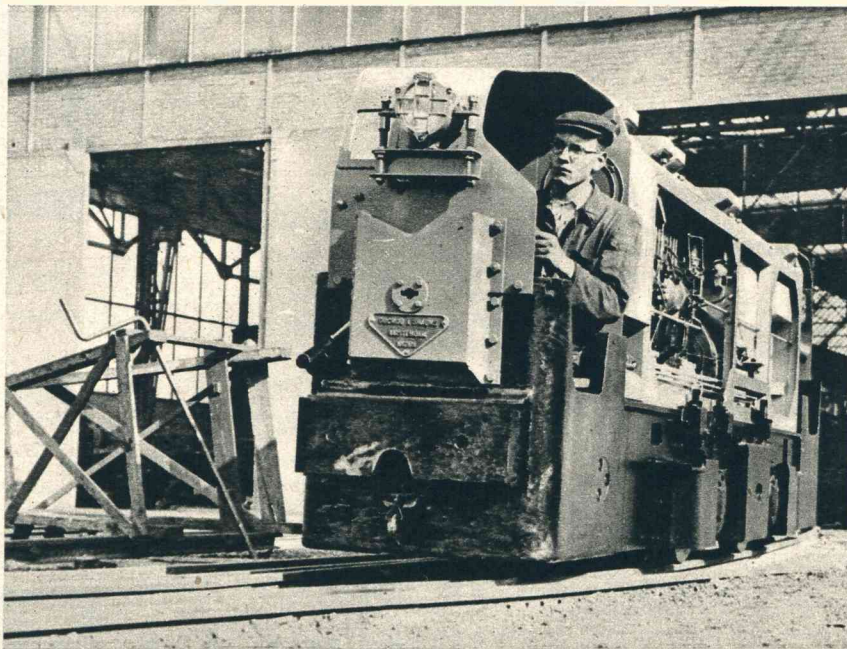
NORMACOL VOOR REGELMATIGE WERKING

Vervolg op blz 28

Z.K.H. prins Bernhard bracht een bezoek aan den 29sten Accountantsdag, dien het Ned. Instituut van Accountants in Krasnapolsky organiseerde. Aan de bestuurstaafel van l. n. r. de heeren C. A. Blazer, J. Pelser Jr., J. P. Damme, Z.K.H. prins Bernhard, en H. C. Reder (voorzitter).

Als de winter komt.... zijn de staalwaren in den vorm van kachels zeer in trek, en stijgen de koerswaarden met eenige puntjes. Op het Waterlooplein wachten de kachels op gegadigden.

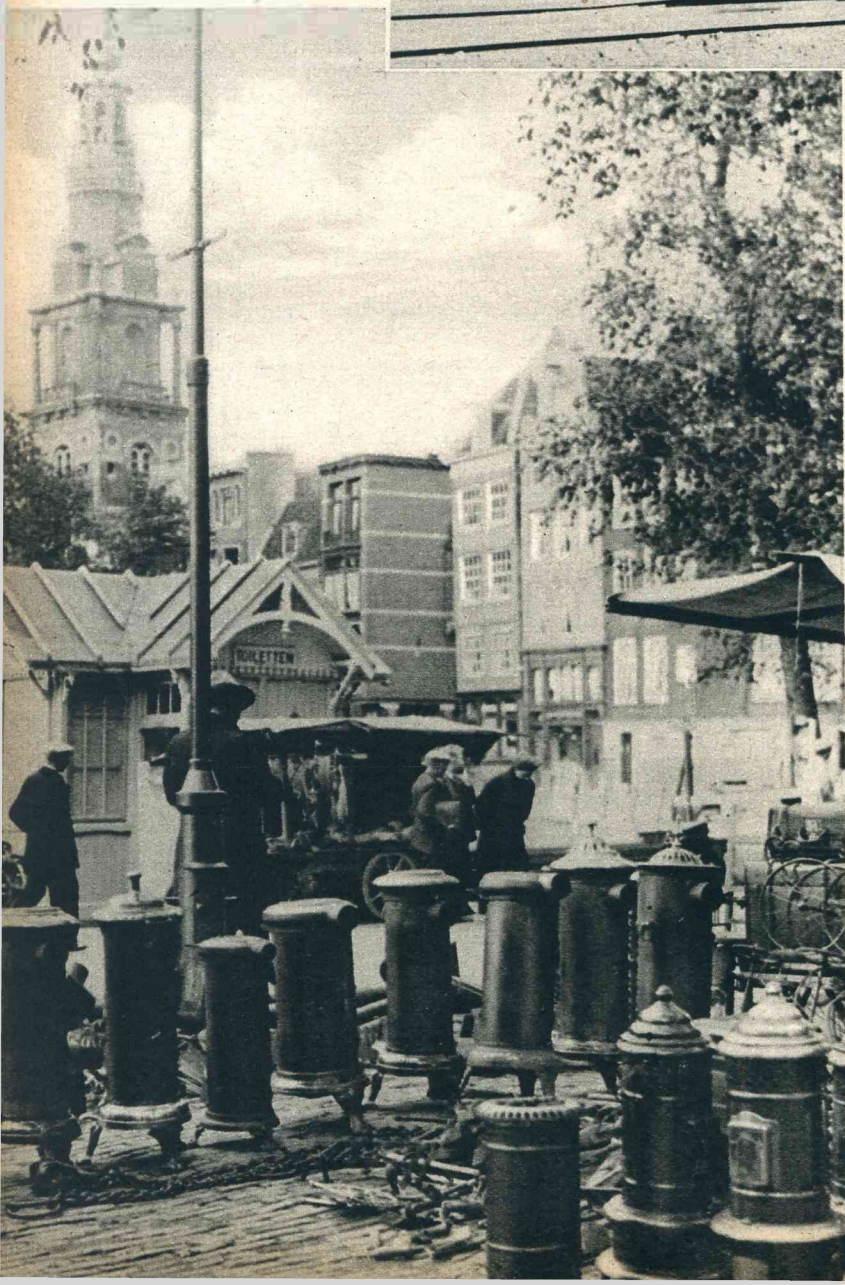
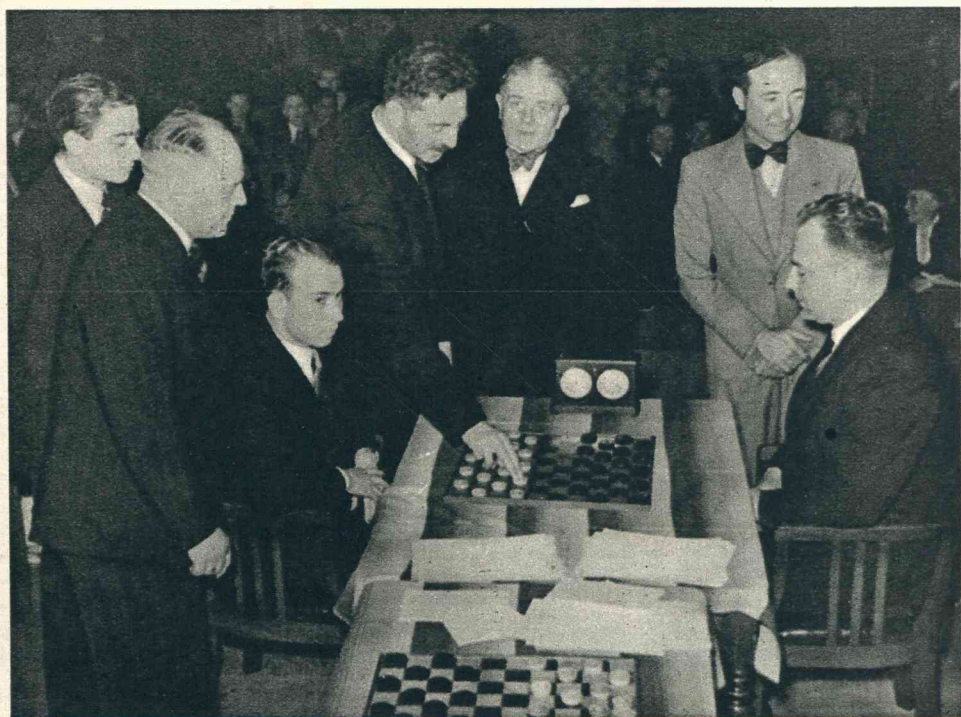
Bij de machinefabriek Du Croo en Brams te Amsterdam wordt een serie van 28 Diesel-locomotieven gebouwd, bestemd voor de ondergrondse steenkolentreinen in de Nederlandsche Staatsmijnen. Een der gereedgekomen miniatuurlocomotieven verlaat de fabriek.

UIT DE HOOFDSTAD

De heer W. F. van den Berg nam vorige week afscheid als administrateur bij de Amsterdamsche brandweer, in verband met het bereiken van den 65-jarigen leeftijd. De commandant, de heer C. Gordijn jr. (rechts) drukt den scheidenden administrateur de hand.

De wereldkampioen dammen, de Franschman Raichenbach, heeft heden voor de vierde maal den strijd aangeboden om het wereldkampioenschap in Holland, en wel tegen Keller. Wethouder Boekman opende met wit voor Raichenbach. Rechts van hem de Fransche consul te Amsterdam, de heer Judas.

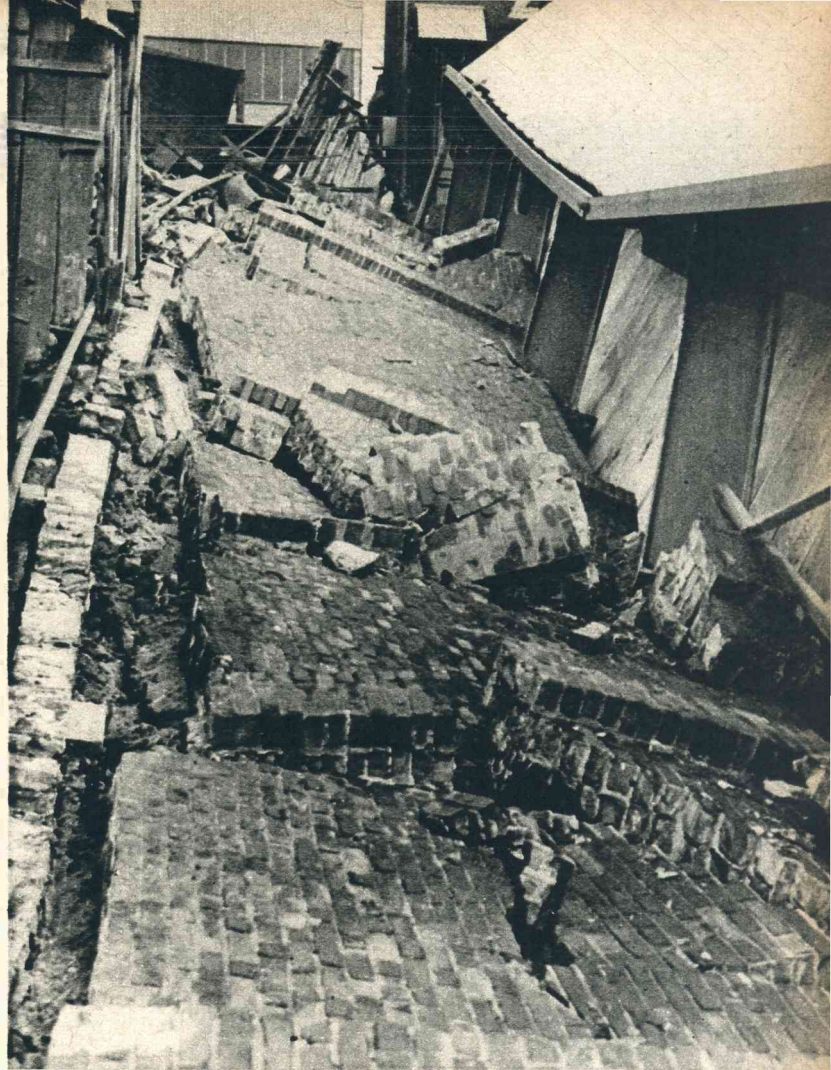

In het Vossius-Gymnasium heeft de per 1 September j.l. afgetreden voorzitter van het College van Curatoren der Openbare Gymnasia van Amsterdam, prof. dr. H. G. Brugmans, het presidium overgedragen. Prof. Brugmans ontving uit handen van wethouder Boekman (rechts) de zilveren medaille van verdienste der stad Amsterdam. Links prof. D. Cohen.

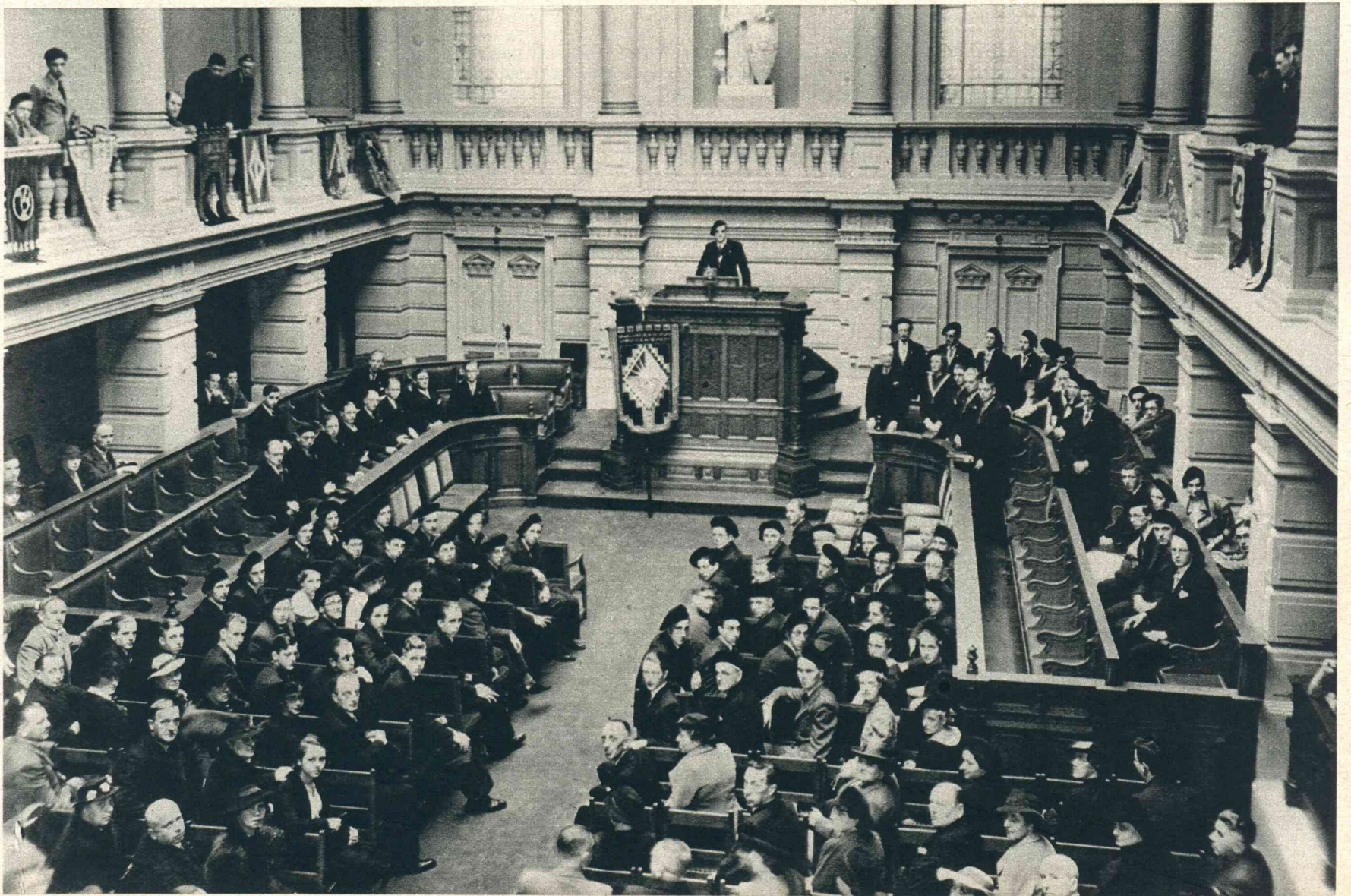

Zondagavond slipte een Noord-Hollandsche auto op de Weesperzijde bij de Bloekerfabriek en kwam op den kop in de vaart terecht. De inzittenden, een Engelsche dame en een heer, werden gelukkig gered.

Den eersten October vond in de aula van de Amsterdamsche Universiteit de inauguratie plaats van de novieten van U.S.A. Een overzicht van de plichtigheid.

In den nacht van Zaterdag op Zondag heeft op de terreinen van de N.V. voor zoutzuurbereiding voorheen Ketjen, aan de overzijde van het IJ, een geweldige grondverschuiving plaats gehad. Niet minder dan 18 millioen kg. pyriet, 'n grauwe ertssoort welke in 'n juist voltooide loods op 't terrein van Ketjen geborgen was, heeft den weeken ondergrond met geweldige kracht onder zich weggestoofen, en op het vlakke terrein, parallel met de loods op de werf van Verschure, 'n heuvel doen ontstaan van ongeveer 60 meter lengte en circa 5 meter hoogte. De gaten en scheuren in den bodem en de verbrokkelde voormuur van de loods vormen een ravage op de fabrieksterreinen. Een kijkje op de aangebrachte vernieling.

Een goede raad:
Pas op voor tandsteen!

Daardoor ontstaat niet alleen een leelijke aanslag, maar gezonde tanden kunnen er zelfs op den duur door uitvallen. Vaak ook ontstaan gevaarlijke tandvleeschontstekingen. Voorkom dit alles! Poets Uw tanden dagelijks met SOLVOLITH

Solvolith

OOK U maakt met gemak Deez' mooie Kazak

Misschien hebt U er tot heden niet toe kunnen besluiten zelf een kledingstuk te vervaardigen om dat U maar weinig verstand van costuumaaien hebt. Probeert U het eens met deze Kazak en U zult zich stellig verheugen over het resultaat. Een Kant-en-Klaar-patroon biedt voordeelen, die Uw succes verzekeren.

No. 524 voor
20 ct.

Van bovenstaand model kunt U patronen bestellen in de maten 40 - 42 - 44 - 46 en 48 à 20 cent plus 5 cent porto voor toezending.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panora
NASSAUPELIN 1 HAARLEM

EEN SCHIP ZEILT UIT....

Vervolg van blz. 25

Het leven was er hard, het werk zwaar en het eten minderwaardig, maar hij droeg een vage herinnering bij zich, dat hij het in zijn leven al eens heel wat moeilijker had gehad.

Ook de deprimeerende eentonigheid van de lange zeereis deerde hem niet. Zijn makkers, deels ruwe en ongegeerde klanten, anderdeels verbitterde en halfverhongerde zwervers, vermagerden zienderoogen gedurende het verloop van de reis. Dof en halfvertwijfeld hokten zij in hun vrije uren samen in het kwalijk riekende logies, gingen zich te buiten aan spiritus en staarden met glazige oogen voor zich heen, totdat de bootman hen met vloeken en stompen naar hun werk dreef. De heele bemanning van de Peacock was verslaafd aan den drank, van den kapitein af tot den jongsten tremmer toe, en vaak kwamen de messen en de broekriemen te voorschijn en werden er gevechten geleverd, die alle beschrijving tartten. De kapitein noch de stuurman dachten er echter aan, tusschenbeide te komen en niemand nam notitie van de bebloede koppen en gekneusde ribben, die zoo'n gevecht opleverde. Dan leefde dit ruwe bestaan mee, dronk zijn oorlam en werd ook wel eens in een vechtpartij gewikkeld.

De bemanning viel het niet zoozeer op, doch de kapitein en de stuurman van de Peacock hadden reeds terstond bespeurd, dat Dan geen groentje of zwerver was, zooals het meerendeel der bemanning, doch een ervaren zeeman, die zijn vak grondig had geleerd. Dat was echter geen reden om een uitzondering voor hem te maken en hem verantwoordelijker werk op te dragen — veeleer gaf het hun aanleiding hem te wantrouwen. Een bekwaam zeeman, die zich voor een walvischvaarder liet monstern, was een verdacht individu, dat om de een of andere gewichtige reden genoodzaakt was geweest voor eenigszins langeren tijd uit het oog van de politie te verdwijnen.

Dan was zich hier echter niet van bewust. Hoe ongelooflijk het ook leek, hij voelde zich aan boord van de Peacock in zekeren zin gelukkig. Hij had thans volop tijd eens rustig over zichzelf na te denken. Zorgen kende hij niet en het werk ging hem gemakkelijk af. Zijn geest kwam tot rust. In Bombay, aan boord van de Vega en in het hospitaal in Sydney werd hij onophoudelijk bestormd door nieuwe indrukken, die hem verwarden en hem geen tijd lieten zé te laten bezinken en erover na te denken. Doch op de Peacock vond hij niets nieuws en men viel hem niet lastig met vragen. De zee, de hemel, het dek en het logies — dat was zijn heele wereld. Niemand drong zich bij hem in — iedereen wist van iedereen, of meende althans te weten, dat hij iets op zijn kerfstok had en vertrouwen eischen beteekende vrouwen schuldig zijn. Geen mensch vroeg hem naar zijn naam, herkomst of verleden en die rust was een geestelijke weldaad voor den man, die zichzelf zocht.

Als hij vrij was lag hij urenlang stil in zijn kooi en liet zijn gedachten den vrijen loop. Dan vielen hem soms willekeurige, onsamenvhangende begrippen in — de pijlers waarop de brug gebouwd moest worden, die de verbinding moest vormen met het onbekende verleden van den jongsten tijd, dat na de ramp van de Vega duister was gebleven. George Resch en zijn makkers, de Vega en het hospitaal speelden een voorname rol bij die invallende gedachten en zij voerden

langzamerhand een massa andere beelden mee, die zich samen lieten vatten tot heldere, verstandige herinneringen.

Op zekeren dag deed Dan een verrassende ontdekking. Hij lag in zijn kooi en sloeg een man gade, die bezig was zijn schoenen uit te trekken en deze in zijn kist te sluiten. Een kist was die bergplaats eigenlijk niet, het was een bruine, leeren koffer, dien iedereen aan boord van de Peacock, waar uitsluitend Engelsch gesproken werd, een „trunk“ noemde. Dan zelf kende er ook geen anderen naam voor, doch terwijl hij den man half gedachteloos gadesloeg, viel het hem eensklaps in, dat die trunk eigenlijk „koffer“ moest heeten. Hoe hij aan dat woord kwam begreep hij niet — op de Vega of elders had hij het nooit gehoord. Maar hij wist heel zeker, dat hij zich niet vergiste, een trunk was de Engelsche naam voor een koffer en dat laatste woord moest iets met zijn verleden te maken hebben, dat verborgen lag achter een ondoorzichtig zwart gordijn. Die eerste raadselachtige kennis van het onbekende in zijn leven verheugde hem zoo, dat hij begon te lachen, zoodat zijn kameraden verbaasd naar hem keken.

Intusschen braken op de Peacock bange dagen aan. De walvischvaarder bereikte de zuidelijke breedten en de thermometer daalde zienderoogen. Het uitzicht op de blauwgroene golven en de verre kim werd benomen door hagel- en sneeuwbuien en dagelijks bedekte de vorst de windzijde van de Peacock met een zwaar ijspantser. De matrozen werkten tot ze erbij neervielen om deze ijskorst los te hakken, doch niemand morde, hoe groot de inspanning ook was en hoe pijnlijk ook het zilte ijswater de vele wonden aanvrat. Want het ging om het leven van allen — om het gevaar te bezweren, dat de Peacock slagzij zou maken en om zou slaan. Het waren dagen, waarop schier het bovenmenselijke van de bemanning werd gevergd en de inspanning en de ellende bij velen tot uitbarstingen van vertwijfeling leidden.

Doch gelukkig braken weer betere dagen aan. De Peacock naderde warmere streken, het ijs verdween, de ontstoken huid begon te genezen en intusschen vulden zich de ketels boordevol met traan. De zware waachtdiensten werden verlicht en de bemanning kreeg een extra-oorlam. Maar de gevolgen van de doorstane ellende lieten zich nog lang voelen. In de ziekenzaal lagen eenige lijders aan dysenterie en het grootste deel van de bemanning voelde zich slap en ziek. Maar de vooruitzichten deden wonderen. Er kwam een haven in zicht, met leven en plezier. En dan nog een paar maanden en alle leed was geleden.

„Nooit meer mee met een walvischjager!“ bezwoeren de matrozen elkander. En slechts weinigen hadden den moed zich de werkelijkheid voor oogen te halen: dat zij allen na korten of langen tijd van hongerijsden weer naar het laatste redmiddel zouden grijpen, dat het leven hun nog te bieden had — de reis met een walvischvaarder...

Dan was er even ellendig aan toe als zijn kameraden. Hij had geen tijd meer om zich in het verleden te verdiepen: het heden slopte al zijn gedachten op. Doch met de betere dagen keerde ook dat rusteloos peilen van zijn geheugen terug. En langzamerhand gelukte het hem inderdaad zich de vergeten gebeurtenissen weer voor den geest te halen en ook de menschen die er een rol in hadden gespeeld. Zijn gedachten gingen den weg terug en op zekeren dag stond hem, na

MARTINI

opwekkend
smakelijk
gezond
pittig

lang zoeken, een beeld voor oogen, dat sinds de ramp van de Vega verloren was gegaan: Vidhaja, de jongen van Mysore.

Dit beeld was geassocieerd met een heele reeks andere herinneringen — chaotisch doch scherp: een inlandsch dorp, een reis met een auto onder geleide van baardige soldaten, een palm-bosch, schildpadden, een blanke sahib, bruine vingers, die lenig en snel een vormelozen klomp klei tot een pot kneedden, betelsap, nijpende honger, stekende pijnen in zijn voet, vuur dat zijn teenen schroeide en ook een lange reis te voet, hinkend en strompelend afgelegd....

Dan transpireerde van inspanning, terwijl hij deze verwarde herinneringen trachtte te ordenen. Hij wist het plotseling heel zeker: men noemde hem Vidhaja en hij leefde in 'n hut te midden van inlanders. Toen verscheen er een sahib in het dorp en nam hem mee. Maar wat was er vóórdien in zijn leven? O ja, Mysore, een groote stad. En olifanten en die pijn in zijn voet. Hij liep door een bosch en een slang beet hem in zijn teen. Toen zette hij zich neer en sneed het gif uit. En verder terug — wat was er toen?....

Langzaam en met korte rukjes schoof een onzichtbare hand het gordijn opzij, dat het verleden verborg. Dan begon zich te herinneren dat hij op een dag ergens wakker was geworden en een donker gezicht met een zwarten baard en fonkelende oogen over zich heen gebogen had gezien; dat hij ziek was en vele, vele dagen achtereen op een wagen naar een groote stad gereden was en daar op een markt, waar het wemelde van menschen en dieren, geholpen had potten te kneden. Hij herinnerde zich ook een ouden man, die hem te eten had gegeven en die later gestorven was. Jonge, bruine mannen hadden hem vervolgens van de markt verjaagd. En toen was hij groote bosschen doorgetrokken en had in de boomen geslapen. Totdat hij eindelijk in een dorp aan de zee was aangekomen, vanwaar de blanke sahib hem later meenam en hem naar Bombay liet brengen.

Wat er voordien was in zijn leven, vóór dien man met den zwarten baard, die hem liefderijk had verzorgd en naar de stad had gereden, kon hij zich echter niet te binnen brengen. Hij dacht aan hemelhooge waterbergen, te midden waarvan hij zich aan een stuk hout vastklampte, maar hij geloofde dat die herinnering betrekking had op het gebeurde na den ondergang van de Vega.

Want dat vroegste beeld zat in zijn geheugen vastgeknoopt aan vele, vele klanken, Deutsche woordklanken en die konden alleen gesproken zijn door George Resch.

Soms stond hem nog een ander beeld voor oogen, doch dit bleef vaag, als zag hij het door een nevel. Het was een landschap met lichtgroene boomen, helder groen-blauw water en vriendelijke huisjes met roode pannendaken. Doch tevergeefs trachtte hij zich te herinneren waar hij dit alles gezien had. Het beeld was werkelijkheid, dat wist hij intuïtief, maar hoezeer hij zijn gedachten ook inspande, nergens wist hij het terug te vinden.

Na een reis van veertien maanden liep de Peacock weer de haven van Sydney binnen. Veertien lange, vervelende dagen bleef het schip in quarantaine, voor de bemanning verlof kreeg aan wal te gaan. Dan volgde zijn kameraden, dwaalde met hen door het havenkwartier en bezocht de bars. Maar er was niets, dat hem aantrok in dit losbandige passagieren. Hij kreeg er zelfs een afkeer van en was het liefst naar de Peacock teruggekeerd, om weer alleen te zijn met zijn gedachten. Hij voelde hoe de stad met haar aanstormende indrukken zijn herinneringen weer begon te verwarren. En bevreesd dat hij weer zou terugvallen in het „niets" scheidde hij zich den volgende dag van zijn kameraden af en vroeg den weg naar het St. Mary-hospitaal, om dr. Cosgrave een bezoek te brengen.

Tot zijn teleurstelling vernam hij, dat deze verplaatst was naar Melbourne. Na een kort gesprek met den portier ging hij heen — denzelfden weg, dien hij na zijn ontslag uit het hospitaal gegaan was. Op een gegeven oogenblik bleef hij staan voor een huis, dat hij zich nog goed herinnerde. Het was het Deutsche consulaat, waar hij zich den vorigen keer vervoegd had. Juist stond hij op het punt verder te gaan, toen plotseling de deur openging en een beampte verscheen. Dan herkende hem onmiddellijk. De ander wenkte hem en schoorvoetend kwam hij naderbij.

„Meneer de consul zag u hier toevallig staan. Bent u niet de man van de Vega, die in het St. Mary-hospitaal heeft gelegen?"

Dan knikte verrast. „Jawel, meneer." „Kom dan eens even binnen, de consul is erg nieuwsgierig hoe het met u afgelopen is."

Wordt vervolgd

Sinds onze laatste opgave keerden wij te zamen met onze zusterbladen op grond van onze **GRATIS ONGEVALLEN-VERZEKERING** de volgende bedragen uit:

Wed. Sukkel, Boklestraat 19b, Rotterdam	f 200.—
Wed. Bechtold, Citadellaan 147, Den Bosch.....	„ 500.—
A. C. v. d. Maden, Bisschop v. d. Venstraat 8, Tilburg..	„ 25.—
Wed. Piters, Vroenhof 6, Eijsden.....	„ 500.—
Wed. Kerkhof, Puttershoek	„ 600.—
Joh. Verhoeven, Beverstraat 120c, Rotterdam-Z.....	„ 25.—
Wed. Wagemakers, Achtereind F 148, Stampersgat.....	„ 500.—
Wed. G. Blom Voortman, 1e Egelantierdwarstr. 8, A'dam ..	„ 600.—
	f 2950.—
Vorig totaal bedrag	„ 384036.—
Totaal	f 386986.—

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnements en adreswijzigingen van postabonnements gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 50540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

D.D.D. GENEESMIDDEL TEGEN HUIDAANDOENINGEN

Eczeem met succes bestreden

Het kwaad in zijn oorzaak bestrijden door een hygiënische behandeling. Dit is de manier om te worden verlost van de folterende jeuk en de dikwijls ondragelijke last bij Eczeem en andere huidaandoeningen. Het D.D.D.-Recept van Dr. D. Dennis wordt met succes aangewend tegen het voortwoekerende kwaad. D.D.D. is een heldere vloeistof, die diep in de poriën dringt en onder de huid de ziektekiemen doodt. Reeds de eerste druppels geven onmiddellijk verlichting en overwinnen den aandrang tot krabben. Flacons à 75 ct. f 1.50 en f 2.50 bij Apoth. en Drog.

Houdt zich goed ondanks zijn 70 jaar

★
Eens
hulpeloos
door
rheumatische
pijnen
★

Een oude man vrijwaart zich nu voor goed van rheumatische pijnen.

„Mijn vader gebruikt Kruschen Salts reeds gedurende een paar jaren en zou er voor geen geld ter wereld meer buiten willen. Vroeger was hij beslist hulpeloos door de rheumatische pijnen, doch ik kan gerust beweren, dat Kruschen Salts een nieuwen man van hem gemaakt heeft. Hij is nu bijna 70 jaar en dat hij kras is — nou dat belooft ik U. Mevr. F. G."

(Originele brief ter inzage).

Kruschen Salts is een mengsel van zes minerale zouten, waarvan elk een directe of indirecte werking heeft bij de bestrijding van rheumatische aandoeningen. Vooral bij wat oudere menschen verslappen de inwendige organen vanzelfsprekend eenigszins, zoodat hun

werking niet zoo geregeld en actief meer is als voor een goede gezondheid noodzakelijk is. Kruschen Salts spoort Uw inwendige organen op zachte doch krachtige wijze aan, zoodat ze hun natuurlijke werking weder kunnen hervatten. Een enkele flacon Kruschen Salts zal U overtuigen, dat rheumatische pijnen eenvoudig niet bestaan kunnen in een lichaam, dat zijn „kleine dagelijksche dosis" krijgt. Het houdt U fit en U zult zich jaren jonger voelen.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten.

*Viltten
pantoffels*

zijn ongetwijfeld gemakkelijker, maar zware laarzen behoeven niet lastig te zijn. Verzorgt Uw voeten met

Vasenol-Voetpoeder

Het verhindert schuren en wrijven, houdt den voet ook in minder-gesloten schoenen gezond en droog.

In de parken te Londen werden door de soldaten luchtajweerkanonnen in stelling gebracht.

HET ACCOORD VAN MÜNCHEN

Nadat de Sudeten-Duitsche kwestie te München definitief geregeld was, bracht de Führer een bezoek aan Berlijn. Hier ziet men hem in z'n auto door de Wilhelmstrasse rijden op weg naar de rijkskanselarij.

In Engeland werden verschillende gebouwen met zandzakken tegen luchtaanrallen beschut.

De buitenlandsche staatslieden werden bij hun aankomst te München door de bevolking hartelijk toegejuicht.

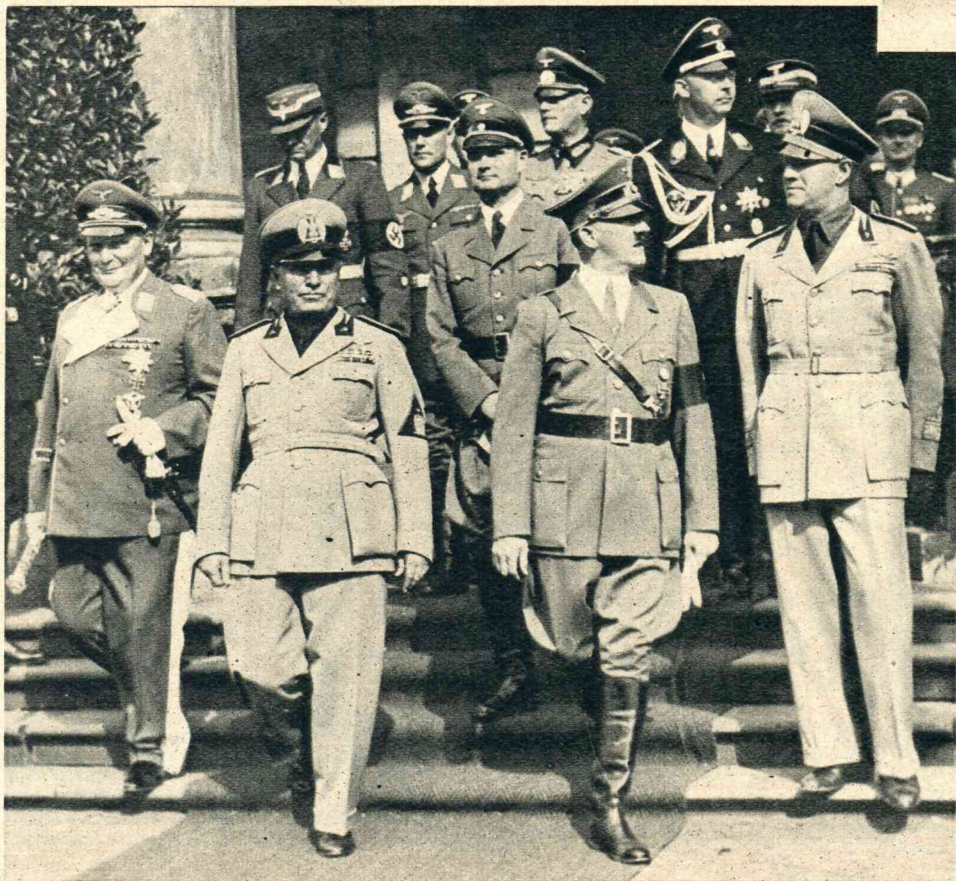

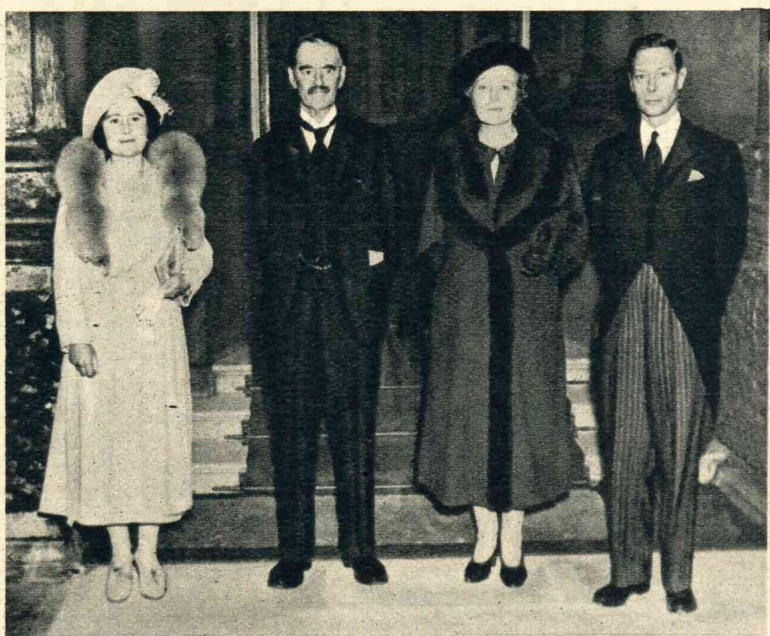
Mr. Neville Chamberlain, de Britsche minister-president, verlaat, begeleid door minister von Ribbentrop, het vliegveld te München.

Onder : de aankomst van Mussolini te München. V.l.n.r. maarschalk Göring, de Duce, de Führer en minister Ciano.

Mr. Daladier, de Fransche minister-president (rechts), inspecteert de eeregarde bij z'n aankomst te München.

Bij z'n terugkomst te Londen werd mr. Neville Chamberlain met z'n echtgenoot door koning George en koningin Elisabeth op Buckingham Paleis ontrangen.

NAGELS, DIE MEN BEWONDERT!

„De nieuwe Cutex-tinten: Clover - Tulip - Thistle, hebben een zoo volmaakte kleur, dat zij een speciaal cachet aan Uw handen verleen en de nieuwe leidende modekleuren nog meer tot hun recht doen komen”, zegt Schiaparelli, de beroemde Fransche modekunstenaar.

CUTEX
NAGEL LAK

Eten uit de vuist bederft de maag

Eten, dat overhaastig verorberd wordt, boterhammen, die naar binnen worden geslagen, besproeid met een glas ijskoud bier en wellicht gevolgd door een te heeten kop koffie, vergen van de maag een inspanning, die niet voor een onbepaalde tijd kan worden volgehouden. Slecht gekauwd voedsel, dat op onvoldoende wijze met speeksel is doortrokken, blijft te lang in de maag achter, gaat gisten en veroorzaakt het ontwikkelen van gassen, waardoor opgeblazenheid en oprispingen ontstaan. Drukking in de maagstreek, zure oprispingen, bezwaren, een bittere smaak in den mond, neiging tot braken, opgeblazenheid van heden openen de deur voor de meer ernstige ongesteldheden van morgen en het is daarom raadzaam, om, zoodra dergelijke spijsverteringsstoornissen, die aanvankelijk slechts onbeduidend zijn, zich voordoen, een kleine dosis Gebismureerd Magnesium na elken maaltijd te gebruiken. De meeste aandoeningen kunnen geen weerstand bieden aan Gebismureerd Magnesium, welk middel de overmaat van zuur in de maag, die het uitgangspunt van het meerendeel der spijsverteringsbezwaren is, onschadelijk maakt. Gebismureerd Magnesium is verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.— per flesch, of f 1.75 per groote flesch, die voordeliger is.

**GEBISMUREERD
MAGNESIUM**

DE HAND IS VLUGGER DAN HET OOG

SPROOKJE VOOR DE GROOTEN
door *Walter Brooks*

Er was eens een man die Bill Douglas heette en in een deftige buitenwijk woonde en in de maatschappij niet veel te beteekenen had. Maar hij was getrouwd met de laatste bankiersdochter van vóór de crisis, dus schreven de menschen weledelgeboren heer op hun brieven aan hem. Maar daar trok hij zich niet veel van aan.

Waar hij zich véél van aantrok, dat was de tooverkunst. Van zijn H.B.S.-jaren af reeds had hij heele handen geld uitgegeven voor apparaten om kunstjes mee uit te halen en nu had hij een aardig complete uitrusting, waaronder zes tooverstaven, een zweef-apparaat en een kastje om een vrouw in tweeën te zagen. Hij was lid van den Bond van Goochekunstenaars en hij werd veel gevraagd op feestjes en uitvoeringen en dan gaf hij op zijn eentje voorstellingen, waar de menschen nog minder van snapten dan van de rest wat ze op 't tooneel te zien kregen.

Hij had een bediende die Fink heette, en dien nam hij bij zulke gelegenheden mee om hem te helpen.

Nu was het ongeluk van meneer Douglas, dat hij niet begreep, hoe slecht goochelkunst in den huiselijken kring passen. Hij probeerde telkens nieuwe kunstjes tegenover zijn vrouw, en 's avonds liep hij zijn repertoire nog eens door of deed hij oefeningen, om zijn vingers lenig te houden, en nadat mevrouw Douglas vier jaar lang konijntjes in de broodtrommel had gevonden en kaarten voor hem had geschud en kleine doosjes voor hem vastgehouden, waar hij op schoot met losse patronen, werd zij het beu.

En op een ochtend zei ze, nadat hij drie hardgekookte eieren uit zijn oor had gehaald: „Bill, ik ga eens 'n tijdje bij moeder logeeren, die arme ziel zit zoo alleen, en ik heb genoeg van die pret hier.”

Ze pakte 't een en ander in en ging bij haar moeder logeeren omdat die arme ziel altijd zoo alleen zat.

Toen schreef meneer Douglas een brief, of 't dan goed was, dat hij door de week geen kunstjes meer deed, maar alleen 's Zondags, maar mevrouw Douglas was nog steeds onmisbaar bij haar moeder en wou op 't laatste niet eens meer aan de telefoon komen, als hij niet beloofde, dat hij nooit meer goochelen zou waar zij bij was.

Toen werd meneer Douglas ook kopig en hij zei: „Goed, ik heb me nu genoeg vernederd,” en hij zette al zijn toestellen in het salon en deed den heelen avond kunsten en oefeningen met den bediende. En iedere uitnoodiging, om een toovervoorstelling te geven, nam hij aan.

Maar op een avond kwam hij het salon in vlak na 't eten, en toen zag hij een langen onheilsPELLenden man zitten met een zwarten baard en een witte jurk en een tulband. Meneer Douglas deed een sprong en zei: „Waarom „wanneer, waarom kom jij vandaan?”

Maar de man stond op en keek hem alleen maar dreigend aan. Meneer Douglas belde om Fink, maar Fink keek nijdig en zei, dat hij den man niet binnen had gelaten en hij had hem nog nooit gezien ook.

„Hé, da's gek,” zei meneer Douglas, „want de deur is op slot en er is heelemaal niet gebeld.”

Maar de man stak zijn hand op en zei: „Ik ben Lau Lauro, de toovenaar. Zend uw knecht heenen.”

Toen glimlachte meneer Douglas en zei hij: „O, ik snap 't al.” Want het gebeurde vaak, dat andere goochelaars op visite kwamen om over nieuwe trucjes te praten, dus hij dacht: dit zal ook een artiest zijn, die van me gehoord heeft en wat van me wil leeren. Dus hij stuurde Fink weg en zei: „U bent begonnen met een heel mooi toertje — vertelt u me maar eens, hoe u 't gedaan hebt.”

Maar de man keek boos en zei: „Ik doe geen toertjes, namaak-toovenaar — ik kom je waarschuwen!”

„Ga je gang,” zei meneer Douglas. „Ja,” zei de man, „want ik ben een echte toovenaar, en ik behoor tot een geheim genootschap van toovenaars, dat zijn zetel heeft tusschen de toppen van den Himalaya, en we hebben besloten dat gebroddel niet langer aan te zien van kunstenaars als u, die zichzelf voor toovenaars uitgeven.”

„Nu,” zei meneer Douglas, die besloot, hem maar wat naar zijn mond te praten, „dat is allemaal heel mooi, maar als je wilt, dat ik me aan je stoor, zul je toch eerst eens echt moeten tooveren.”

„De wetten van ons genootschap verbieden mij, ijdele vertooningen te geven,” zei de man. „Maar ik zal je een teeken geven.” En hij maakte met zijn hand figuren in de lucht en mompelde een paar rare woorden en stampte op den vloer. En onmiddellijk kwam er een harde slag in de eetkamer.

Meneer Douglas holde er heen en zag Fink doodsbang in een hoek staan, en verder niets.

„Zoo, Fink,” zei hij, „wat is dat hier?”

„Ik weet 't niet, meneer,” zei Fink. „er kwam een klein mannetje met een langen baard binnenhollen 't salon uit en hij schoot een pistool af en toen ging hij den schoorsteen in.”

„Malligheid,” zei meneer Douglas, maar hij ging toch in den schoorsteen staan turen. „Daar kon absoluut niemand door,” zei hij, het roet uit zijn oogen vegend; „da's het domste alibi waar ik ooit van gehoord heb.”

„Wát alibi, meneer, als ik 't vragen mag,” zei Fink; „ik spreek de waarheid.” Dus meneer Douglas haalde zijn schouders op en ging. Maar de man was verdwenen.

„Nu,” zei meneer Douglas bij zichzelf, „dat was een knap nummertje. Dat wil hij me zeker verkoopen, dus hij zal me morgen wel opbellen.” Maar dat gebeurde niet. En een paar dagen later begon 't mis te loopen met zijn kunstjes. Het eerste verschijnsel was, dat hij artikelen over ging houden. Als hij 's avonds met Fink een paar nummertjes oefende, en de drie witte konijntjes gebruikte, die hij daarvoor had, stond er iederen avond een overschot van twee konijntjes. In een week tijds had hij er twaalf, en 't waren allemaal flinke volwassen konijnen. Hij bezat twaalf rijksdaalders, die hij uit de lucht greep en in een hoed gooide, maar als hij ze op 't eind telde, waren 't er vijftien. Er gebeurden een massa van die dingen en hij werd er ongerust over.

Toen ging hij bij de familie Hasjen dineeren en hij nam zijn spullen mee om 's avonds een voorstelling te geven. Hij nam Fink ook mee. Wegens zijn

Maakt zelf een kwart liter HOEST-SIROOP voor 75 cent

RECEPT. Geen enkel middel brengt spoediger verlichting in gevallen van verkoudheid, hoest, enz. dan dit eenvoudige recept, dat door de hoogste medische autoriteiten werd goedgekeurd. Koopt bij uw apotheker of drogist een 30 grams-fleschje Vervus (dubbel geconcentreerd), dat tegen den vastgestelden prijs van 75 cent verkocht wordt. Vermengt het thuis met een kwart liter heet water en een eetlepel suiker. Het resultaat is een groote flesch met de sterkste en doelmatigste medicijn, zoo aange-naam van smaak, dat zelfs de kinderen, die lastig innemen, het graag lusten. Deze Vervus-siroop doet onmiddellijk de hinderlijke verkoudheid ophouden. De verstopte neus wordt gereinigd, de ademhaling vergemakkelijkt en het hoesten houdt op. Het is gemakkelijk te maken en zoo'n groote flesch van ruim een kwart liter van deze uitstekende medicijn is natuurlijk zeer voordelig. Knijpt dit recept uit, om U eraan te herinneren de benodigde 30 gram Vervus bij Uw apotheker of drogist te koopen.

Oordeel...

... zelf over de verandering, welke Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream teweeg brengt in Uw teint. Deze crème dringt dieper in de poriën... reinigt de huid afdoender... verzacht, lenigt en voedt Uw huid... als geen andere crème, welke U ook voorheen mocht hebben gebruikt. Probeer nog vandaag Daggett & Ramsdell's Perfect Cold Cream!

Daggett & Ramsdell

Imp. H. HAGEMEIJER - Hoogstraat 30 - Den Haag

ervaringen thuis was hij een beetje zenuwachtig, want als er echte toevenarij aan zijn kunstjes raakte, bleef er niets van over. Mevrouw Douglas was overgekomen, want het ging beter met haar moeder en mevrouw Hasjen was jarig en tevens haar beste vriendin, en ze groette haar man, maar zei verder zo wat niets tegen hem. In 't begin ging de voorstelling goed en er werd hard geklapt voor zijn kunstjes met vingers en kaarten, maar toen hij begon met zijn toestellen, vond hij overal marmotjes in.

Hij gebruikte nooit marmotjes bij zijn toeren en hij kon zich niet voorstellen, waar ze vandaan kwamen. Ze zaten in zijn zakken en in de holte van zijn tafel en in alle doozen en hulzen en hij wist niet waar hij ze laten moest, dus holden ze de kamer rond en kropen onder de meubels en een paar dames werden doodsbang en mevrouw Hasjen was erg uit haar humeur.

Maar 't werd nog leelijker, toen hij George Hasjen zijn horloge leende. Het kunstje bestond hierin, 't horloge aan gruis te slaan en er een pistool mee te laden en 't dan in een doos aan den anderen kant van de kamer te schieten. Terwijl meneer Douglas een hamer ging pakken moest Fink het horloge omruilen met een goedkoop ding, en dat werd dan in een zakdoek gedraaid en aan puin geslagen. Meneer Douglas hamerde van geweld en stopte het gruis in een pistool en schoot in de richting van de doos en toen ging George Hasjen de doos openmaken en hij keek er in en zei: „Dat is mijn horloge niet,” en hij haalde er een bazarding van vijftennegentig cent uit.

Toen maakte meneer Douglas het pistool open en zag hij, dat hij 't verkeerde horloge stuk had geslagen.

„Da's een mooie boel,” zei meneer Hasjen, „een horloge van tweehonderd pop, dat ik voor mijn verjaardag van mijn vrouw heb gekregen!”

En meneer Douglas zei: „Ik vind 't meer dan verschrikkelijk, George, en ik zal 't natuurlijk betalen, maar 't is Fink zijn schuld, die heeft zich natuurlijk vergist.”

„Ik?” zei Fink; „nee hoor, ik heb dat kunstje veel te vaak gedaan, ik weet zeker dat ik meneer Douglas dat klokje uit den bazar heb gegeven.”

„Enfin,” zei meneer Hasjen, „houd er nu maar mee op, anders krijgen we nog meer schade,” en net op dat moment kropen er vijf marmotjes uit het tooverkastje en mevrouw Hasjen zei:

„We kunnen beter gaan bridgen, dan kan Bill onderwijl zijn kudde bij elkaar halen en zorg alsjeblieft dat ze allemaal de deur uit komen, Bill.”

Meneer Douglas kreeg het grootste gedeelte van de marmotjes te pakken en hij gaf ze aan een arme vrouw voor haar zoontje en toen pakte hij in en ging hij naar huis zonder iemand gedag te zeggen. En mevrouw Douglas schreef een kort briefje, dat ze maar weer naar haar moeder ging, want die voelde zich weer zoo eenzaam.

Daarna had meneer Douglas den eersten tijd geen zin meer in tooverij, dus borg hij zijn toestellen op en ging 's avonds biljarten. En hij stond net op het punt, mevrouw Douglas op te bellen, dat hij voorgoed van zijn kunst afzag, toen hij een uitnodiging kreeg, om op te treden voor de H.B.S.-vereniging, drie dagen later. Die rare dingen, die er gebeurd waren, begon hij al zoo'n beetje te vergeten, dus nam hij 't aan en begon hij zijn toebehooren in orde te brengen.

En dien keer ging de repetitie goed, maar er deden zich allerlei vreemde verschijnselen in huis voor. Den eersten avond waren 't verschijnselen waar hij van schrok, bijvoorbeeld harde tikken op tafel, en schreeuwen, en revol-

verschoten in leege kamers, en als hij er dan in ging was er niemand. En de marmotjes kwamen ook weer. Er zat er een in zijn badkuip en een in den zak van zijn ochtendjas en hij vond er zelfs twee in bed.

Meneer Douglas ging den volgenden avond biljarten 't was aardig laat, toen hij thuis kwam. Hij ging de huiskamer in en draaide het licht aan. Alles was rustig. Hij zuchtte en ging zitten en stond toen vlug weer op, want er kwam een hol gedreun uit de slaapkamer. Een koude huivering rilde over zijn ruggegraat en meteen werd er op de deur geklopt. Hij ging opendoen en er zat een marmotje op den drempel. Hij wou gauw de deur dichtslaan, maar opeens kwam er geluid van brekend aardewerk uit de keuken, dus sprong hij over het marmotje heen en smet de keukendeur open. En tegelijk hield het geluid op en was er slechts duisternis en stilte.

Hij bleef ruim een minuut staan om moed te vatten en toen stak hij zijn hand naar binnen en draaide het licht aan en toen zag hij nog drie marmotjes en een grooten hoop gebroken aardewerk op den vloer. Hij keerde zich om en ijde huiverend de huiskamer weer in, maar nauwelijks was hij daar, of het gedreun in de slaapkamer begon weer, nog veel erger dan eerst, en de stoel, waar hij in had gezeten, draaide hem langzaam den rug toe en er klonk een boosaardig gegriinnik achter den divan en 't meubilair zat overal vol marmotjes en toen deed zijn groote tooverkabinet een lichtsprong en viel met een schreeuw op z'n zij.

Dit was meneer Douglas te machtig: hij gaf een gil en rende naar de voordeur, maar voor hij daar was, gingen alle lichten uit, behalve het kleine lichtje op de piano, en de slaapkamerdeur sloeg open en een vreeselijke gedaante, heelemaal in 't wit en piepend als een marmotje viel op hem aan en meneer Douglas viel in zwijm op den vloer.

Zoodra hij flauw was gevallen kwam mevrouw Douglas achter den divan vandaan en ze kwam naast hem knielen en Fink liet het witte laken van zich af vallen en begon jacht te maken op marmotjes en George Hasjen kwam de keuken uit en begon touwtjes van meubels los te knopen. Fink kwam weldra bij mevrouw Douglas terug en vroeg bezorgd: „Gaaf 't goed?” en mevrouw Douglas zei: „Ja, Fink, over een minuutje komt hij wel bij. En ik dank je hartelijk, Fink,” ging mevrouw Douglas voort. „Je hebt 't prachtig gedaan, vooral met dien Indiër met zijn langen baard. Zou ik nooit om gedacht hebben. Hier heb je je honderd pop en ruim nu alles maar gauw op.”

„Dank u, mevrouw,” zei Fink, „ik ben blij dat 't uit is met dat gemorrel.” Dus toen ging Fink weg met de marmotjes en George Hasjen liep hem op zijn teenen achterna net toen meneer Douglas zijn oogen opendeed en zei: „Waar ben ik?”

„In je eigen huis, schat,” zei mevrouw Douglas, „met al je mooie tooverspullen om je heen.”

„Bah, tooveren!” zei meneer Douglas, hevig huiverend en hij kwam opzitten. en zei: „Hé, hoe kom jij hier?”

„Ja, lieveling,” zei mevrouw Douglas, „dat is een erg vreemd geval: er kwam een man met een langen baard bij moeder thuis en die zei, dat ik gauw bij je moest komen, anders liep 't verkeerd met je af, dus toen ben ik direct gegaan. Kom, schat,” zei ze, „sta op, kijk, je toestellen zijn hier allemaal.”

Maar meneer Douglas kreunde en toen sprong hij ineens op en hij deed het raam open en smet zijn tooverspullen allemaal op straat.

„Tooveren,” zei hij. „Nooit meer!”

SENSATIONEEL. Nieuw middel doet Uw VET VERDWIJNEN zonder eenig dieët

U hebt het slechts op Uw lichaam in te wrijven. Het vet zal als door tooverkracht verdwijnen. Pas op voor gevaarlijk dieët, lastige oefeningen of schadelijke kruiden en laxemiddelen.

Ook U kunt Uw overtollig vet kwijt raken op Uw heupen, rug, hals, armen, dijen, kuit en enkels. De moderne wetenschap heeft met het nieuwe middel, „MAGROL” genaamd, een verbazingwekkend veilige ontdekking gedaan. UITSLUITEND UITWENDIG. Alleen op het lichaamsdeel inwrijven. Het vet verdwijnt bij centimeters tegelijk en toch blijven er geen rimpels of lijnen achter. Een slappe huid wordt steviger gemaakt, en dit alles volkomen eenvoudig en gemakkelijk. Schrijf heden voor GRATIS incl. (postz. bijv.) aan MEVROUW K. MARINUS — POSTBOX 60 — DEN HAAG

Heerlijk die koffie! Reken maar dat daar een lepeltje Buisman's G.S. in is gedaan! Groot gelijk, want de koffie wordt er veel lekkerder door en het is bovendien nog veel voordeliger ook. Vraagt Uw kruidenier ook eens een busje met de échte Buisman's G.S., die alleen wordt verpakt onder dit merk:

BUISMAN'S GS

N.V. v.h. R. BUISMAN - ZWARTSLUIS

Een verzorgd
uiterlijk....

heeft iedere dame, die Grossmith's Old Cottage toilet-artikelen gebruikt. Speciaal voor dit doel onmisbaar zijn:

Old Cottage Zeep en
Lavender Water

Grossmith's
Old Cottage

Importeurs:
Richard Wernekinck & Co.
Huddestr. 9
Amsterdam-C.

Dr. Benesj, de president van Tsjecho-Slowakije, rust met zijn echtgenoot even uit na 'n wandeling door zijn uitgestrekt park.

Dr. E. BENESJ

Na de hevige spanning der laatste weken in verband met het Duitsch-Tsjechisch conflict, dat bijna tot een nieuwen wereldoorlog leidde, zal het onze lezers zonder twijfel interesseeren een exclusieve, in intimen kring opgenomen fotoserie te zien van dr. E. Benesj, den president van Tsjecho-Slowakije, op wien de aandacht der geheele wereld in die dagen mede gevestigd was.

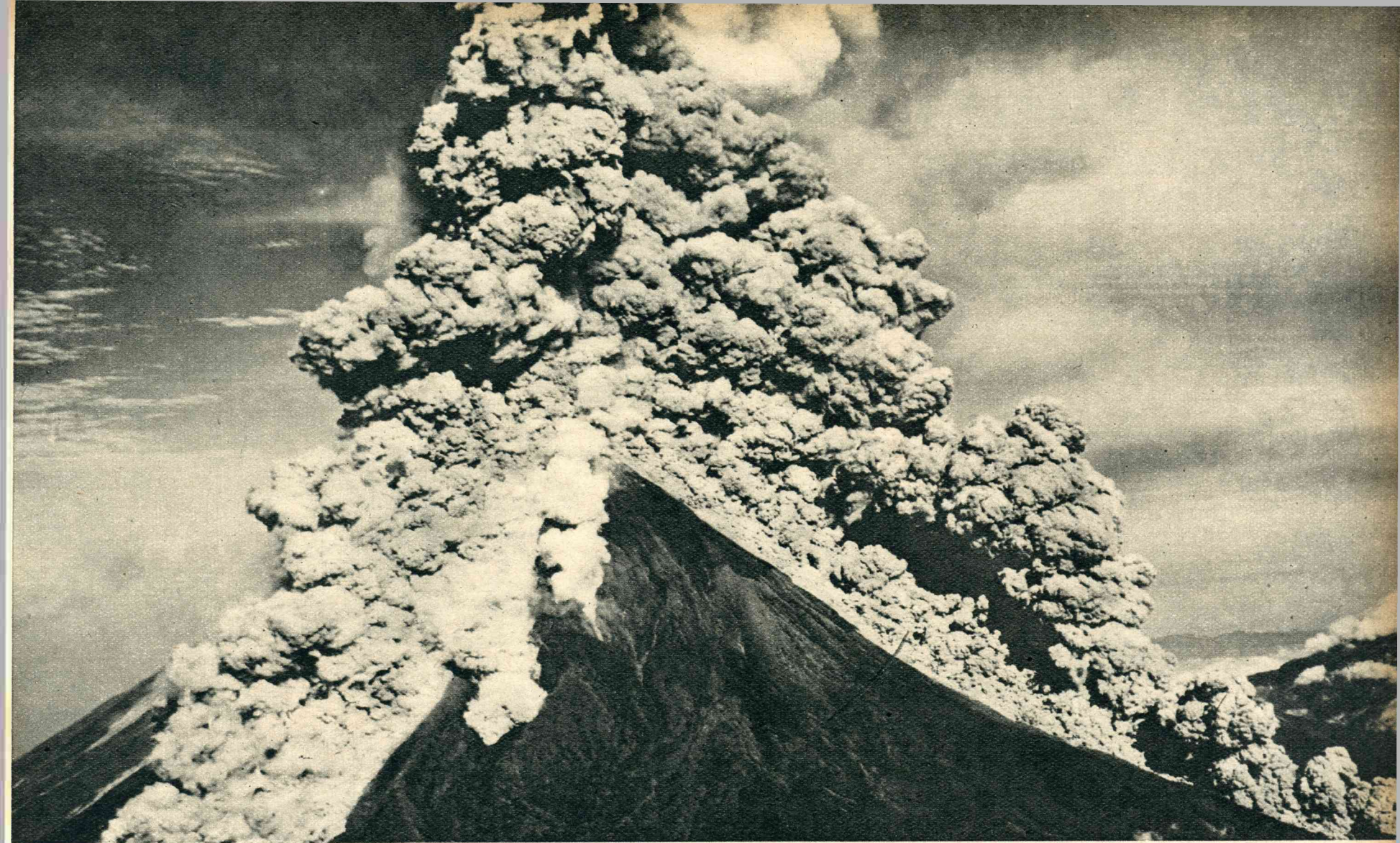
Telkens als zijn drukke ambtsbezigheden 't toelaten trekt zich hij terug op zijn landgoed in Zuid-Bohemen, nabij Tabor. Benesj, zoon van 'n landbouwer, houdt van de natuur en hij tracht de jeugd eveneens liefde ervoor bij te brengen.

Het snoeien van boomen is een werkje, dat Benesj bijzonder graag zelf verricht.

Natuurlijk houdt hij zich steeds op de hoogte van den loop der gebeurtenissen en als het staatsbelang zulks eischt spoedt hij zich onverwijd naar 't groote paleis te Praag. Een rustige foto van den man, die in het hart van den orkaan stond . . .

De vulkaan Mayon op de Philippijnsche eilanden, welke reeds meer dan tien jaar slapende was, is eensklaps gaan werken. Aschwolken van de uitbarstingen verspreidden zich over vier provincies. Duizenden personen, die aan den voet van den vuurspuwenden berg woonden, moesten hals-over-kop de vlucht nemen. Deze unieke foto, welke uit een legervliegtuig werd vervaardigd, laat zien hoe de kokende lava langs den vulkaan stroomt.

Tegenwoordig kan men den afstand San Francisco-Londen in vijf dagen afleggen. De transcontinentale vlucht van den Stillen naar den Atlantischen Oceaan duurt achttien uur, terwijl de reis van New York naar Frankrijk of Engeland met een der grootste oceaanscheperen slechts vier dagen in beslag neemt. De gemiddelde snelheid van vliegtuig en schip bedraagt circa vijftien mijlen per uur. Deze luchtfoto werd genomen op het moment dat de Normandie haar reis naar Frankrijk beginnen gaat, terwijl een transcontinentaal vliegtuig van de Lindbergh-lijn over de haven cirkelt.

EEN VOGEL DIE DE BROEK AAN HEEFT

Valkenjacht per auto

Eigenlijk zouden we moeten zeggen: de vrouw, die de broek aan heeft, want in de valkenjacht speelt de mannetjesvalk een poevere rol. In de jagerstaal heet hij zelfs niet eens valk, maar tarsel, en ofschoon hij evenals zijn wijfje een broek (de veeren, die de pooten bedekken) draagt, is hij zooveel kleiner, dat deze zijn prestige nauwelijks verhoogt.

De valkenjacht is van oudsher een vermaak voor

De valk wordt opgegooid en slaat meteen zijn vleugels uit, de huid is afgenomen en de langveter blijft in de handen van den jager achter.

Het transport per auto schijnt de dieren eenigszins filosofisch gestemd te hebben. Bij den recht-schen vogel onderscheidt men duidelijk de huid, die eerst afgenomen wordt, wanneer men den valk op zijn prooi loslaat, de bellen aan de pooten en den langveter, waaraan hij vastgehouden wordt.

de „hoogere standen” geweest, dat ook graag door edelvrouwen beoefend werd. Het moet een prachtig gezicht geweest zijn, als vroeger een kleurige stoet van ruiters en amazones uittrok om in het vrije veld op patrijzen te gaan jagen. Maar sedert men met geweren zooveel meer wild kon bemachtigen is dit in wezen tamelijk onschuldige spel langzamerhand in onbruik geraakt. Wel doet men vooral in Engeland nog dikwijls pogingen om het opnieuw in de mode te brengen, maar tot nu toe zijn de resultaten niet bijzonder opwekkend geweest. Het nieuwste is nu de „valkenjacht per auto”, waarbij de vogels gewoon als passagiers in de dicky-seat naar het terrein van de jacht gebracht worden. Het eigenlijke jagen gaat dan te voet. Het is goedkoper dan de vroegere methode met paarden en valkeniers en kaziedragers, maar het is ook minder romantisch.

Nadat de valk zijn prooi heeft gemist, tracht de jager hem weer op zijn hand te krijgen door hem met een stuk aas te lokken. Dikwijls duurt het een heelen tijd voor de vogel er toe besluiten kan bij zijn baas terug te keeren, maar een goed getrainde valk reageert bijna oogenblikkelijk.

De valk keert terug op den handschoen (die zeer stevig moet zijn) van zijn meester. Men kan hier duidelijk de schoenen, de smalle riemen om de pooten van den vogel, en den kortveter, die de schoenen verbindt, onderscheiden. Het stoppelveld is een prachtig terrein voor de valkenjacht, omdat men zich daar overal vrijuit kan bewegen.

De vogel is op de hand van zijn baas teruggekeerd, wordt opgehuifd en met zijn tanden trekt de jager de lus vast, zoodat de valk weer definitief in zijn bezit teruggeko-men is.

LAGE PRIJZEN

f. 3.95

f. 4.95

f. 5.95

f. 6.95

De nationale naam voor betere schoenen

De aanhouding van den circustrein op den laten avond.

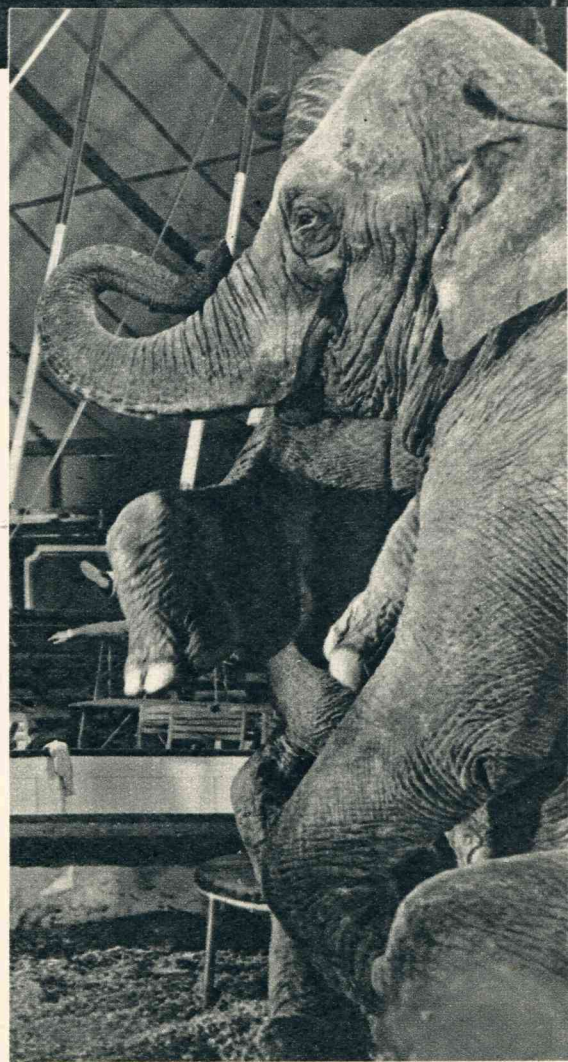
Trekkend volk

Een film van Jacques Feyder zal altijd een meer dan gewone belangstelling hebben, daar deze regisseur reeds verschillende zeer knappe films heeft gemaakt, w.o. „Jeanne d'Arc” en „Heldenkermis”. Ook deze Tobisfilm van hem is weer een heel verdienstelijk stuk werk.

Er is een misdadiger ontsnapt, wel geen heel erge groote, maar dan toch een misdadiger, waarop de politie jacht maakt. Langs de route, die afgezocht wordt, trekt 'n circustrein. Een bijna onafgebroken reeks zware wagens dreunt in den nacht voorbij. Het zijn rijdende woningen, waarin de menschen kalm hun voorbereidselen treffen voor den nacht en den volgenden dag. In één ervan bevindt zich Flora, de koele, oogenschijnlijk onverschillige dierentemster. Plotse-ling gaat de deur van haar wagen

open en stormt een man naar binnen. Het is de vluch-
tende misdadiger, haar ex-echtgenoot, die door de
politie gezocht wordt. Voor hem is het alleen maar
lijfsbehoud dat hem ertoe dringt naar haar terug te
keeren. Hij speculeert op haar nooit gedoofde liefde
en doet dat niet tevergeefs. Echter onder één voor-
waarde: Hij zal den anderen dag weer vertrekken en
zich niet aan zijn zoon, die tijdens zijn
afwezigheid reeds een volwassen jon-
gen is geworden, bekend maken. Dan
klinken plotseling de sirenes van poli-
tiemotoren op. De trein wordt aange-
houden en onderzocht, doch Flora weet
den man, die haar wagen moet door-
zoeken, handig om den tuin te leiden.
Als de troep weer verder kan gaan,
is het conflict geboren, dat den toe-
schouwer anderhalf uur lang in
spanning houdt. Fernand gaat
namelijk niet weg — weet
zich zelfs bemind en on-

*Hans Albers, die zich in
betrekkelijk korten tijd
tot de hoogte van „cir-
cusvoorman” wist
op te werken en
als zoodanig
geen gek fi-
guur sloeg.*

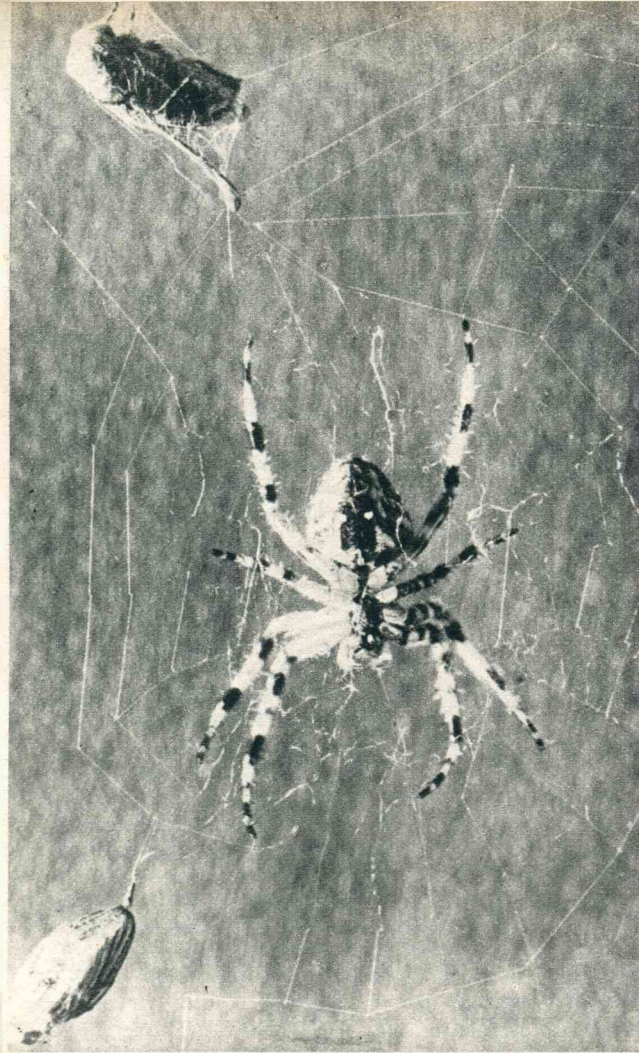

Twee zeer voornamige circuspersonages.

misbaar te maken en verovert zich weer een
plaats in het hart van zijn vrouw. Dan dagen
er echter medegevangenen uit het tuchthuis op, die
een overval op het circus willen plegen en de mede-
werking van Fernand invoeren, terwijl Fernand's
zoon in de netten van een vrouw wordt verstrikt. In
beide gevallen springt hij in de bres, zij het ook, wat
het eerste betreft, met tegenzin. Doch het laatste
geval kost hem zijn vrijheid en zijn leven, waarna
't circus weer voorttrekt, alsof er niets gebeurd is.

Scherp en pittig heeft Feyder al die conflicten uit-
gewerkt, en bovendien een klaar, realistisch beeld
van het alledagleven van zoo'n gigantisch circus
gegeven. Het zijn stuk voor stuk echte menselijke
figuren, net als in Dupont's Salto Mortale, en geen
onwezenlijke poppenkastmenschjes. Ook de combi-
natie van Françoise Rosay en Hans Albers is beter
dan men had kunnen vermoeden. Het is dan ook
een uitstekende film, boeiend van het begin tot het
einde en in een charmante omlijsting.

De kraai-spin heeft een paar vliegen gevangen en ingekapseld. De dikte van de webdraden bedraagt gewoonlijk 0.0004 mm., d.w.z. dat 1400 draden de dikte van een menscheijk hoofdhaar bereiken.

Kop van een kraai-spin. Als men dit portret, waarop de acht oogen duideljk zichtbaar zijn (vier in het midden en twee maal twee aan de zijkanten), goed bekijkt, dan is men niet verwonderd, dat de spin zoo'n slechten naam heeft!

Men hoeft de proporties van spinmoeder en jongen maar met elkaar te vergelijken om te zien, dat de laatste nog slink moeten groeien, willen zij voor een volwassen spin aangezien worden!

Visschers van het luchtruim

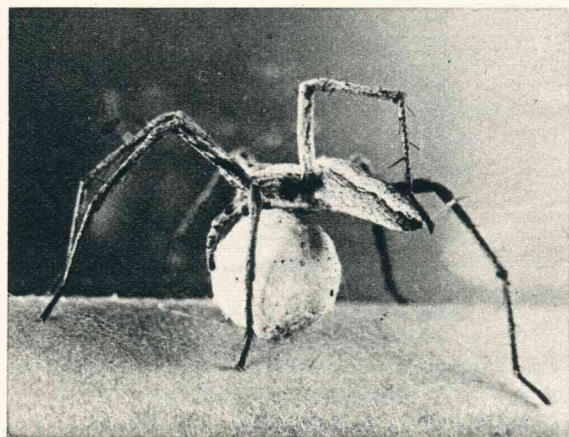
Geduld en voortvarendheid der spinnen

Als ik van iemand hoor, dat hij „nijdig als een spin" is, ga ik hem het liefst een eindje uit den weg, terwijl ik toch nog nooit een nijdige spin heb gezien. Integendeel, voor iemand, die niet verder in de natuur rondkijkt dan zijn neus lang is, maakt de spin, afgezien van het ijverig gedoe bij het maken van haar web, een tragen indruk. Zij zit onbeweeglijk in haar luchtnet en wacht op de dingen, die komen zullen. Zij lijkt op een visscher, die uren lang naar zijn dobber kan zitten staren zonder op of om te kijken. Zij is om zoo te zeggen een echte „luchtpeueraar" en moest zich eigenlijk

schamen voor haar collega's, de roofdieren, die van den vroegen morgen tot den laten avond bosh en hei en wei afsjouden om een magere prooi te bemachtigen.

Waarschijnlijk heeft de spin haar slechten naam aan haar uiterlijk te danken: die acht pooten, die acht oogen, die woeste kop, de snelheid, waarmee zij een gevangen insect inkapselt, hebben haar 'n reputatie bezorgd, waar zij niet erg trotsch op kan zijn.

Nu zijn de spinnen inderdaad echte roofdieren en lang niet alle zijn zoo geduldig als de soorten, die webben spinnen om vliegjes te vangen. Sommige

Een wolfspin met haar eierzakje. De wolfspin is tamelijk groot en loopt zeer snel met haar lange pooten; ze is wild in haar bewegingen en springt snel en onverwacht uit haar schuilplaats te voorschijn om haar prooi te bemachtigen.

oefenen eerder het beroep van struikroover dan van visscher uit: zij gaan op geschikte plaatsen in hinderlaag liggen en zoodra zich een slachtoffer in haar gezichtsveld waagt, springen ze op hem toe en als de sprong mis is, loopen ze hem na tot ze hem gevangen hebben. Dikwijls maken zij in zoo'n geval geen onderscheid tusschen soortgenoot en jachtbuit, want het komt wel voor, dat de eene spin de andere oppeuzelt.

Er bestaan ook spinnen, die een sterk ontwikkeld moederinstinct hebben: de wolfspin bijvoorbeeld kan, nadat de eieren gelegd zijn, niet van haar toekomstige kroost scheiden en scharrelt met het eenigszins platgedrukte eierzakje onder den buik tusschen de verdorde bladeren rond. Verliest ze het zakje, dan zoekt ze het dadelijk weer op. Men moet dit „moederinstinct" echter ook weer niet te hoog aanslaan, want onderzoekers hebben bewezen, dat men het zakje ook door andere bolletjes van dezelfde grootte kan vervangen zonder dat de spin er iets van merkt. Zij spreidt nu dezelfde zorgzaamheid voor haar „koekoeksei" ten toon als vóór dien tijd voor haar eierenverzameling!

Het eierzakje is rijp! De jonge spinnen, die, nadat zij uit het ei gekropen zijn, eerst nog eenigen tijd in het zakje gebleven zijn, werken zich ten slotte los en worden zelfstandig.

Wat wij van tricotresten kunnen maken

MATJE IN MODERN STREEPDESSIN

Wanneer we onze voorraad oude kousen en ander reeds gedragen tricotgoed al maar zien aangroeien, is het vaak moeilijk hiervoor een nuttige en praktische gebruiksmogelijkheid te vinden. Voor het productief maken van oud tricot zijn reeds verschillende technieken bekend.

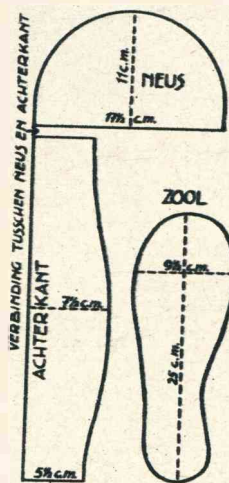
Het hierbij afgebeelde matje echter toont ons een tot nu toe nog weinig gebruikte techniek voor de verwerking van tricotresten. Het werkmateriaal wordt ook hier op de bekende manier verkregen, n.l. door het te gebruiken tricot spiraalsgewijze in smalle reepen te knippen van plm. $1\frac{1}{2}$ —2 cm. breedte. Deze reepen krullen na het knippen om, zoodat dan de verkeerde kant van het tricot boven komt (zie detail). We verbinden ze nu op een willekeurige wijze en kunnen op die manier de streepverdeling ook regelen. Het werkstuk van de foto is samengesteld uit verschillende tinten beige en bruin, terwijl er ook enkele strepen zwart, grijs en fraise-rood in voorkomen. Om het geheel iets levendigs te geven is er een klein stukje koningsblauw tricot in verwerkt, dat hiervoor extra werd gekocht.

De afmetingen van een dergelijk matje kunnen we naar believen wijzigen, daar dit mede afhankelijk is van den voorraad werkmateriaal. Als ondergrond nemen we grof Smyrna-stramien en verder hebben we nog een guimpenaald nodig van de op de foto aangegeven grootte. We wikkelen nu de „draden" om de naald (nu en dan twee verschillende kleuren te zamen geeft een aardig effect!), leggen deze dan op het stramien en stikken de tricot-lussen met de machine vast, midden tusschen de twee helften van de naald. Onder het stikken trekken we de naald langzaam uit de lussen, zoodat we ze weer opnieuw kunnen omwikkelen (zie detail).

De ondergrond zal het werk vergemakkelijken, daar we de strepen langs de draden van het stramien kunnen leggen. Wanneer de geheele oppervlakte gevuld is met regelmatig naast elkaar liggende strepen, kunnen we de lussen desgewenscht doorknippen, evenals bij Smyrna-werk, doch het matje zal aan stevigheid winnen, wanneer we de lussen in hun geheel laten. Aan alle zijden hebben we nu nog plm. $2\frac{1}{2}$ cm. naad over en dezen vouwen we nu naar achter. We zetten deze naden met den flanelsteek in het vierkant vast. Voor de franje nemen we dikke breikatoen in één van de gebruikte kleuren en knippen hiervan stukken van 25 cm. lengte.

We nemen telkens 3 draden, vouwen deze in de helft, halen de ontstane lus door een der mazen van het stramien en trekken hierdoor de uiteinden, zoodat er tegen den rand van het matje een knoop ontstaat. De kwasten bestaan dus elk uit 6 draden. Ter afwerking gaan we het matje voeren. We kunnen hiervoor jute in een bijpassende kleur nemen.

Deze jute knippen we op dezelfde maat als het matje, maar we berekenen aan alle zijden $1\frac{1}{2}$ cm. naad. We spelden de voering aan den linkerkant van het matje en zoomen ze dan met 'n stevigen dubbelen draad tegen. Om 't glijden van de mat te voorkomen plakken we aan de hoeken een stukje gummi tegen.

EEN LEUK VERJAARSCADEAUTJE

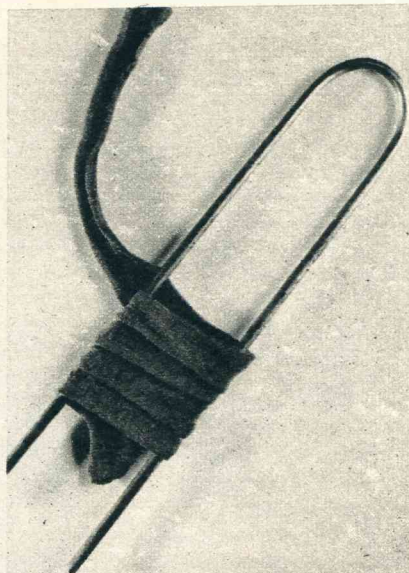
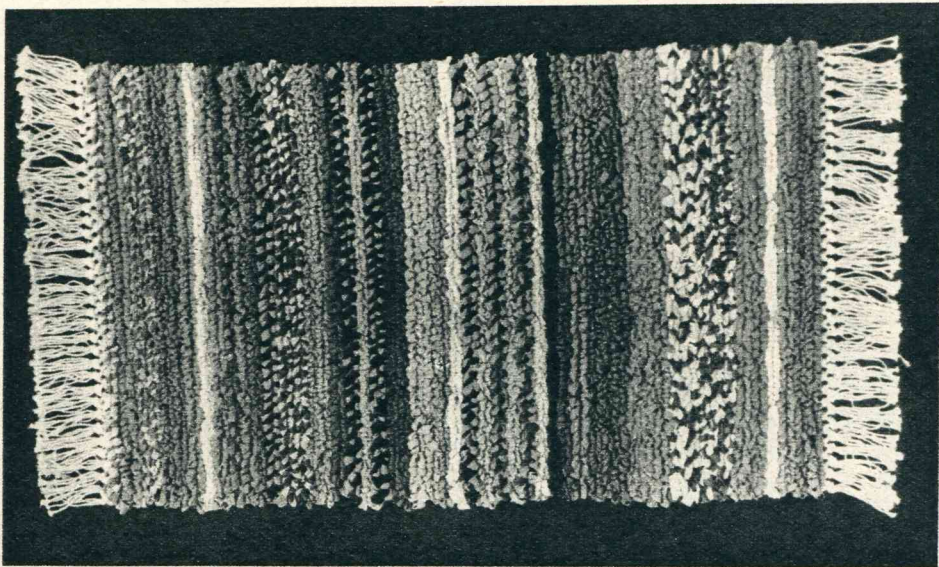
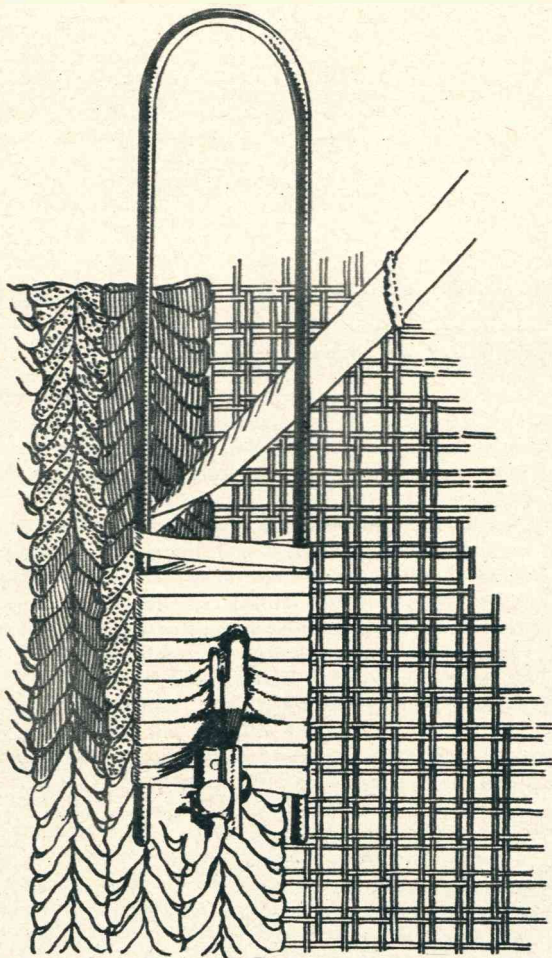
Wanneer we aan een geschenk een persoonlijke noot willen geven, is de meest eenvoudige manier, het zelf te maken. Degene, die er mee begunstigd wordt, zal dit zeer zeker ook naar waarde weten te schatten. Natuurlijk kunnen we deze pantoffeltjes ook heel goed voor onszelf bestemmen, aangezien we ze zeer gemakkelijk uit allerlei restjes kunnen maken en ze op die manier toch niet kostbaar worden.

Benodigdheden voor deze moccasins zijn: enkele stukjes stramien of jute, voor de voering ongeveer evenveel flanel, terwijl de buitenzooltjes uit een ouden vilthoed kunnen worden geknipt. Als afwerking en versiering tegelijk nemen we smalle reepjes bont. Het borduurwerk wordt uitgevoerd in twee kleuren wol.

De pantoffels bestaan ieder uit drie stukken, n.l. neus, achterkant en zool.

Deze stukken zijn hierbij verkleind weergegeven. We knippen neus en achterkant vier maal d.w.z. twee maal van stramien of jute en twee maal van flanel, en wel met overal 1 cm. naad. Het binnenzooltje knippen we vier maal van stramien zonder naad en twee maal van flanel met naad. Ook de buitenzool van vilt wordt twee maal zonder naad geknipt.

Nu kunnen we beginnen met de bewerking. Eerst borduren we den neus en den achterkant van elk pantoffeltje geheel met kruissteken in de donkerste kleur wol. We werken de steken over plm. 2 à 3 draden. Dit is mede afhankelijk van de fijnheid van het stramien of de jute. Hierop werken we de figuurtjes met lichte wol, waarvan we de werkwijze op de foto duidelijk kunnen zien. Wanneer we daarmee klaar zijn, naaien we neus en achterkant stevig aan elkaar (zie tekening). We vouwen nu de aangeknippte naden naar den linkerkant en zetten ze daar met den flanelsteek vast. Hiertegen naaien we nu de voering met den zoomsteek. Vervolgens gaan we verder met de zolen. Voor iederen moccasin naaien we 2 zooltjes van stramien stevig op elkaar, waarna we het zooltje overtrekken met flanel. Deze voering moet zeer glad getrokken worden, daar we er anders last mee zouden krijgen bij het lopen. De naden werken we aan den buitenkant af met den flanelsteek. Nu naaien we het zooltje met 'n stevigen dubbelen draad tegen het bovenstuk, zoodat de rafels van het flanel naar den buitenkant vallen. Hiertegen naaien we nu de buitenzool van vilt, waardoor deze rafels weg-gevoerd worden. Ten slotte nemen we de benodigde reepjes bont, naaien die eerst over de geheele lengte dubbel met een overhandschen steek en bevestigen ze daarna stevig rond de opening van de moccasins.

WAT ZULLEN WIJ ETEN?

MENU

- Zondag :** Tomatensoep.
Kalfsoesters.
Spinazie.
Aardappelen.
Sinaasappelpudding.
- Maandag :** Varkensrollade.
Bloemkool.
Aardappelen.
Broodschoteltje.
- Dinsdag :** Bloemkoolsoep.
Koud vleesch.
Gestoofde komkommers.
Aardappelen.
- Woensdag :** Gevulde andijvierollen.
Aardappelen.
Gebakken grutjes.
- Donderdag :** Runderlapjes.
Gestoofde bleekselderij.
Aardappelen.
Sagoschoteltje met appelen.
- Vrijdag :** Selderijsoep.
Tomaten met roerei en kaas.
Aardappelen.
- Zaterdag :** Gebakken lever.
Appelmoes.
Aardappelen.
Schuimomelet.

UIT ONS MENU

Selderijsoep (4 pers.)

1 liter groentebouillon (neem hiervoor het kooknat van de bleekselderij, verdund met water tot de gewenste hoeveelheid is verkregen), 45 gr. boter, 40 gr. bloem, stukjes overgebleven bleekselderij, peper, nootmuskaat, bouillonaroma, desverkiezende een scheutje melk.

Smelt de boter, voeg de bloem toe en roer het tot een glad papje. Giet er langzaam onder voortdurend roeren het warme groententje bij. Laat de soep ongeveer 10 minuten doorkoken. Maak ze op smaak af met de peper en het bouillonaroma. Voeg de stukjes bleekselderij er als vulsel aan toe. Giet er voor het opdoen desverkiezende een scheutje melk bij, om den smaak van de soep voller te maken.

Gevulde andijvierollen (4 pers.)

4 struiken andijvie, 3 ons gehakt stukje oud brood, 1 uitje, zout, peper nootmuskaat, boter.

Maak de andijvie schoon en haal er de dorre blaren af. Kook ze gaar met water en zout in ongeveer 10 minuten. Laat ze op een vergiet uitlekken. Maak het gehakt aan. Week hiervoor het brood in water, druk het uit, zoodat er niet te veel vocht in achter blijft. Vermeng het met het gehakt, en maak het op smaak af met de kruiden. Smelt een klontje boter, voeg er het uitje aan toe, dat te voren gewassen en gesnipperd is. Laat dit even smoren. Doe het gehakt in de boter en roer het om tot het een lichtgrijze kleur heeft. Haal de blaren van de andijvie los en spreid ze uit. Leg er een dun laagje gehakt op en rol ze op. Leg ze in een vuurvast schoteltje, strooi er paneermeel over en leg hier en daar een klontje boter er op. Laat het schoteltje in den oven bruin worden.

Schoteltje van tomaten met roerei en kaas (4 pers.)

4 tomaten, 4 eieren, gehakte peterselie, 2 ons geraspte kaas, peper, zout, boter, een scheutje melk.

Leg de tomaten even in kokend water en haal er daarna de schil af. Zet ze in een vuurvast schoteltje met een paar klontjes boter, zóó, dat de helft van het schoteltje vrij blijft. Laat ze in den oven met matige onderwarmte gaar worden in ongeveer ½ uur. Klop onderwijl de eieren met de melk, het zout en de peper. Voeg er de geraspte kaas aan toe. Smelt wat boter in een pan, voeg de eieren toe, en roer ze om tot ze gestold zijn. Roer de peterselie er door en doe het ei over in het vuurvast schoteltje bij de tomaten.

Sagoschoteltje met appelen (4 pers.)

½ liter melk, ½ ons sago, ½ ons suiker, geraspte citroenschil, een snufje zout, 1 ei, boter.

Voor het vulsel: 1 pond appelen, suiker naar smaak, kaneel.

Week de sago enkele uren in water. Breng de melk met het zout en de geraspte citroenschil aan de kook, strooi de sago er door en laat de massa gaar koken (ongeveer 1 tot 1 ½ uur.) Roer den eierdooier met de suiker en meng hem onder de sagopap. Klop het eiwit stijf, leg een laagje sagopap in een beboterd vuurvast schoteltje, schik hierop de schijfjes appel, bestrooid met wat suiker en kaneel. Leg er weer een laag sagopap over en dek het schoteltje af met het stijfgeklopt eiwit. Laat het in den oven verder gaar en bruin worden.

Sinaasappelpudding (4 pers.)

Het sap van 4 citroenen, ½ pond suiker, 2 sinaasappelen, 30 gr. gelatine (witte), de schil van den halven citroen en den halven sinaasappel.

Zet de schil van citroen en sinaasappel op met ½ liter water en laat den smaak goed intrekken. Verwijder de schillen en voeg het citroensap toe. Zet dit samen op met de suiker. Laat het aan de kook komen. Doe de in koud water geweekte gelatine erbij en laat ze even oplossen. Giet een gedeelte van de gelei in een puddingvorm en laat ze afkoelen. Leg er daarna partjes sinaasappel op en giet er weer een gedeelte van het vocht op. Laat dit weer afkoelen. Ga zoo door tot de geheele vorm gevuld is. Stort na bekoeling den pudding op een glazen schaal en garneer hem desverkiezende met wat geslagen room.

CORRESPONDENTIE

D. V. te Rotterdam. Den geel geworden kraag van Indisch lam kunt u opknappen met behulp van 3 % waterstofsperoxyde. U verdunt het waterstofsperoxyde voor de helft met water, drenkt er een flink stuk watten in en wrijft daar dan goed mee over het bont. De krul trekt er eenigszins uit, doch is het bont heelemaal gedroogd, dan komt ze er vanzelf weer in. Mocht deze eene behandeling niet voldoende zijn, dan kunt u haar na een of twee dagen herhalen.

EEN NUTTIGE WENK

Parketvloeren worden dagelijks geveegd en opgewreven. Van tijd tot tijd neemt men ze af met terpentijn om de oude waslaag te verwijderen. Na deze behandeling zet men ze weer opnieuw in de was. Moeten de vloeren een groote beurt hebben, dan veegt men ze eerst aan en schuurt ze dan af met schuurpapier of staalwol.

Chef: U schijnt voor de zaak geen belangstelling meer te hebben.

v. Dijk: Dat niet, meneer, maar ik ben tegenwoordig zoo gauw moe.

Mevr. v. Dijk: Ik maak me zoo ongerust over Karel. Wat moet ik toch doen?

Vriendin: Geef hem eens wat anders. Geef hem een bord H-O of Quaker havermout, dat is licht verteerbaar en erg voedzaam.

v. Dijk: Alweer een ander H-O-gerecht? Ik had nooit gedacht, dat het zoo lekker zou zijn.

Mevr. v. Dijk: En dat het goed voor je is, dat is eigenlijk het belangrijkste.

TWEE MAANDEN LATER

Chef: Van Dijk is er weer bovenop; we zullen hem er heen sturen om de zaak in orde te brengen.

Van Dijk is er weer bovenop!

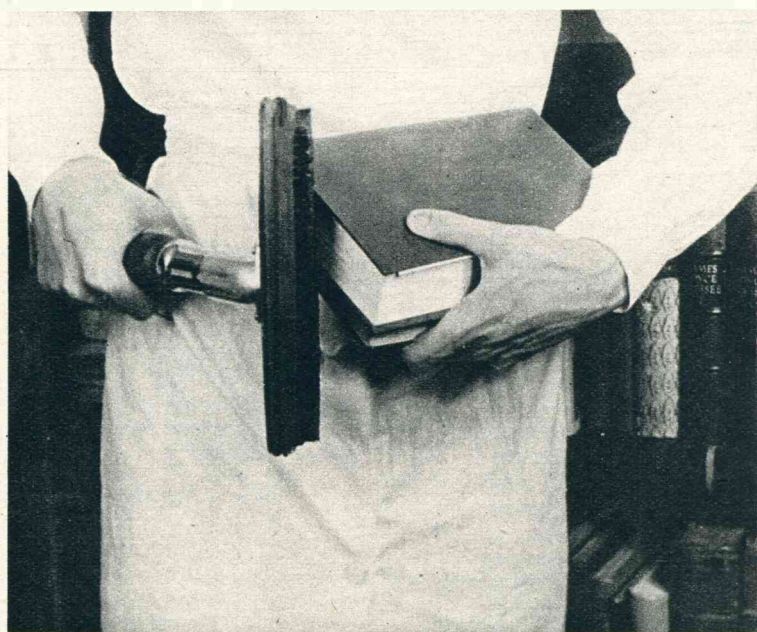
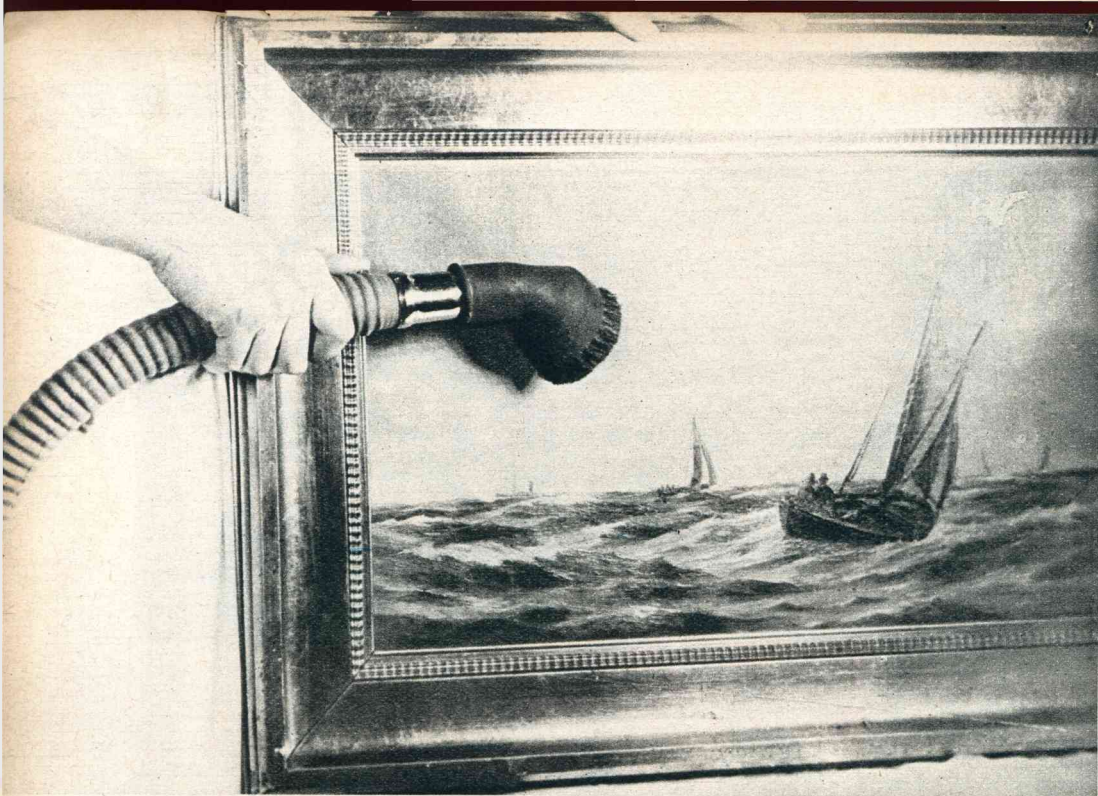
Elken ochtend een heerlijk bord H-O of Quaker havermout is de prettigste en goedkoopste manier om weer fit te worden. Daar zorgt de Vitamine B wel voor, die weinig in ander voedsel, doch overvloedig in H-O en Quaker voorkomt. Dagelijks H-O of Quaker beteekent: dagelijks kracht, gezondheid, levenslust. Vluggkokend H-O of Quaker, klaar in een paar minuten.

GRATIS BESCHIKBAAR

zoolang de voorraad strekt, ons handig receptenboekje met vele smakelijke havermout-recepten. Aanvragen te richten aan Quaker, Afd. A, Postbus 905, Rotterdam.

H-O en QUAKER havermout

De schilderijen knappen door het afzuigen aanmerkelijk op en beschadiging is uitgesloten.

Het stof tussen de bladen en den band wordt weggezogen; kloppen is nu overbodig.

HET GEBRUIK VAN DEN STOFZUIGER

De laatste jaren worden hoe langer hoe meer elektrische stofzuigers gebruikt, omdat ze het werk van de huisvrouw vereenvoudigen en vergemakkelijken. Door het gebruik van een stofzuiger kunnen wij bovendien veel hygiënischer werken, omdat al het stof in den stofzak wordt opgevangen. Bij vegen en stoffen waait er altijd stof op, wat dan mee wordt ingeademd en in onze longen terecht komt.

Een stofzuiger bestaat uit den motor, den stofzak, waar het stof in opgevangen wordt, de slang en het mondstuk. Het mondstuk kan veranderd worden, naar gelang van het werk, dat we er mee verrichten.

Het zuigen van kleden en vloeren is allen natuurlijk overbekend, maar we kunnen met een stofzuiger nog heel wat meer werkjes verrichten, die we eens even onder de loupe zullen nemen.

Bij een groote schoonmaak op een kantoor of bibliotheek is het dikwijls een probleem, hoe wij de boeken goed stofvrij zullen krijgen. Hier kan de stofzuiger ons goede diensten bewijzen. Als mondstuk gebruiken we den borstel, omdat deze meteen het boek schoonborstelt. Het stof tussen de bladen en den band wordt weggezogen; het kloppen op de boeken, dat vaak ruw gebeurt, en den boeken geen goed doet, is nu overbodig.

Ook bij een groote beurt aan schilderijen is een stofzuiger onmisbaar. Met den ronden borstel kunnen wij het doek voorzichtig van alle stof ontdoen, zonder kans te loopen iets te beschadigen.

Tusschen de naden en vouwen van stoelen is het

stof met borstelen onmogelijk te verwijderen; met den kierenzuiger van den stofzuiger, die speciaal voor dit werk bestemd is, kan al het stof zonder veel moeite uit de stoelen worden gehaald. De bekleeding van de stoelen wordt door het zuigen beter gereinigd, omdat ze geheel doorgezogen wordt.

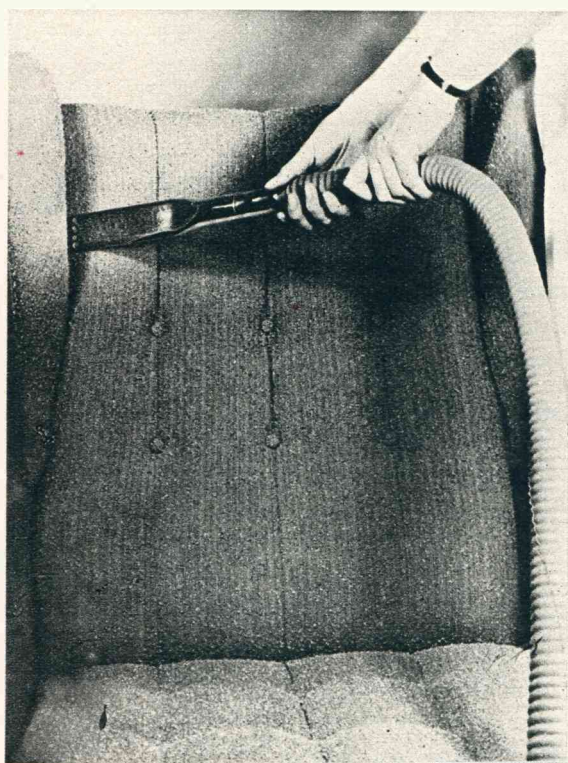
Voorwerpen met veel ornamenten, die met een stofdoek of kwastje onmogelijk gereinigd kunnen worden, blazen we met een stofzuiger door. De slang en het mondstuk worden aan den uitlaat bevestigd. Bij het blazen van voorwerpen is het aan te raden, buiten te werken, vooral als ze erg stoffig zijn.

Wij willen hier ook nog even wijzen op het onderhoud van den stofzuiger. Een der voornaamste punten is wel: reinig na gebruik den stofzak, ook al mocht er niet veel stof in zitten. Dit is een werkje, dat buiten moet gebeuren, op een plaats, waar zoo mogelijk geen wind is. We leggen een krant op den grond en keeren den zak voorzichtig om. De krant kunnen we daarna voorzichtig opvouwen en verbranden.

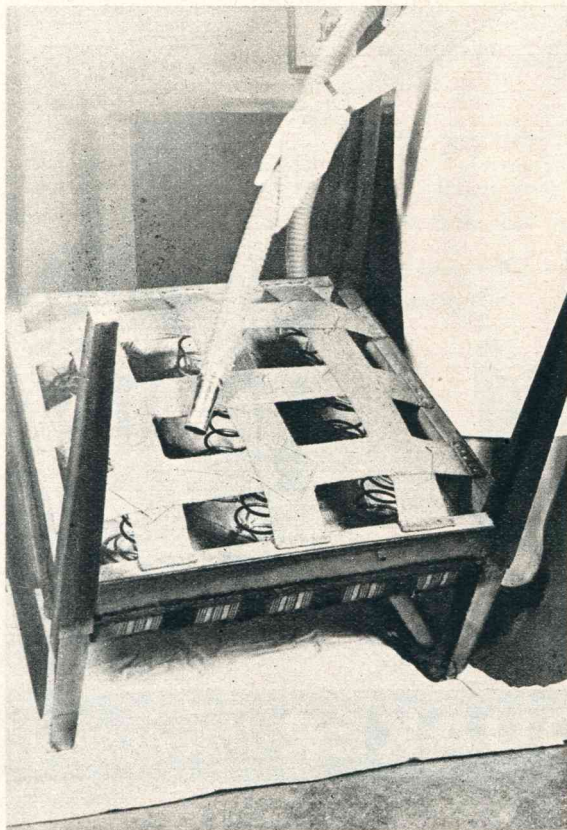
De motor moet geregeld worden nagezien, maar dit is het werk van een vakman; de huisvrouw kan hier zelf niets doen.

Den borstel moeten we afwrijven op een krant, om het vuil zooveel mogelijk te verwijderen. De haren worden af en toe uitgekamd en tot aan het houtwerk in een bakje benzine geweekt. Het vet en het vuil lossen hierin op.

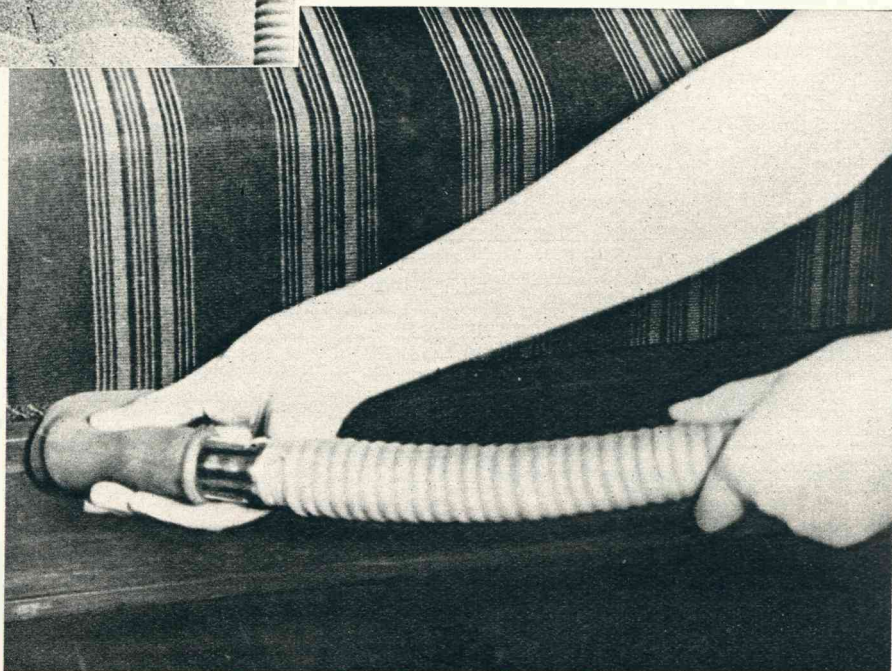
Het snoer moeten wij oprollen en op een droge plaats bewaren, evenals den stofzuiger zelf, want vocht is de grootste vijand van den motor.

Met een kierenzuiger kan al het stof uit de naden worden verwijderd.

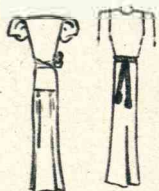

Links: Het binnenwerk van een stoel kan uitstekend met den stofzuiger worden schoongemaakt; de stoel wordt op een oud laken gezet om beschadigen te voorkomen.

Rechts: Het vermoeden kloppen is niet meer noodig. De stofzuiger doet al het werk; de omgeving heeft van het stof geen last meer.

IN GROOT GALA!

473. Complet, eenvoudige japon van zwarte zijde. V-hals. Bolero van kant, korte mouw met vos-manchet. Benodigde stof: 4 m. à 96 cm. breed, voor bolero: 1.25 m. à 90 cm. breed.

474. Complet van zware zijde, japon met V-hals, ruim voorpand, opgeknipte rok met doorgestoken ceintuur, wijde mantel met groot schouderstuk, waaraan voor- en rugpanden met ruimte gezet zijn, mouw met ruimte. Benodigde stof: 7.50 m. à 96 cm. breed.

477. Japon van zijde met lange taille, V-hals, wijde ballonmouw, klok-kende rok met plooijs. Benodigde stof: 6 m. à 96 cm. breed.

VERKRIJGBAAR IN DE MATEN 42, 44, 46, 48

473

474

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Winterweelde”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassjes en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenste maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 297631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPELLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Tips voor de handige naaister

Wist u, dat een bijzonder aardige versiering van effen japonnetjes, lingerie, beddegoed en baby's garderobe het gewone „dikke draadstiksel” is? Dit wordt gevormd door een draad perlégaren op de spoel van onze naaimachine te winden, terwijl als bovengaren gewone stikzijde of katoen in de bijpassende kleur wordt gebruikt. We denken er wel om, dat we op den linkerkant stikken, daar de „dikke” draad natuurlijk aan den goeden kant moet komen. Allerlei motiefjes kunnen we in deze versiering aanbrengen.

Bij het stikken van zeer fijne stoffen voor kraagjes e.d., zooals b.v. crêpe-georgette, leggen we er een stuk papier onder. Dit voorkomt het bij elkander trekken van de stof onder het stikken.

Het verstellen van allerlei soorten kledingstukken van effen stof gebeurt tegenwoordig veelal in ronde vormen, daar dit minder zichtbaar is en ook meestal stofbesparing beteekent. Natuurlijk geldt dit niet voor ingedeelde stoffen als ruit- en streepstoffen, daar we hierbij altijd langs de ruiten of strepen verstellen.

Ook tricot wordt rond versteld, waarbij we het werk onder de machine rekken. Dit gebeurt om een voldoende lengte aan garen in den stiknaad te brengen, daar anders de draad voortdurend knapt. De rafels van tricotstoffen worden na het inzetten van het stukje nog twee maal extra doorgestikt en natuurlijk rekken we deze naden eveneens onder de bewerking.

Tule en ook verschillende andere „open” stoffen verstellen we met de hand. Onder het te herstellen gedeelte leggen we een stukje nieuwe stof van dezelfde draadrichting als de oude, zoodat de mazen precies op elkaar vallen. Rondom het gedeelte, dat stuk is, naaien we met onzichtbare steekjes de mazen op elkaar vast, hetgeen we nog driemaal in steeds grooter wordende ronding herhalen. Aan den goeden kant knippen we dan voorzichtig het verstelde gedeelte weg, evenals aan den linkerkant het overtollige gedeelte van het nieuwe stukje.

De trouwe hulp, die we bij het naaien van onze naaimachine hebben, moeten we weten te waardeeren! Smeer daarom een geregeld gebruikte machine minstens om de veertien dagen, na ze vooraf grondig te hebben schoongemaakt met een kwastje, waarmee we alle hoekjes kunnen bereiken. Bij deze schoonmaak halen we de spoelbaan uit de machine en schroeven deze geheel los. Wanneer we dat niet doen, is het onmogelijk dit zoo belangrijke gedeelte te reinigen. Het smeren geschiedt met een goede machineolie en we spuiten in elk gaatje, waar we het mechanisme kunnen bereiken. Ten slotte trappen we de machine, waaruit de naald en het garen verwijderd zijn, gedurende tien minuten door, zoodat de olie door geheel de machine verspreid wordt. Het verdient aanbeveling, alvorens we weer gaan naaien, de uitlekkende olie op een proeflapje, dat we verschillende malen doorstikken, te verwijderen.

„Wat! Al zoo vroeg aan 't etalages kijken!”

„Ik dacht, dat jij je trap-roeden nog aan het poetsen was.”

— Nu niet meer: ik heb je raad opgevolgd. Ik heb mijn oude roeden weggedaan en CLIPPER-traplooperklemmen genomen.

Wat een verbetering! Men hoeft ze niet te poetsen, zij staan buiten het bereik der voeten, zoodat er ook geen krassen kunnen opkomen. De trap is gemakkelijker te onderhouden; de traplooperklemmen kunnen heel eenvoudig aan beide kanten worden aangebracht, het stof hoopt zich minder op en kan gemakkelijk worden verwijderd. Mijn vriendinnen zeggen, dat de looper er nu veel mooier uitziet, omdat het patroon niet meer in tweeën verdeeld wordt zoodat het geval was met de roeden.

— Dat is schitterend, ik hoop echter, dat je bij het vragen naar traplooperklemmen aangedrongen hebt om CLIPPER-traplooperklemmen te krijgen: anders riskeert men met armzalige namaak heel wat teleurstellingen!

Neemt

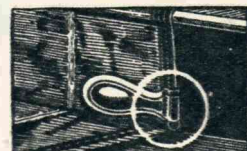
CLIPPER

TRAPLOOPERKLEMMEN

en verfraai Uw loopers.

Vastgezet door een schroef — heelemaal uit één stuk, er is nooit iets dat slecht functioneert — geen scharnieren, veeren of krammen, die in het gebruik kunnen beschadigd worden.

(Kunnen onmiddellijk geplaatst en weggenomen worden)

Zie hoe de CLIPPERS op den kant van de loopers worden aangebracht.

• Eveneens in gepolijst koper en verchroomd. Waar niet verkrijgbaar vraag adres van dichtstbijzijnden winkelier aan: W. A. TOLEDO, Bilderdijkstraat 125, 's-Gravenhage, Telefoon 394221.

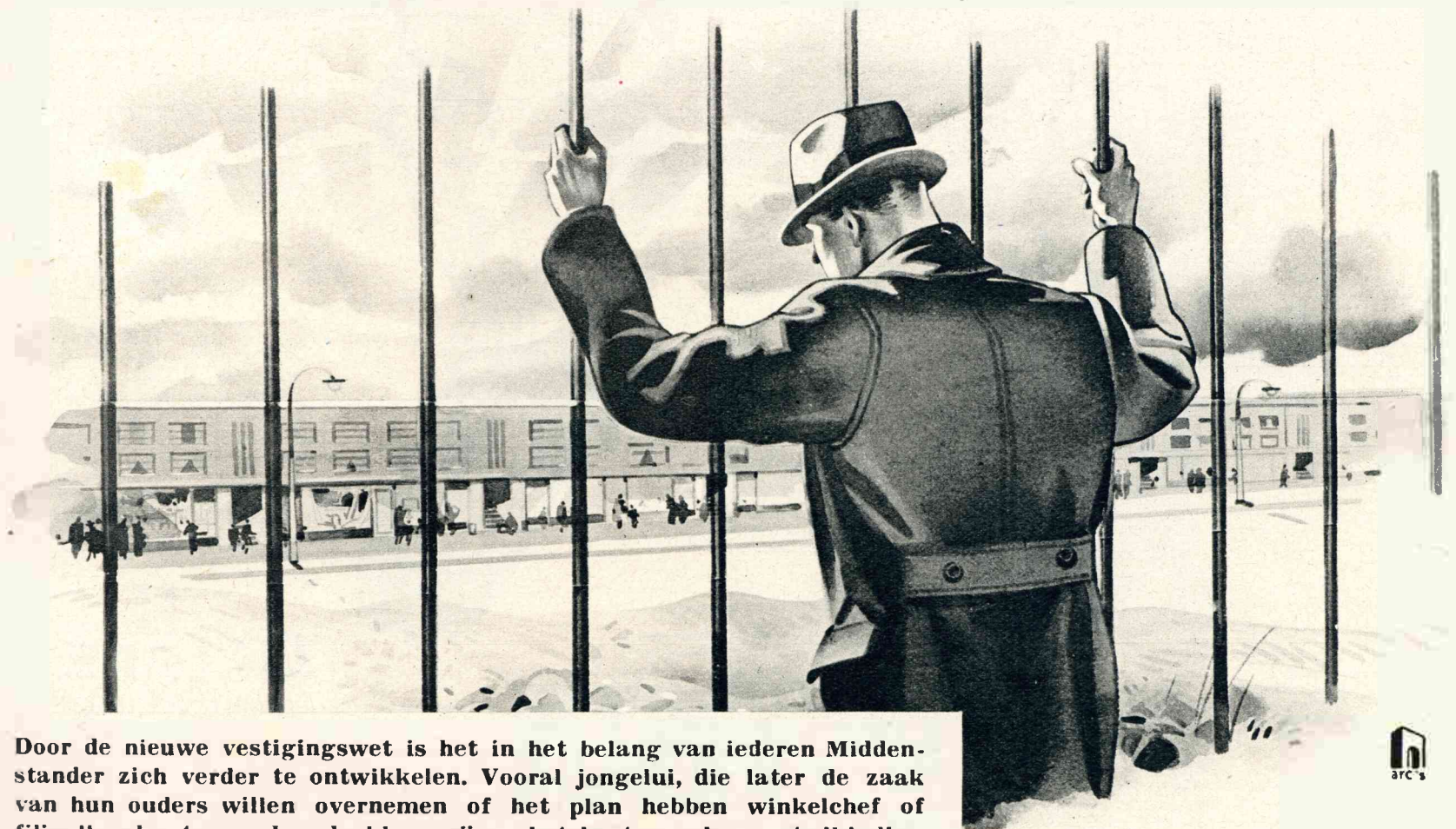
Alléén Lux houdt kunstzijden goed in het gebruik als nieuw, want . . .

Lux lost 5 maal zo vlug op als zeepoeders en gewone zeepvlokken.

Onder het schuim van zeepoeders en gewone zeepvlokken drijven honderden kleine, onopgeloste zeepdeeltjes. Deze vormen een groot gevaar voor zijden en kunstzijden artikelen. Zij vernietigen de elasticiteit van zijden weefsels en bederven de kleuren. Vermijd deze gevaren, door voor zijden en kunstzijden goed alléén Lux te gebruiken. Elk Lux-krulletje is in een oogwenk opgelost, zelfs in koud water. En doordat Lux zo vlug oplost, spoelt het ook evenzo vlug uit. Lux is zo goedkoop! Het flinke standaardpak kost slechts 12½ ct. en toch kunt U er b.v. 45 paar zijden kousen mee wassen. Het reuzenpak, met meer dan de dubbele inhoud, kost slechts 25 ct. Bovendien bevat het standaardpak Lux nog een breipatroon en het reuzenpak 2 breipatronen. En . . . op elk pak een waardevolle bon voor geschenken!

LUX WORDT NOOIT LOS VERKOCHT. LOSSE ZEEPVLOKKEN ZIJN GEEN LUX!

DOOR *vestigingswet* UW TOEKOMST VERSPERD?

Door de nieuwe vestigingswet is het in het belang van iederen Middenstander zich verder te ontwikkelen. Vooral jongelui, die later de zaak van hun ouders willen overnemen of het plan hebben winkelchef of filiaalhouder te worden, drukken wij op het hart aan hun ontwikkeling te werken. Indien zij dit niet doen, bestaat de kans, dat zij te zijner tijd zijn uitgesloten van een behoorlijk Middenstandersbestaan. Wacht dus niet tot het te laat is, maar vraag eens inlichtingen omtrent onze schriftelijke cursussen voor Middenstanders. Lessen in winkelboekhouding, winkelcorrespondentie, handelskennis, handelsrecht, wetskennis, handelsrekenen, Nederlandse taal, bedrijfsleer, vakkennis, warenkennis, enz. De lessen bevatten vele vragen van de laatste examens.

LEIDERS: Mr. E. Riemersma en D. L. Tollenaar, leraar-boekhouden M.O. Voor de vaklessen hebben wij de medewerking van vaklieden.

Adviseur: Voor de middenstandscursussen treedt Mr. M. J. Wolff, voorzitter van de „Arnhemse Vereniging voor Handel en Nijverheid”, afdeling van de Koninklijke Nederlandse Middenstandsbond, als adviseur op.

Iedere dame of heer, die de lagere school heeft bezocht, kan de lessen volgen. Voor gevorderden speciale cursussen. Iedere week een leszending. Correctie van gemaakt werk. Laag maandelijks lesgeld. Studieboeken, monsters, stalen, enz. gratis. Lees nevenstaande cursusopgave met aandacht. Vraag ons per bon, in gesloten enveloppe, gefrankeerd met 5 cent, of per brief het prospectus van de cursus, waarvan U wel iets meer wilt weten. Wij zenden U kosteloos alle inlichtingen en tevens dankbetuigingen van vele geslaagden en aangestelden. Richt voor 5 cent een brief aan de A.S.S.O. en doe het dadelijk - het kan voor Uw toekomst van grote waarde zijn.

ASSO

INSTITUUT VOOR
SCHRIFTELIJK ONDERWIJS

Dir. J. v. d. Bij - Hoofdonderwijzer

NIEUWE PLEIN 31, BIJ HET STATION, ARNHEM.

BON

Ik verzoek, zonder enige verplichting, gratis inlichtingen omtrent de cursus voor:

Naam

Straat en nummer

Woonplaats

Leeftijd *jaar*

A-CURSUSSEN:

voor heren: *middenstandsdiplooma*, politie-diplooma, *marechaussee*, militaire politie, leerling-verpleger, besteller, hulpkeurmeester (voor slagers), keurmeester van waren, *manufacturenbrevet*, *kruideniersdiplooma*, warenkennis, etaleur, reiziger, administrateur, notaris-klerk, makelaar-taxateur, effectenvak, inspecteur verzekeringsmij., directeur van een woning- en assurantiebureau.

Voor dames: *middenstandsdiplooma*, leerling-verpleegster, *manufacturenbrevet*, *kruideniersdiplooma*, warenkennis, etaleuse, cassière, reizigster, privé-secretaresse, kinderverzorgster, kinderjuffrouw, assistente bij een dokter of tandarts, **fröbelen** fröbelonderwijzeres.

LEER DIT
VOOR UW
KINDEREN!

B-CURSUSSEN:

voor dames en heren: praktijkdiploma boekhouden (dubbelboekhouden), handelskennis, handelsrecht, statistiek, handelsrekenen, boekhouddiploma's „Mercurius” en „Vereniging van Leraren”, Nederlandse taal, Frans, Duits, Engels, Nederlandse, Franse, Duitse en Engelse handelscorrespondentie, stenografie (systeem „Groote”), spreken in het openbaar, rekenen, meetkunde, algemene ontwikkeling, belastingconsulent, handschriftverbetering, beschavingsleer (goede omgangsvormen), eerste hulp bij ongelukken.